

No.265
50 BAHT
www.art4d.com

art4d

BANGKOK ART
BIENNALE 2018

BANGKOK BIEN
NIAL 2018 KHON

KAEN MANIFESTO

2018 THAILAND

BIENNALE KRABI

2018 PAINNALE

2018 GHOST: 2561

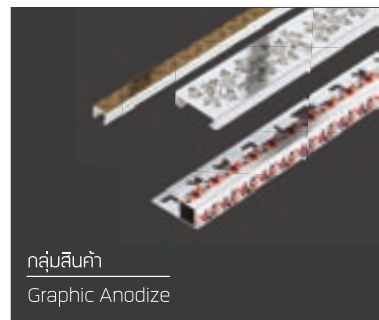
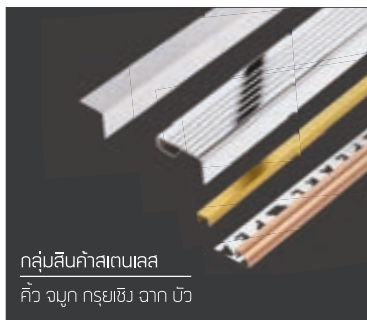
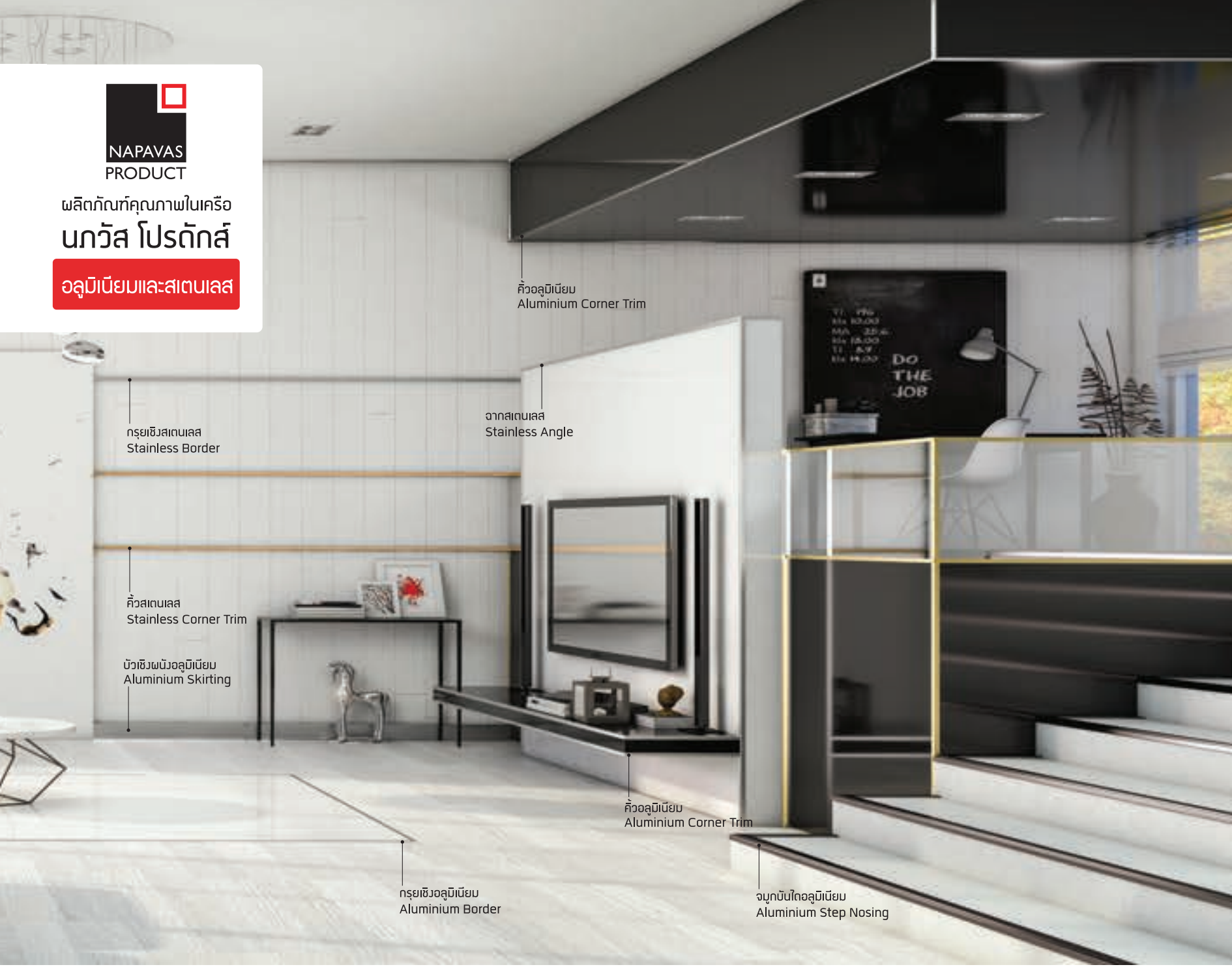
BIENNALE ARCHI

TETTURA 2018

ผลิตภัณฑ์คุณภาพในเครือ
นกวิศ โปรดักส์

อลูมิเนียมและสแตนเลส

เราล้ารับประกันคุณภาพสินค้า จากความนิยมยาวนานกว่า 10 ปี
We are guarantee our products quality from customers reliability over the last 10 years.

คิ้ว จมูกบันได กรวยเซิม บัวเซิมผนัง ที่ผลิตด้วยอลูมิเนียมและสแตนเลส
Corner trim, Step nosing, Border and Skirting manufactured by Aluminium and Stainless

For more information

☎ 0-2726-5952 Ext. 100

🌐 www.napavas.com

📘 www.facebook.com/napavas product

🌐 www.materialconnexion.com/th Code : MC# 6881-01, MC# 6881-02

มีจำหน่ายที่ร้านสุขภัณฑ์ชั้นนำและร้านวัสดุก่อสร้างทั่วประเทศ Available at sanitary ware shops and construction material suppliers all over Thailand.

Dining Room

เพราะห้องทำงาน ถูกใช้มากกว่าเรื่องงาน

Space Solution

เฟอร์นิเจอร์ออฟฟิศของเรา ไม่ได้เพียงออกแบบมาแค่เพื่อตอบโจทย์สภาพแวดล้อมการทำงาน แต่สามารถปรับเปลี่ยนพื้นที่ให้เหมาะกับการใช้งานจริง อีกหนึ่งความพิถีพิถันเพื่อการใช้ชีวิต จากโมเดิร์นฟอร์ม

modernform

พิถีพิถัน เพื่อการใช้ชีวิต
#madeforliving

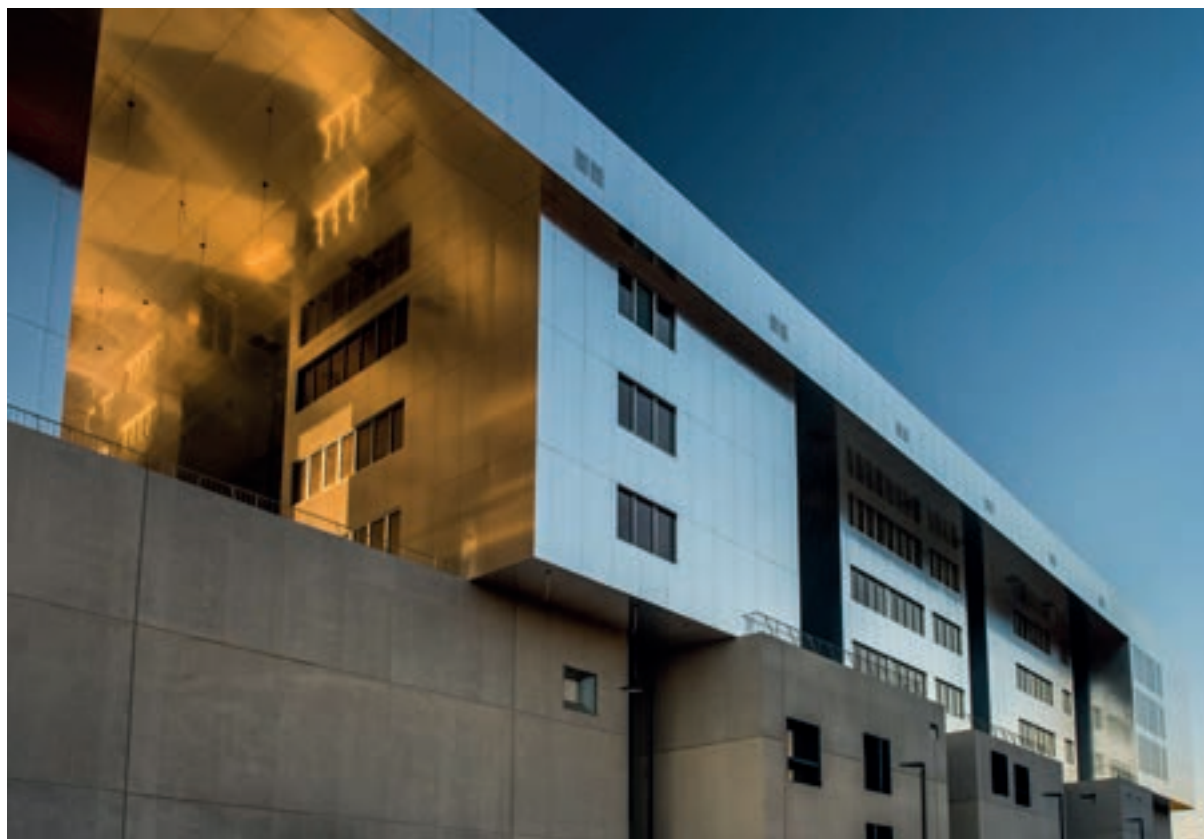
ANODISED ALUMINIUM

Architectural Metal Facade Innovation

“Coil S.A./N.V. is the world’s largest continuous anodiser. For over 40 years, Coil has been the world reference in quality and has an unrivalled dimensional capacity and range of treatments.”

**The Ideal
Material
for the
architect's
needs.**

Contact:

บริษัท เอ็ม เอ็น ไชยคอร์ปอเรชั่น จำกัด

1334/18-19 ถ.พระราม 3 ซ. 52 ซ่งนนทบุรี ยานนาวา กรุงเทพฯ 10120 Tel. 02-294-7479 Email: info@maenum-aatis.com

BANGKOK CRYSTAL EXPERIMENTAL DESIGN COMPETITION 2018

Bangkok Crystal Company Limited (Chang Kaew) in collaboration with art4d has organized a design competition which brings about ideas from the younger generation of designers about how to redefine the notion of 'Glass Blocks' under the theme 'PLAY'

บริษัท บางกอกคริสตัล จำกัด (ช่างแก้ว) ร่วมกับนิตยสาร art4d จัดโครงการประกวดออกแบบเชิงทดลอง Bangkok Crystal Experimental Design Competition 2018 ภายใต้หัวข้อ PLAY จากโจทย์ที่เปิดกว้างและไม่จำกัดเทคนิคซึ่งท้าทายมุมมองที่เราไม่คุ้นเคย ทำให้เราได้เห็นความหลากหลายของแนวคิดที่ถูกส่งเข้ามาประกวดทั้งจากสาขาสถาปัตยกรรม การออกแบบภายใน การออกแบบผลิตภัณฑ์ หรือแม้กระทั่งการออกแบบกราฟิก โดยภายในงานตัดสินผลงานรอบสุดท้ายและการประกาศผลรางวัลที่จัดขึ้นเมื่อวันที่ 17 พฤศจิกายน 2561 ที่ผ่านมา นอกจากเราจะสัมผัสได้ถึงบรรยากาศของความคิดสร้างสรรค์จากผลงานทั้ง 10 ชิ้นที่บอวลอยู่ในสถานที่จัดงานอย่าง W District แล้ว งานนี้ยังให้นักศึกษาที่ส่งผลงานเข้าประกวดยังได้มีโอกาสรับฟังความคิดเห็นเพื่อนำไปต่อยอดความคิดของตนเองจากคณะกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิในวงการออกแบบด้วย ได้แก่ ผศ.บุญเสริม เปรมธาดา สถาปนิกจาก Bangkok Project Studio ศาวิณี บุรณศิลป์ สถาปนิกจาก Thingsmatter ภิรักษ์ อนุรักษ์-

Bangkok Crystal Company Limited (Chang Kaew) together with art4d Magazine co-hosts a design competition, 'Bangkok Crystal Experimental Design Competition 2018.' The topic, 'PLAY' is open to all techniques and ideas that challenge conventional perspectives and the preconceived notions people have about 'glass blocks.' The submitted works showcase an incredibly diverse nature, from architecture to various fields of design be they interior, product or graphic design. The final round competition and awards ceremony was held on the 17th November 2018 at the W District and creativity filled the air. The audience was left inspired by the 10 final projects from the young contestants whose experiences of joining the competition included constructive critiques from the judging panels of highly talented individuals such as Assistant Professor Boonserm Premthada of Bangkok Project Studio, Savinee Buranasilapin of Thingsmatter, Pirak Anurak-yawachon, architecture photographer and founder of Spaceshift Studio, Mongkon Ponganutree, Managing Director of

เยาวชน ช่างภาพสถาปัตยกรรมจาก Space-shift Studio มงคล พงศ์อนุตรี กรรมการผู้จัดการ บริษัท คอร์ปอเรชั่น โพรตี จำกัด (art4d) และ วีรยศ จุฬเกตุ ผู้จัดการส่วนขายและการตลาดจาก บริษัท บางกอกคริสตัล จำกัด

จากกว่า 200 ผลงานที่ส่งเข้าประกวด มีเพียง 10 ผลงานเท่านั้นที่ผ่านเข้าสู่รอบตัดสิน โดยก่อนการแข่งขันรอบสุดท้ายนั้น นิสิต นักศึกษาทั้ง 10 ทีม ได้มีโอกาสเดินทางไปร่วมเวิร์คช็อปที่โรงงานผลิตของบริษัท บางกอกคริสตัล จำกัด ที่จังหวัดระยอง เพื่อเรียนรู้กระบวนการผลิตตลอดจนเทคนิคการติดตั้งและใช้งานผลิตภัณฑ์บล็อกแก้วในรูปแบบต่างๆ ซึ่งช่วยต่อยอดพัฒนาผลงานของแต่ละทีมและเตรียมความพร้อมให้กับผู้เข้าประกวดสำหรับการแข่งขันในรอบตัดสินต่อไป ทั้งนี้ในรอบตัดสิน มีผลงานทั้งสิ้น 4 ชิ้นที่ได้รับรางวัลของการประกวดแบบ Bangkok Crystal Experimental Design Competition 2018 จากบริษัท บางกอกคริสตัล จำกัด โดยรางวัลแรก Popular Vote เงินรางวัล 5,000 บาท ซึ่งได้จากการร่วมลงคะแนนใน

Corporation 4d Limited (art4d) and Weerayot Julagate, Sales and Marketing Manager of Bangkok Crystal Company Limited.

From over 200 entries, only 10 projects were chosen as the finalists. Before the final round of the competition, the 10 teams of students were given the opportunity to participate in a workshop held at Bangkok Crystal Company Limited's factory in Rayong province of Thailand where they learned about the manufacturing process and installation techniques including different applications of glass blocks. The experience enabled them to further develop their works as they prepared for the final stage of the competition. There were four works that brought home awards from the Bangkok Crystal Experimental Design Competition 2018 by Bangkok Crystal Company Limited. The winner of the Popular Vote, who garnered the most votes from art4d's Facebook page and was also granted a 5,000 THB prize was a team of architecture students from the Faculty of Architecture,

เฟสบุ๊คเพจของ art4d นั้น ตกเป็นของผลงาน 'Yaowarach Pave' โดย นักสรร สุทธนนท์, ศิริณ ประคัลภวงค์ และวริษฐา เลิศกันตพงศ์ จากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ในขณะที่รางวัลรองชนะเลิศ อันดับ 2 เงินรางวัล 10,000 บาท เป็นของผลงาน 'Icicle Block' โดย อังคณา ดาวศรี จากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์และการออกแบบ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลรัตนโกสินทร์ ซึ่งเป็นการตีความเศษแก้วที่ถูกนำมาใช้ตกแต่งรั้วเพื่อความปลอดภัยใหม่ ด้วยการออกแบบให้บล็อกแก้วนั้นมีรูปร่างคล้ายกับแท่งน้ำแข็ง ซึ่งนอกจากจะมีรูปลักษณะภายนอกที่ช่วยเพิ่มความปลอดภัยให้กับบ้านเรือนได้แล้ว ยังมีความสวยงามที่ได้จากการเอฟเฟกต์ของบล็อกแก้วอีกด้วย

'Breath Block' โดย ทศพร ยังอยู่ จากคณะศิลปกรรมและสถาปัตยกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีราชมงคลล้านนา เป็นผลงานได้รับรางวัลรองชนะเลิศอันดับ 1 เงินรางวัล 15,000 บาท ผลงานชิ้นนี้เป็นการนำบล็อกแก้วมาพัฒนาศักยภาพในเรื่องของการระบายอากาศซึ่งถือเป็นข้อจำกัดอย่างหนึ่งของวัสดุ โดยนำไอเดียมาจากการซ้อนทับกันของใบไม้ จนเกิดเป็นบล็อกแก้วที่สามารถระบายอากาศได้ด้วยการเจาะช่องเปิดที่มุมตรงข้าม

Chulalongkorn University, Napassorn Soontornnont, Sirin Prakalpawong and Warittha Lertkantapong with their work, 'Yaowarach Pave.' The second runner-up title and 10,000 THB in prize money that came with it went to 'Icicle Block' by Angkhana Daowsri from the Faculty of Architecture and Design, Rajamangala University of Technology Rattanakosin. The work reinterprets the decorative and safety purpose of broken pieces of glass on the walls of Thai people's homes with the design of a glass block whose physical shape mimics the form of icicles. In addition to the functionality and appearance that offer greater security for a person's home, the material also stands out for its beauty achieved by the physical characteristics of glass blocks.

'Breath Block' by Thossapon Youngyu from the Faculty of Arts and Architecture, Rajamangala University of Technology Lanna is selected as the first runner-up with THB 15,000 prize money. The work involves improving one of the glass block's lacked property of ventilation by taking its idea from stacking of leaves and apply it by drilling holes into the two opposite sides of the block's corners. One side of the block is also sandblasted in order to reduce its transparency and thereby

ทั้ง 2 ด้าน ในขณะที่อีกด้านหนึ่งก็มีการพันทลายเพื่อสร้างพื้นผิวขุ่นขึ้น ทำให้แสงที่ตกกระทบมีลักษณะที่สลายตา และสามารถสร้างลูกเล่นให้กับพื้นที่ติดตั้งด้วยการจัดวางบล็อกแก้วให้เกิดมิติใหม่ๆ ขึ้นได้อีกด้วย

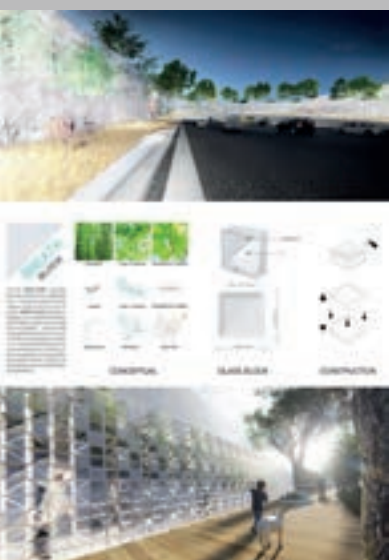
ในขณะที่รางวัลชนะเลิศ เงินรางวัล 30,000 บาท นั้นเป็นของผลงาน 'Braille Glass Block' โดย วิวิญญา พงษ์ระวีวงศ์, พรคริสติ์ เกียรติศรีชาติ และพัทธพล ตันติยานินท์ จากคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์สถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง ผลงานชิ้นนี้เป็น การนำเอาของสองสิ่งที่มีถูกจำกัดนิยามการใช้งานอยู่อย่างจำกัด คือ เมรลล์บล็อกสำหรับผู้พิการทางสายตา และบล็อกแก้วที่มักใช้ในงานประดับตกแต่ง มาตีความและออกแบบใหม่ โดยดึงเอาทั้งคุณสมบัติไปรังแสงของบล็อกแก้ว และการใช้หน้าต่างให้กับผู้พิการทางสายตาของเมรลล์บล็อกมารวมเข้าด้วยกัน ซึ่งผลงาน Braille Glass Block ที่ได้นั้น นอกจากจะเป็นการเพิ่มทางเลือกของวัสดุให้กับการออกแบบแบบ universal design แล้ว ลูกเล่นสีขาวและส่องสว่างที่เกิดขึ้นของวัสดุ ยังขยายขีดจำกัดของการใช้งาน และช่วย "นำทางในแสงสว่างและความมืด" ให้กับทั้งผู้พิการทางสายตาและบุคคลทั่วไป

gives out more comfortable light shades. It also enables different ways of block placement that will create different lighting dimensions and adding some gimmick to the space.

The winner of the first prize and 30,000 THB in prize money is 'Braille Glass Block' by Wirunya Pongraveevongsa, Pornchrist Kiatsrichart and Patthapol Tantiyapinant from the Faculty of Architecture, King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang. As a reinterpretation and redesign of Braille blocks for the visually impaired and glass blocks as a decorative construction material, the work redefines the limitations of the two objects from a new perspective. The transparent quality of glass blocks and the guiding ability of Braille blocks are combined into the Braille Glass Block. The work presents itself as an alternative material for universal design with the illuminating and glittering effects that will expand the functional limitations and serve as the 'guiding light in darkness and in light' for both the visually impaired and normal users.

From what they have achieved with Bangkok Crystal Experimental Design Competition 2018, we cannot wait to see what Bangkok Crystal Company Limited will bring to the table in what we believe will be an inspiring future to come. For more updates and information about activities from Chang Kaew, visit the company's Facebook page, bccchangkaew and website, bangkokcrystal.com

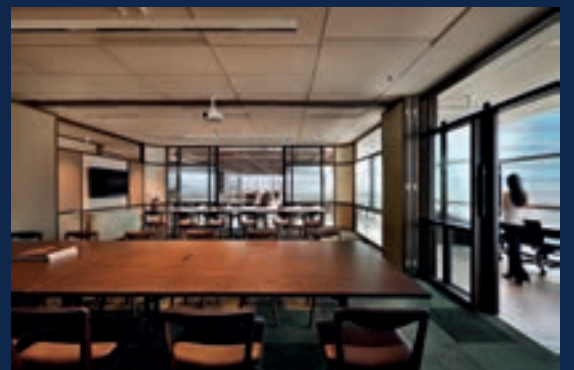
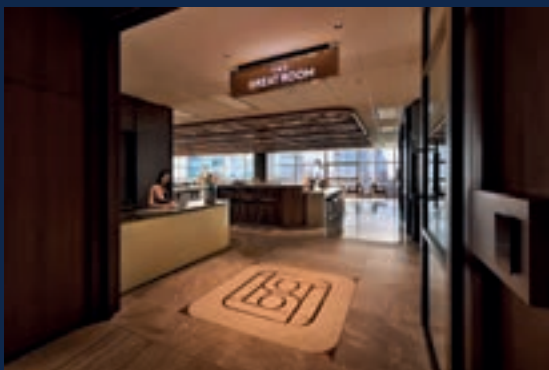
ต้องมารอดูกันต่อไปว่า บริษัท บางกอกคริสตัล จำกัด หรือช่างแก้ว จะกลับมาพร้อมกับกิจกรรมอะไรอีกบ้างในปีถัดๆ ไป โดยสำหรับผู้สนใจสามารถติดตามข่าวสารและกิจกรรมอื่นๆ จากช่างแก้วเพิ่มเติมได้ทางเฟสบุ๊คเพจ bccchangkaew และเว็บไซต์ bangkokcrystal.com

หน้าตรงข้าม	หน้านี้
บรรยายภาพใน	บน, ผู้เข้าประกวด
วันตัดสินผลงาน	และคณะกรรมการ
Bangkok Crystal	ล่าง, ผลงานที่ได้
Experimental Design	รับรางวัล
Competition 2018	
OPPOSITE PAGE	THIS PAGE
ATMOSPHERE OF	ABOVE, THE CON-
BANGKOK CRYSTAL	TESTANTS AND THE
EXPERIMENTAL DE-	JURIES
IGN COMPETITION	BELOW, THE AWARDED
2018'S AWARDS	PROJECTS
JUDGING DAY	

THE GREAT ROOM

A Hospitality Inspired Co-Working Space

Private Office | Hot Desks | Meeting Room | Event Space

+66 2 073 0222

gaysorntower@thegreatroom.co

<http://thegreatroom.co>

WHICH SIDE ARE YOU ON ?

เหตุการณ์ประท้วงครั้งใหญ่ในฝรั่งเศสเมื่อไม่นานมานี้มีคนเข้าร่วมกว่าแสนคน สาเหตุมาจากภาษีน้ำมันที่รัฐอ้างว่า ต้องการให้คนใช้น้ำมันน้อยลง สอดรับกับนโยบายลดโลกร้อนและชักนำให้หันไปใช้รถพลังงานสะอาดแทน ในขณะที่ประชาชนทั่วไปไม่พอใจกับนโยบายของ Emmanuel Macron ที่ไม่สนใจคุณภาพชีวิตคนจน การประท้วงมีความรุนแรงเช่นเดียวกับหลายๆ ที่ในโลก เนื่องด้วยการเรียกร้องแบบสันติมักจะไม่ได้รับความสนใจจากสาธารณะชนเท่าไรนัก ตัวอย่างจากประเทศเราก็มีให้เห็นอยู่ ดุๆ แล้วคล้ายกับสมัยปฏิวัติฝรั่งเศสที่มักจะถูกคำพูดของ Marie Antoinette เมื่อครั้งมีคนไปทูลรายงานว่าประชาชนไม่มีขนมปังจะกินแล้วว่า “Let them eat cake...”

ในเวลาใกล้ๆ กันผู้นำไต้หวัน Tsai Ing-wen ประกาศลาออกจากการเป็นหัวหน้าพรรครัฐบาลประชาธิปไตยก้าวหน้า (Democratic Progressive Party - DPP) เพื่อแสดงความรับผิดชอบต่อความปราชัยครั้งใหญ่ของพรรคในศึกเลือกตั้งท้องถิ่น ผลการเลือกตั้งชี้ให้เห็นว่าประชาชนไต้หวันไม่ให้ความสำคัญต่อการให้ไต้หวันเป็นเอกราชแต่สนใจผลประโยชน์ของประเทศโดยรวมมากกว่า

หลังจากวันพรรคกันมายาวนานพอสมควร ประเทศไทยกำลังเข้าโหมดเลือกตั้งกับเขาเหมือนกัน การเมืองแบบไทยๆ ยังคงวนไปมาในลูปเดิมๆ ไม่มีเหตุผล ไม่สนใจความจริง สามารถใส่ร้ายกันไปมาได้ด้วยความเกลียดชังฝ่ายตรงข้ามที่อยู่คนละฟากฝั่งความเชื่อ...

พิเชษฐ กลั่นชื่น เพิ่งจัดแสดง ‘ทรง กรุงเทพฯ 4.0’ Bogus Seance version Bangkok 4.0 อันเป็นส่วนหนึ่งของ Bangkok Art Biennale 2018 ไปเมื่อเร็วๆ นี้ที่ช่างชุ่ย ‘ทรง กรุงเทพฯ 4.0’ เป็นโชว์ชุดใหญ่ องค์กรประกอบครบเครื่อง เล่าเรื่องปรากฏการณ์สำคัญในรอบสี่ปีที่ผ่านมา หลวงปู่พิเชษฐองค์ดัง พร้อมด้วยเหล่าเทพไทย จีน แขนก เสือดำ เจ้าแม่ นางนอน ทีมหมูป่า พี่ตูน ชูเปอร์ฮีโร่ และอื่นๆ มีทั้งเพลงฮิตอย่างครางชื่ออ้ายแน ไปจนถึงประเทศกูมี รวมทั้งโชว์พูดถึงความตาย ความเชื่อ ความหมกมุ่นลุ่มหลงที่อยู่คู่สังคมไทยจนเป็นเนื้อเดียวกับวิถีชีวิตไปแล้ว ท่ามกลางความวุ่นวายของสังคมไทยและสังคมโลก สิ่งที่ประชาชนอย่างเราๆ ฟังทำคือ เพียงเข้าใจให้ได้ว่าทุกเรื่องที่เรารับรู้มาในโลกนี้มีสามด้านเสมอ ด้านของเขา ด้านของเรา และด้านที่เป็นจริง!

In the recent protest in France, more than 100,000 demonstrators took to the streets. The protest was caused by the raising of oil taxes by the government who claimed their rationale was to reduce oil consumption and persuade people to use clean-energy cars. While this policy of Emmanuel Macron goes hand-in-hand with the aim of curtailing global-warming, people also deem it as being ignorant toward the quality of life of lower-income people. The protest, just as many others around the world, including those in Thailand, turned violent due to the fact that such gains more attention from the public when compared to peaceful demonstrations. This indeed bears resemblance to the French Revolution, of which people often quote Marie Antoinette who, when told that people couldn't afford bread, simply said: “Let them eat cake...”

Around the same time, Taiwanese Premier Tsai Ing-wen announced her resignation from the Democratic Progressive Party (DPP)'s leadership position as an act of responsibility following the party's major defeat in the local election campaign. The result indicated that the Taiwanese care more for their country's overall interests than independence.

After a long halt, the new election season is also coming to Thailand. However, Thai-style politics are still in the same old state as before: irrational and ignorant to the facts with loathsome smearing of the opposite sides.

Pichet Klunchun has just recently exhibited his ‘Bogus Seance version Bangkok 4.0,’ which is a part of the Bangkok Art Biennale 2018 being held at ChangChui. The show was a grand one, with many parts of it depicting famous events that have occurred over the past 4 years. Klunchun “possessed” himself with Thai, Chinese, and Indian deities, Black Panther, Goddess Nang Non, The Moo Pa (Wild Boars) football team, Toon Bodyslam, superheroes, and many others. The show also featured local hit songs, ranging from ‘Moan My Name’ to ‘My Country's Got (Prathet Ku Mee).’ It depicted things such as death, beliefs, and obsessions that have already become an intrinsic part of Thai society and the way of life. Surrounded by the chaos in Thailand and around the world, what we should do is just understand that everything we perceive always has 3 sides: theirs, ours, and truth.

SUBSCRIPTIONS

art4d subscriptions
Corporation4d Limited
5 Sukhumvit 26
(Attha Krawi 1)
Bangkok 10110
Thailand

mail@art4d.com
T +662 260 2606-8
F +662 260 2609

NO.265 DEC 2018-JAN 2019 BIENNALE

art4d is published
11 times a year
by Corporation 4d Ltd.
5 Sukhumvit 26
(Attha Krawi 1)
Bangkok 10110
Thailand
T +662 260 2606-8
F +662 260 2609
art4d.com
mail@art4d.com
ISSN 0859 -161X

Editor in Chief
Pratarn Teeratada

Associate Editors
Napat Charitbutra
Paphop Kerdsup

Contributing Editor
Sutee Nakarakornkul

English Editor
Rebecca Vickers

Photographer
Ketsiree Wongwan

Graphic Designers
Wasawat Dechapirom
Piyawan Nualprasertsuk

Production Coordinator
Areewan Suwanmanee

Advertising Manager
Rungladda Chakputra

Advertising Executives
Napharat Petchnoi
Praewpatchala Prueksapanich

Contributors
Adulaya Hoontrakul
Kanokwan Trakulyingcharoen
Pawit Wongnimmarn
Pimpakaporn Pornpeng
Rawiruj Suradin
Sudaporn Jiranukornsakul
Tanakanya Changchaitum
Tunyaporn Hongtong
Warut Duangkaewkart
Winyu Ardruga
Wichit Horyingsawad

Special Thanks:
Architect Council of Thailand
Association of Siamese Architects
Under Royal Patronage
Bangkok Art & Culture Centre
Bangkok Art Biennale Foundation
Bangkok Biennial
Ghost Foundation
Kinokuniya EmQuartier
La Biennale di Venezia
Mecanoo architecten
Office of Contemporary Art and
Culture, Ministry of Culture
OPEN FIELD
Painnale
Thai Airways
Thanom Chapakdee
Unchalee Anantawat

Publishing
Print / Plate
SUPERPIXEL

Distribution
Phenbun-Distribute Co., Ltd.
T (662) 2278 0709
F (662) 2615 8634

Published by
Corporation4d Limited
Copyright 2018
No responsibility can be
accepted for unsolicited
manuscripts or photographs.

01

02

03

04

05

06

07

08

09

10

Celebrating Design Excellence

DFA Awards 2018 Winners

Organised by Hong Kong Design Centre, and with Create Hong Kong of the Hong Kong Special Administrative Region Government as major sponsor, the DFA Awards aims to celebrate design excellence and acknowledge outstanding designs and designers with Asian perspectives through five major award programmes - DFA Lifetime Achievement Award, DFA Design Leadership Award, DFA World's Outstanding Chinese Designer, DFA Design for Asia Awards and DFA Hong Kong Young Design Talent Award.

www.hkdesigncentre.org www.dfaawards.com

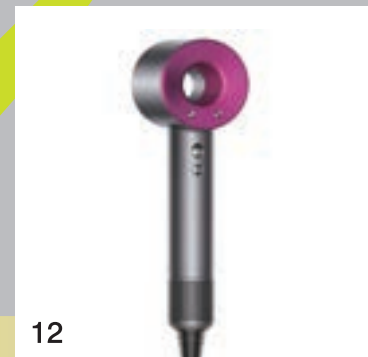
Organiser:

Major Sponsor:

11

12

DFA Design for Asia Awards

Grand Award

01 &(Ando)

UA architects, Japan

02 aibo

Sony Corporation, Japan

03 DESCRY TAIWAN-ALISHAN

APEX LIN, PANG-SOONG X MOUNTAIN ALI TEA NO.35

I'DER Visual Image Design, Taiwan

04 Fuzhou Jin Niu Shan

Trans-Urban Connector (Fudao)

LOOK Architects Pte Ltd, Singapore

05 guntû -Luxury floating hotel-

Yasushi Horibe Architect & Associates, Japan

06 PMQ Taste Academy

PMQ Management Co. Ltd., Hong Kong

07 Shin-toyosu Brillia Running Stadium

E.P.A Environmental Protection Architectural Institute, Japan

08 Starfield Library

Shinsegae Property & Cenoplan, South Korea

09 Tai Kwun

The Jockey Club CPS Limited, Hong Kong

Grand Award, Grand Award for Culture

10 The Textile Atlas

Narrative Made, Hong Kong

Grand Award for Sustainability

11 Wild Coast Tented Lodge

Nomadic Resorts, The Netherlands

Grand Award for Technology

12 Dyson Supersonic™

Dyson Singapore Pte. Ltd., Singapore

Disclaimer : The Government of the Hong Kong Special Administrative Region provides funding support to the project only, and does not otherwise take part in the project. Any opinions, findings, conclusions or recommendations expressed in these materials /events (or by members of the project team) are those of the project organizers only and do not reflect the views of the Government of the Hong Kong Special Administrative Region, the Communications and Creative Industries Branch of the Commerce and Economic Development Bureau, Create Hong Kong, the CreateSmart Initiative Secretariat or the CreateSmart Initiative Vetting Committee.

BANGKOK ART BIENNALE 2018

28

BANGKOK BIENNIAL 2018

36

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018

44

ขอแสดงความยินดี

THE GOLDEN PIN DESIGN AWARD 2018 ANNOUNCES
697 DESIGN MARK, 34 BEST DESIGN,
AND 3 SPECIAL ANNUAL AWARD WINNERS.

Congratulations to PAVA Architects, Shma SoEn, KC space, and TRI Architects Co.,Ltd for winning the 2018 Design Mark with Kaomai Estate 1955, Farm Thung Siew!

KHONKAEN MANIFESTO 2018

50

PAINNALE 2018

56

GHOST :2561

60

BIENNALE ARCHI TETTURA 2018

66

"We promise to **ADD VALUE**
in everything we do"

2019 New Collection

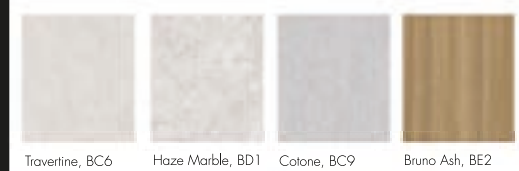
ไม้เคลือบเมลามีน พานา พลัส

แรงบันดาลใจในการสร้างสรรค์พื้นที่ของคุณ เพื่อสะท้อน
นิยามการใช้ชีวิตในแบบที่คุณเป็น **ด้วยเทรนด์ล่าสุดของ
ปี 2019 กับผลิตภัณฑ์ไม้เคลือบเมลามีน 20 ดีไซน์ใหม่**
ที่มีความแตกต่างเฉพาะตัวด้วยสีสันทันสมัยและผิวสัมผัสที่แฝงไว้
ซึ่งมนต์เสน่ห์ **เหมาะสำหรับงานออกแบบตกแต่งภายใน**

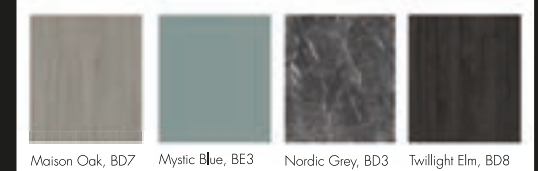
Created as a fusion of charm and inspiration,
Panel Plus transforms your spaces and defines who
you are. **As the 2019's latest trend unveiled, you
will marvel 20 designs of melamine faced panels**
with exclusive distinction, design, tone and grains
for furniture making and interior decoration your
unique tastes require.

Transforming is a part of
NATURE

Transforming is a part of
REINVENTION

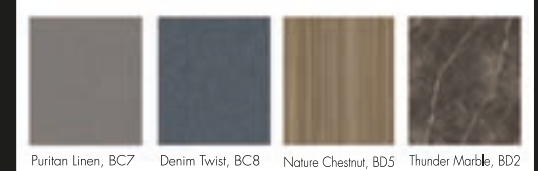
Transforming is a part of
CREATIVITY

Transforming is a part of
CONTRAST

Transforming is a part of
BALANCE

บริษัท พานา พลัส จำกัด

ชั้น 25 อาคารเพลินจิตเซ็นเตอร์
เลขที่ 2 สุขุมวิท ซอย 2 แขวงคลองเตย
เขตคลองเตย กรุงเทพฯ 10110

www.panelplus.co.th | [f](#) Panel Plus | [i](#) Panelplusofficial | [t](#) Panel Plus
Tel. +662-656-8188 Fax. +662-656-8533-4

ตัวแทนจำหน่าย

แสงเจริญเฮาส์ซึ่งโปรดักส์ บจก. Tel. 02 938 4023-6
บัวทองศิริทรัพย์ บจก. Tel. 02 925 5254
รุ่งสมบัติ (2528) บจก. Tel. 02 912 6812-4
แนวหน้าค้าไม้ บจก. Tel. 061 641 9111
รวมเจริญ วัสดุ บาร์เค็ดตั้ง บจก. Tel. 081 333 1332
รวมไม้ (กรุงเทพฯ) บจก. Tel. 02 917 1277
รวมไม้ (เชียงใหม่) บจก. Tel. 064 952 6155

THE POSSIBLE ISLAND? MAI (Marina Abramović Institute)

เป็นที่รู้กันว่าใน Bangkok Art Biennale 2018 ครั้งแรกนี้ มีศิลปินเจ้าแม่เพอร์ฟอร์แมนซ์ อย่าง Marina Abramović และ MAI (Marina Abramović Institute) มาร่วมแจมด้วย โดย ณ ขณะนี้เขียนต้นฉบับอยู่ที่ ศิลปินในสังกัด 8 คนกำลังทำงานเพอร์ฟอร์แมนซ์อยู่บน ชั้น 8 ของหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร และจะทำแบบนี้ (วันละ 8 ชั่วโมง) เป็นเวลาทั้งหมด 3 สัปดาห์ ตั้งแต่วันที่ 18 ตุลาคม-11 พฤศจิกายน 2018

เพอร์ฟอร์แมนซ์ทุกชุดเกิดจากการตั้งคำถามของศิลปินแต่ละคน และพวกเขา ก็ตอบคำถามที่ตัวเองตั้งขึ้นด้วยการสร้างและส่งผ่านประสบการณ์ส่วนตัวออกมาให้ผู้ชมได้สัมผัสร่วมกัน ที่น่าสนใจคงจะเป็นผลงานของศิลปินไทยหนึ่งเดียว ทวีศักดิ์ มูลสวัสดิ์ กับผลงาน The Gardener, 2018 ที่ศิลปินจะเดินทางเท้าจากบ้านมายังหอศิลป์ทุกวัน พร้อมกับแบกดินจากบ้านของเขามาใส่รวมกับดอกไม้และกระถางพลาสติก การเดินทางในแต่ละวันใช้เวลาประมาณ 4 ชั่วโมงครึ่ง เป็นระยะทาง 21 กิโลเมตร ทั้งนี้ในช่วงที่ศิลปินกำลังเดินทางไปกลับบ้านนั้นจะมีการถ่ายทอดสดมายังจอโทรทัศน์ในพื้นที่จัดแสดงงานในหอศิลป์ด้วย ดูเหมือนว่าผลงานชิ้นนี้กำลังพยายามตั้งคำถามถึงความเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรม ในวันที่โลกกำลังหมุนไปอย่างรวดเร็ว ตั้งคำถามกับวิถีชีวิตที่เปลี่ยนไปของผู้คนในชุมชนเมือง รวมไปถึงเรื่องภายในของปัจเจก

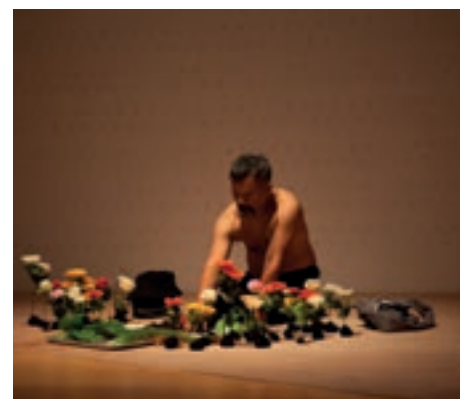
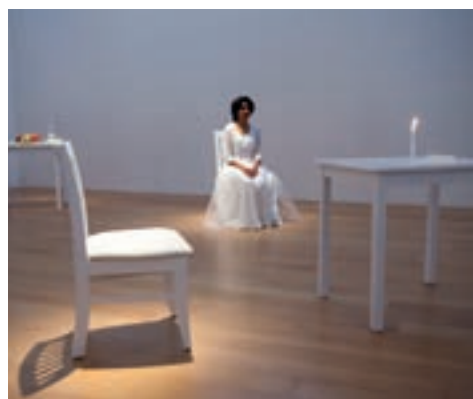
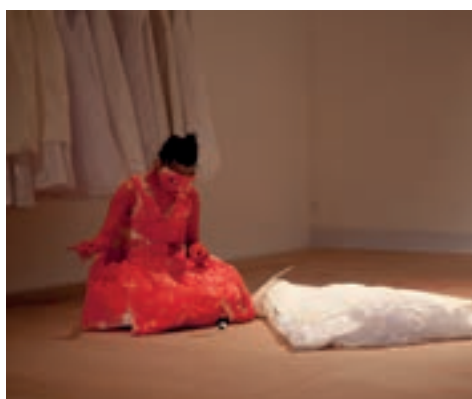
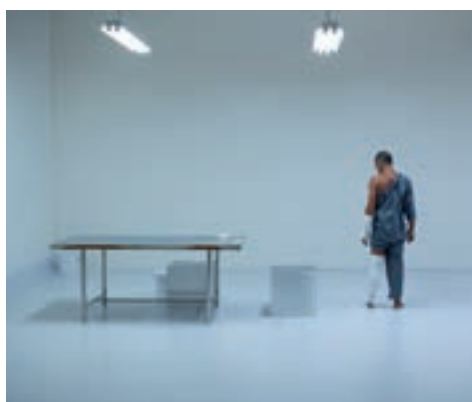
นอกจากการแสดงจาก 8 ศิลปินใน MAI ยังมี The Abramović Method กิจกรรมที่ชวนให้ผู้ชมเข้าไปเรียนรู้จิตใจของตนเองด้วยผ่านวิธีการต่างๆ ในแบบฉบับของ Marina Abramović เรียกว่ามีทั้งงานแสดงสดให้ผู้ชมได้เรียนรู้ และยังได้ลองพาตัวเองไปเปิดประสบการณ์ใหม่ด้วยการลงมือปฏิบัติจริงอีกด้วย

It is known that in this Bangkok Art Biennale 2018, one of the artists that came to exhibit her work is the grandmother of performance art, Marina Abramović herself, as well as members of MAI (Marina Abramović Institute). At the time of this writing, 8 members are performing daily for 8 hours a day at the Bangkok Art and Culture Centre (BACC)'s 8th floor. The performances are scheduled to be held for 3 weeks, from the 18th of October to the 11th of November, 2018.

Each of the works stems from the artists' own questions, which they will strive to answer through their long-duration performances which will, in turn, communicate those experiences to the audience. One of the interesting artists in this group is the sole Thai member, Taweesak Molsawat. His work, The Gardener (2018), involves the artist walking 21 kilometers a day, from his residence to the BACC, while also carrying along with him soil taken from his home. The soil will be used to plant fake flowers in plastic jars. The 4-hour walk is broadcasted live on the exhibition space's screen. It seems that the message is one of questioning the changes in culture and our fast and ever-moving world. The performance also highlights the changes in the ways of life of those living in urban areas, as well as individuality.

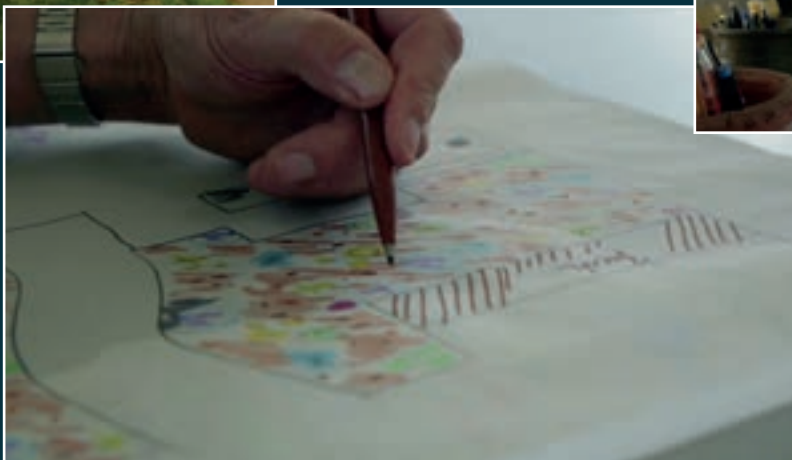
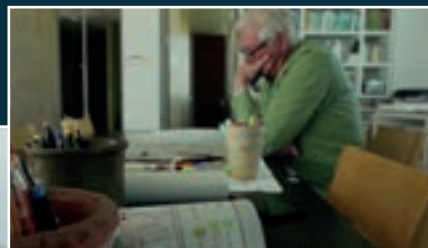
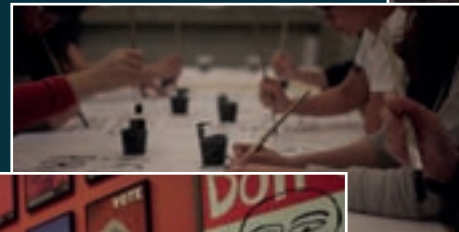
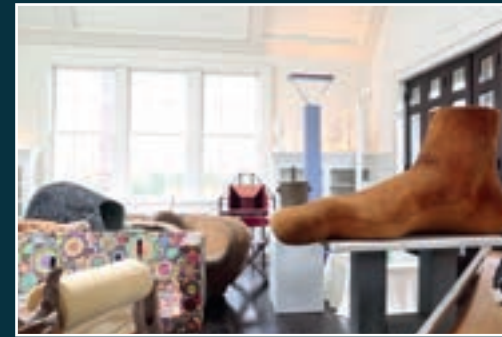
Apart from the performances from the artists, MAI also showcases the Abramović Method. This involves inviting the audience to explore their inner thoughts through various methods used by Marina Abramović herself. In other words, the event not only allows for the audience to witness the performances but also lets them actually do something themselves and provides them with a new experience.

bkkartbiennale.com

MOVIES ON DESIGN 2019

For more information
[Facebook.com/moviesondesign](https://www.facebook.com/moviesondesign)

Organized by

**FOUNDATION
FOR DESIGN**

art4d

NATIONAL KAOHSIUNG CENTRE FOR THE ARTS

Mecanoo Architecten

©IWAN BAAH

ในช่วงหลังมานี้สำนักงานสถาปนิกจากเมืองเดลฟท์อย่าง Mecanoo ดูจะมีงานออกแบบในเอเชียชุกพอมสมควรโดยเฉพาะที่ได้หัววัน ล่าสุดโครงการ National Kaohsiung Centre for the Arts หรือ Weiwuying ได้มีพิธีเปิดอย่างเป็นทางการไปเมื่อกลางเดือนตุลาคมที่ผ่านมา และกลายเป็นอาคารศูนย์ศิลปะการแสดงที่ใหญ่ที่สุดในโลก ความสำเร็จของสถาปัตยกรรมชิ้นนี้เกิดจากการเชื่อมต่อ Concert Hall, Opera House, Playhouse, Recital Hall และ Outdoor Theater ให้กลายเป็นอาคารหลังเดียวกันภายใต้โครงสร้างระนาบพื้นและหลังคาแบบคลื่น (ยักซ์) โดยเป็นพื้นผิวที่ยกตัวขึ้นคลุมส่วนการแสดงต่างๆ และยุบลงเชื่อมกับสวนหรือทางเข้าตามมุมต่างๆ ในขณะที่เดียวกันพื้นที่ด้านล่างที่สูงกว่า 5 เมตร ก็กลายเป็นลานสาธารณะขนาดใหญ่ที่โปร่งและมีร่มเงาเหมาะสำหรับการใช้งานในสภาพภูมิอากาศกึ่งเขตร้อน ซึ่งเอื้อให้เกิดการปะทะกันระหว่างกิจกรรมที่เป็นทางการและไม่ทางการ สถาปนิก Francine Houben อธิบายว่ารูปแบบทางสถาปัตยกรรมนี้ได้แรงบันดาลใจมาจากที่ว่างและรูปทรงของพื้นที่ภายใต้กิ่งก้านของกลุ่มต้นบันยันที่พบได้ในเมืองเกาสง ซึ่งชาวเมืองมักจะใช้สอยกันในรูปแบบต่างๆ อยู่แล้ว โดยในการก่อสร้างอาคารที่มีขนาดราว 140,000 ตารางเมตรนี้ สถาปนิกได้ร่วมงานกับบริษัทต่อเรือท้องถิ่นเพื่อสร้างระนาบโค้งที่มีลักษณะเหมือนผนังของเรือขนส่งสินค้าขนาดใหญ่ Weiwuying จึงถือเป็นสิ่งๆ ที่ช่วยให้การแสดงทางวัฒนธรรมกับผู้คนในเมืองยังมีปฏิสัมพันธ์ต่อกัน และสร้างประสบการณ์ในสถานที่จริงซึ่งอาจหาไม่ได้จากสิ่งเล็กๆ ในมือถืออย่างโทรศัพท์มือถือหรือแว่น VR ที่ปะอยู่บนหน้าของเรา

Lately, the Delft-based architecture firm, Mecanoo, has been quite active in Asia with projects popping up here and there and especially in Taiwan. One of their projects, the National Kaohsiung Centre for the Arts, or Weiwuying officially opened in mid-October last year and is now ranking as the world's largest performing arts center. The massive piece of architecture is the result of the unified masses of a Concert Hall, Opera House, Playhouse, Recital Hall and Outdoor Theater. The programs stretch under the vast, undulating structure that is partially elevated to blanket the theaters with parts being intentionally curved toward the ground where the green scape and entrances are located. The 5-meter-high ceiling of the ground floor serves as a spacious and nicely sheltered public space, ideal for the semi-tropical climate of the island while enabling the clash between the casual and more formal activities of the center. Architect Francine Houben explained that the design of the architecture takes its inspiration from the iconic shape of the Banyan trees and the ways that the people of Kaohsiung have used and interacted with the space under these local evergreens. The construction of the 140,000-square-meter building was brought about through the architect's collaboration with a local shipbuilder where they materialized the curved plane resembling the wall of a large cargo ship. Weiwuying has enabled interesting interactions and connections between cultural performances and the locals, facilitating and delivering site-specific experiences that no mobile phone screen or VR headset could capture.

DEGREE SHOWS 2019

COMING SOON...

fb.com/degree.shows
www.degreeshow.org

Organized by

**FOUNDATION
FOR DESIGN**

art4d

Partners

DA
Domus Academy

HIDE&SEEK AT THE FLOWER MARKET TEDxBangkok Adventure 2018

“แม่ค้าเขาทรุด เจอนักท่องเที่ยวถามกลางตลาดว่า where is the flower market” นับตั้งแต่ นโยบายจัดระเบียบทางเท้าของกรุงเทพมหานคร เมื่อช่วงต้นปีที่ผ่านมา บรรดาผู้ค้าใน ปากคลองตลาดจำต้องย้ายร้านรวงของตัวเองจากริมถนนเข้าไปในตัวตลาด บรรยากาศ โดยรอบจากที่เคยคึกคักจึงดูซบเซา ซึ่งสวนทางกับความต้องการของ กทม. ที่ต้องการ พัฒนาให้เป็นแหล่งท่องเที่ยวอีกแห่งหนึ่งในเกาะรัตนโกสินทร์

Hide&Seek at The Flower Market / ชวนให้หาที่ปากคลอง เป็นกิจกรรมชวนสำรวจ ความเป็นไปในปัจจุบันของปากคลอง ผ่านผลงานอินสตอลเลชันของ 6 ดีไซน์เนอร์ ที่ร่วมมือ กับร้านค้าและชุมชน ภายใต้แนวคิดการออกแบบแบบแทรกแซง (design Intervention) เพื่อกระตุ้นให้เกิดความเคลื่อนไหวในพื้นที่ งานทั้งหมดล้วนแล้วแต่ซ่อนตัวและกลืนเข้ากับ บรรยากาศของตลาดได้อย่างน่าสนใจ เช่น ผลงานติดตั้งใบไม้ชิ้นใหญ่ โดย small/is/cool และ sea.monkey.coconut ที่เป็นการนำใบไม้ต่างชนิดมาจัดข้อ หล่อเรซิน และแขวนเทียบ เดียงกัน เพื่อเผยให้เห็นถึงปริมาณน้ำและอากาศที่ใบไม้แต่ละชนิดเก็บเอาไว้ไม่เท่ากัน แต่ก็ดูไม่ขัดสายตาเมื่อต้องมาอยู่ในพื้นที่เดียวกัน ในลักษณะที่คล้ายกันกับ Lost and Found โดย PHKA นำเอาดอกไม้หลากหลายชนิดมาร้อยต่อกันเป็นแนวตั้ง คลุมด้วยม่านแผ่น โพลีคาร์บอเนตที่เป่าด้วยกระดาษหนังสือพิมพ์ เพื่ออ้างอิงไปถึงเอกลักษณ์ในการขาย ดอกไม้สดที่มักห่อด้วยหนังสือพิมพ์ ผู้ชมสามารถแหวกม่านเข้าไปยืนอยู่ในตัวงานได้ เปรียบเสมือนบรรยากาศของปากคลองตลาดในปัจจุบันที่แม้ภายนอกดูเหมือนไม่มีอะไร แต่หากเข้าไปข้างในจะพบว่ายังมีดอกไม้อยู่มากมายเหมือนเช่นเคย

“The merchants were stunned when travelers asked, ‘Where is the flower market?’” Ever since the footpath cleanup earlier this year by the Bangkok Metropolitan Administration, the merchants were forced to move their stalls from the footpaths to inside the market. This led to a quieter atmosphere as compared to the past – a consequence directly contrasting with the intentions of the Bangkok Metropolitan Administration that aimed to make the Flower Market serve as a new tourist attraction in the Rattanakosin area.

Hide&Seek at The Flower Market is an activity that seeks to explore the current situation of the Flower Market. Under the concept of design intervention, the art installation by six designers in collaboration with the vendors and surrounding community seamlessly blends into the market environment and aims to revitalize and generate more circulation within the market. An example of the work includes large leaves installed by small/is/cool and sea.monkey.coconut. The said leaves are molded from resin and are arranged and hung side by side in order to show the different amounts of air and water kept in them, while at the same time do not seem out of place. Another example is PHKA's Lost and Found, in which flowers of different types and colors are arranged vertically and wrapped in newspaper-covered polycarbonate sheets in order to symbolize the unique way of selling fresh flowers wrapped in pieces of newspaper. The sheer structure can also be walked through, allowing for the audience to reach inside the installation and symbolizing the atmosphere of the market, which although seemingly quiet from the outside, is still bustling with many flowers.

Where Rarity Meets Luxury

* This Image was created by computer generate programme for advertising only.

VERTIER
s u k h u m v i t

Exclusive Pre-Sales

16-17 FEB @ SALES GALLERY

STARTS 5.99 MB.*

50 m. From BTS PRHA KHANONG

KHAI MAEW X : KALALAND

Khai Maew

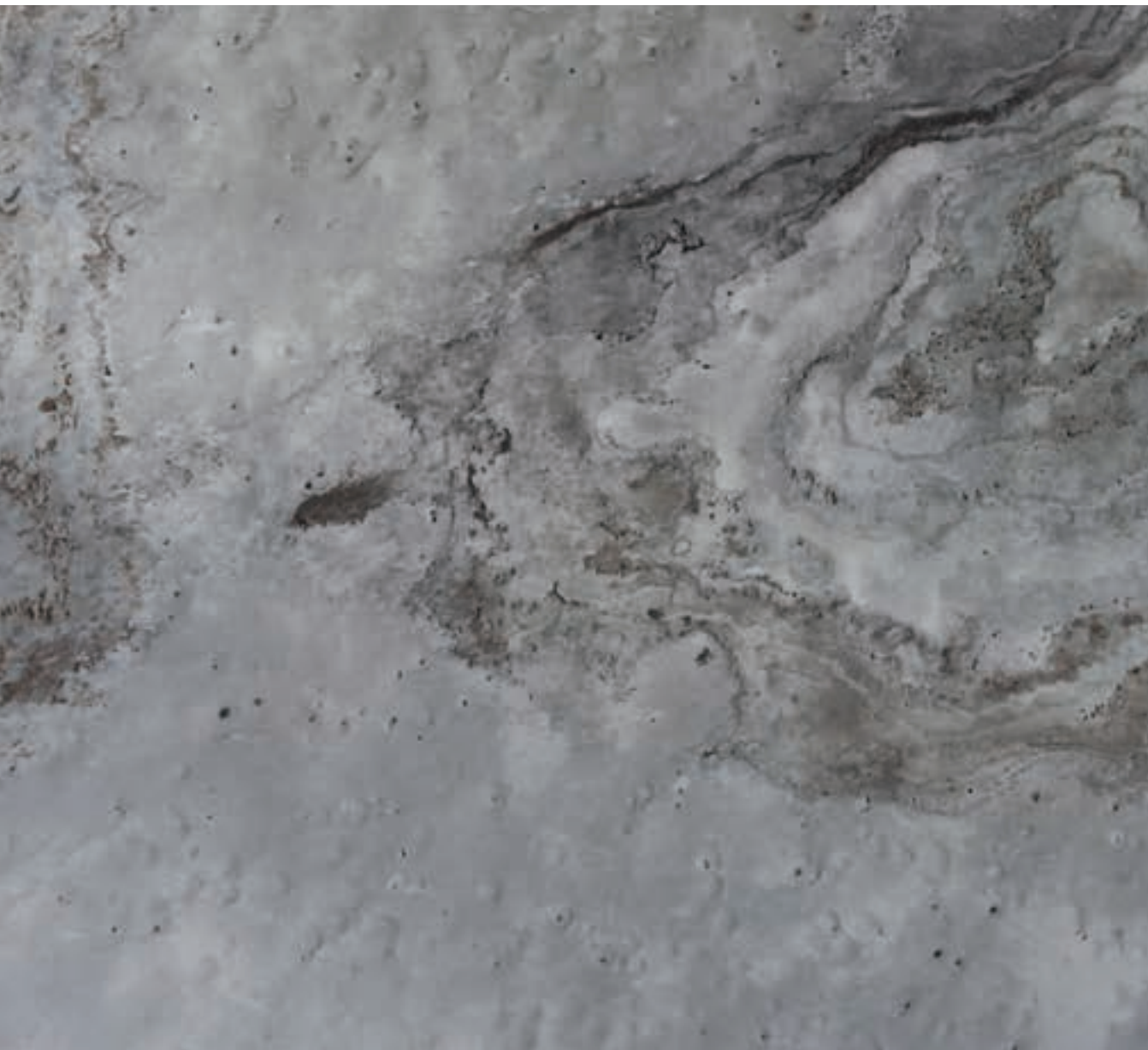

สิ่งหนึ่งที่ทำให้ผลงานของไข่แมว เพจการ์ตูนล้อการเมืองชื่อดังมีความโดดเด่นก็คือ กลวิธีการเล่าเรื่องชวนหัวซึ่งสอดแทรกสัญลักษณ์เพื่อให้เกิดการตีความ การล้อเล่นที่วางไว้ให้กับจินตนาการนี้เองได้สะท้อนให้เห็นถึงเสรีภาพทางความคิดของปัจเจกชนที่ไม่มีระบอบการเมืองใดมาปิดกั้นได้ และในช่วงเดือนพฤศจิกายนที่ผ่านมา ไข่แมวก็กระโดดออกจากโลกออนไลน์มาจัดนิทรรศการเดี่ยวเป็นของตัวเองกับ ARTIST+RUN Gallery ในชื่อ Khai Maew X : Kalaland

นิทรรศการนี้เป็นเหมือน retrospective ย่อมๆ ผลงานที่เผยแพร่ไปแล้วบนอินเทอร์เน็ต ถูกเอามาโชว์อีกครั้งในฟอร์มผลงานศิลปะร่วมกับงานชิ้นใหม่อย่าง จิตรกรรมบนผืนผ้าใบขนาดใหญ่กว่า 3 เมตร พิกเกอร์และมาสคอต 3 ตัวละครหลัก – ตาไล แจ็คแมว และลุงไข่ และตุ๊กตาคูการ์ตูนที่ช่วยสร้างกิจกรรมเล่นสนุกอื่นๆ มากกว่าแค่มาดูผลงานไข่แมว (ที่ก็ไม่ได้รู้สึกว่ามันพิเศษกว่าการดูบนอินเทอร์เน็ตแต่อย่างใด) ผลงานอีกชิ้นที่น่าสนใจคือ กะลาคว่ำใบใหญ่ที่ติดแขวนอยู่ตรงทางเข้าแกลเลอรี ในมุมมองหนึ่งมันคือพรีอประกอบฉากธรรมดาๆ แต่ก็มองได้ว่าการออกตัวแต่ต้นว่า ภายในนิทรรศการเป็นเรื่องของ “กะลาแลนด์” นั่นเป็นการเซ็นเซอร์ตัวเองที่น่าสนใจเช่นเดียวกัน ไม่ใช่เพราะมันทำให้คนเชื่อว่าสิ่งที่ไข่แมววาดทั้งหมดเป็นเหตุการณ์สมมติ แต่เพราะกะลาใบนี้มันบอกหลายๆ ว่า ในยุคนี้จะทำอะไรเราต้อง “ปลอดภัยไว้ก่อน”

One of the things that gives the famous political satire cartoon page, Khai Maew its unique quality is its symbol-laden jokes that allow for various interpretations. This allowance for the audience's interpretation indeed reflects the individual's freedom of thought, one that is free of restraints from any political system. Last November, Khai Maew broke out from his usual, online exhibition space into his first solo exhibition Khai Maew X: Kalaland, in which he collaborated with ARTIST+RUN Gallery.

This exhibition felt a bit retrospective, as it showed his older online works. Still, also featured was his new three-meter canvas painting, figures and mascots of his three main characters, Tarsai, Jack-Maew, and Uncle Khai, as well as a gashapon, the last of which added some fun dimension to his otherwise familiar works (which did not give out a new kind of experience already felt when watching his online works). Another interesting work shown in this exhibition was a large “Kala” (coconut shell) hung upside down at the gallery's entrance. From a perspective, it was a mere prop for the exhibition. From another perspective, though, it was an interesting self-censored introduction to the exhibition's theme of “Kalaland,” as it told the audience that the depicted satire comes not from mere imagination, but infers to them that whatever they are doing, their own “safety” must come first.

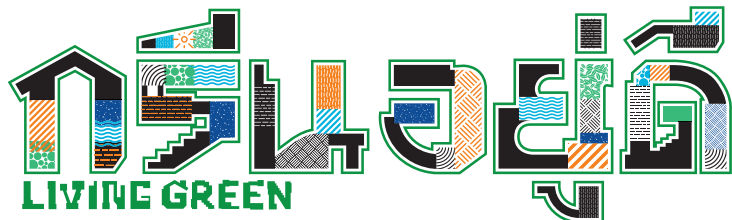

Millistone

Natural Stone Veneer

หินธรรมชาติวีเนียร์

ARCHITECT EXPO(S) Various Organizers

อยู่ดีๆ ประเทศไทยก็มีเทศกาลศิลปะจัดขึ้นในปีเดียวอย่าง (เกือบจะ) ไม่ได้นัดหมาย พร้อมๆ กันถึง 6 งาน! ไม่ว่าเบื้องหลังเบื้องหลังของการจัดแต่ละงานจะมาจากความอัดอั้นตันใจของผู้จัดแต่ละรายเอง หรือการอยากจะทำบทรสนทนาโต้กลับระหว่างกันและกัน หรือไม่ก็ตาม ก็คงปฏิเสธไม่ได้ว่าปี 2018 ที่ผ่านมาเป็น “ปีทอง” ของวงการศิลปะในบ้านเราจริงๆ (อ่านเพิ่มเติมเกี่ยวกับแต่ละงานได้ในฉบับนี้) มาถึงปี 2019 นี้ ดูเหมือนว่าคิวทองจะวนมาตกอยู่ที่วงการสถาปัตยกรรมแทน ไม่รู้ว่าอะไรเคลจอีกเหมือนกันที่อยู่ๆ เราก็จะมีงานสถาปนิกขึ้นพร้อมกัน 2 งานในปีเดียว และเพื่อไม่ให้เกิดความสับสน เราเลยถือโอกาสนี้แจกแจงให้ทราบ ว่าทั้งสองงานที่กำลังจะเกิดขึ้น ซึ่งชื่อก็ชวนให้สงสัยไม่น้อย นั้น แตกต่างกันอย่างไรร

งานแรกคือ สถาปนิก'62 (Architect '19) หรือที่เรารู้จักกันในชื่อว่า ‘งานอาษา’ งานนี้คงจะไม่ต้องอธิบายอะไรมากมายเท่าไร เพราะถือเป็นอีเวนต์ประจำปีที่มาสมาคมสถาปนิกสยาม ในพระบรมราชูปถัมภ์ จัดกันมาเรื่อยๆ ปีตั้งแต่ปี 1986 แล้ว (เว้นแต่ปี 1990) โดยเริ่มงานในปี 2019 นี้มาในชื่อ ‘กรีน ออยด์ : Living Green’ ที่จะพาเราไปทำความรู้จักกับการพัฒนาเมืองตามแนวคิด Smart City, Green City และ Sustainable City (ที่ได้แค่เห็นชื่อแล้วเราอาจจะงงว่ามันต่างกันหรือ) ซึ่งได้ ดร. อัจฉรวรรณ จุฑารัตน์ มาเป็นประธานจัดงาน โดยงานสถาปนิก'62 จะจัดขึ้นตั้งแต่วันที่ 30 เมษายน - 5 พฤษภาคม ที่ Challenger Hall 1-3 IMPACT เมืองทองธานีเหมือนทุกๆ ปี

อีกหนึ่งงานที่จะจัดขึ้นในปีเดียวกันนี้ มาในชื่อ สถาปนิก'19 (Architect Forum '19) จัดโดยสภาสถาปนิก และได้ ประกิต พานนุรัตน์ มารับหน้าที่เป็นประธานจัดงาน ซึ่งจะจัดขึ้นระหว่างวันที่ 14-17 พฤศจิกายน ที่ Challenger Hall 3 IMPACT เมืองทองธานีเช่นกัน ด้วยความที่นี่น่าจะเป็นครั้งแรกที่วิชาชีพทางสถาปัตยกรรมสาขาอื่นๆ นอกเหนือไปจากสถาปัตยกรรมหลัก อย่างสถาปัตยกรรมผังเมือง ภูมิสถาปัตยกรรม และสถาปัตยกรรมภายใน จะได้มีเวทีเป็นของตนเองในการจัดเสวนาทางวิชาการ รวมทั้งสมาคมฯ และสภายเองต่างก็มีบทบาทหน้าที่ที่ค่อนข้างแยกกัน ทำให้งานสถาปนิกและงานสถาปัตยกรรมที่เกิดขึ้นในปี 2019 นี้ มีทั้งความเหมือนและความต่างในตัวมันเองไปพร้อมๆ กัน ต้องรอลุ้นกันว่ารายชื่อสถาปนิกที่จะถูกเชิญมาบรรยายของทั้งสองงานนี้จะป็นใครบ้าง แล้วยิ่งถ้าทั้งสองงานนี้แข่งกัน (ในทางที่ดี) ด้วยแล้ว ผลประโยชน์ก็คงไม่ตกถึงใครนอกจากเรา ผู้เข้าร่วมงานทุกคนด้วยกันทั้งนั้น

Thailand suddenly gets to welcome six art festivals that took place almost serendipitously in one year. No matter what the background stories of these festivals are and whether they originated from each organizer's exploding aspiration and attempt to contribute something as a reciprocation to the artistic conversations that have been filling the air, it is now undeniable that 2018 is the golden year of Thailand's art scene (read more about the six festivals in this issue of art4d). With 2019 approaching, the busy schedule continues for Thailand with two imminent architecture festivals that are about to take place in the upcoming year. We don't exactly know the reason or inspiration behind this simultaneity but to clear all the confusion, we take this chance to explain to you about these two different but confusingly similar festivals.

The first one is Architect '19, popularly known as ASA Expo, which doesn't require that much of an explanation considering the fact that it's an annual event that has been hosted consecutively by the Association of Siamese Architects under Royal Patronage since 1986 (except a brief discontinuation in 1990). Themed 'Living Green,' Architect '19 will take us to explore the concepts of Smart City, Green City and Sustainable City (which kind of make us wonder about the difference between the three with Dr. Acharawan Chutarat as the Chairperson of the working committee. Architect '19 will be held between the 30th of April and the 5th of May at Challenger Hall 1-3, IMPACT Muang Thong Thani.

Another event within pretty much the same genre is Architect Forum '19 that has the Architect Council of Thailand as the organizer and Prakrit Phanaturatana sitting as the Chairperson of the working committee. The event is set to take place between the 14th and 17th of November at Challenger Hall 3, IMPACT Muang Thong Thani. This is probably the first time that other fields of architecture, be they urban architecture, landscape architecture or interior architecture and decorative art, will have their own platform where academic conversations about their own body of knowledge and profession can properly take place. While the ASA and the ACT each have their own separate roles and responsibilities, the two events that will happen in 2019 will probably be interestingly similar and different at the same time. While we are eagerly anticipating the list of speakers who will be attending the two events, if this turns out to be a constructive competition, the people who will benefit the most by what the two events have to offer are no one but us, viewers, and that is never a bad thing.

architectexpo.com
architectforumexpo.com

Atlas of Attraction

Aesop Gift Kits 2018/19 in collaboration with Iris van Herpen

ALEXANDER LAMONT

Let's have a look at the biggest flagship store of Alexander Lamont at Gaysorn Village, a place where the dialogue between meticulously crafted products and spatial experience resonate

Alexander Lamont เป็นดีไซน์เนอร์ชาวอังกฤษที่เติบโตมาในครอบครัวธุรกิจนำเข้าเฟอร์นิเจอร์ของตกแต่งเก่า และของพื้นถิ่นจากภูมิภาคต่างๆ ในช่วงปี 1970 ถึง 1990 จากประสบการณ์ที่ได้เดินทางมาทั้งในทวีปแอฟริกา อเมริกาใต้ เอเชีย รวมถึงประเทศไทย ทำให้เห็นถึงผลิตภัณฑ์ต่างๆ ที่ถูกผลิตด้วยมือสำหรับการใช้งานในชุมชน ที่ผ่านการพัฒนามาอย่างยาวนาน อย่างงานฝีมือของไทยที่มีมาตั้งแต่ยุคเชียงแสน สุโขทัย อโยธยา ที่ระหว่างช่วงเวลาเหล่านั้น ทำให้ทักษะต่างๆ ในการใช้วัสดุถูกพัฒนาอย่างต่อเนื่อง จนกลายเป็นชุมชนที่มีความเข้าใจในการผลิตงานที่ดี มีผู้คนที่เกี่ยวข้องในทักษะด้านต่างๆ ซึ่งสิ่งเหล่านี้แสดงออกมาผ่านทางผลงาน วัสดุ รายละเอียด ในทุกๆ ชิ้นงานที่ได้พบเห็นมาตลอด ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมาเขาได้เรียนรู้และสั่งสมประสบการณ์ จนมาสร้างสรรค์ผลงานภายใต้แบรนด์ของตัวเองในนาม 'Alexander Lamont'

Alexander Lamont is a British designer who grew up in a family whose business was importing antique furniture and decorative, indigenous objects from different regions around the world. As the family's business ran through the '70s and the '90s, Lamont's experiences included extensive travel to Africa, South America and Asia, including Thailand. The experience exposed him to Thailand's handicraft products from the ancient eras of Chiang Saen, Sukhothai and Ayutthaya. Throughout the course of his history, people's skills and abilities to use materials have evolved and continuously developed. Created as a result are communities of skillful and knowledgeable individuals with a true and comprehensive understanding of the way crafts are created. Such skills are manifested in the works, materials and details of every single work. Throughout his life, he has learned, experienced and passionately strived for creative developments, all

การสัมผัส การจับต้อง การรู้สึกถึงพื้นผิว อุณหภูมิของวัสดุต่างๆ คือประสบการณ์ที่ถูกส่งผ่านมายังแนวความคิดของแบรนด์ สิ่งที่ยพยายามนำเสนอออกมาไม่ใช่แค่การผลิตหรือสร้างด้วยวัสดุที่สมัยใหม่ แต่เป็นการเชื่อมโยงไปยังอดีต เชื่อมโยงถึงผู้คน และให้พลังงานในการสร้างสรรค์เหล่านั้นถูกสื่อสารผ่านผลงานทุกชิ้นงาน รวมถึงการค้นหาความเป็นไปได้ในการสร้างสรรค์ผลงานเชิงศิลปะบนพื้นฐานของภูมิปัญญาดั้งเดิมด้วยวัสดุที่ต่างกัน นำมาสร้างสรรค์เป็นผลงานได้น่าสนใจเป็นที่สุด

'Alexander Lamont' มีร้านตั้งอยู่ที่กรุงเทพฯ 3 สาขา และอีกหนึ่งสาขาในภูเก็ต สำหรับ Flagship Store ที่ Gaysorn Village ถือว่าเป็นสาขาที่ใหญ่ที่สุด ทำให้สามารถจัดวางผลงานได้หลากหลาย จนสามารถออกแบบองค์ประกอบของร้านให้สอดคล้องไปกับแนวทางของผลิตภัณฑ์ ด้วยตัวพื้นที่ที่น่าสนใจ แสงธรรมชาติที่ส่องเข้ามาถึงพื้นที่ ทำให้พื้นที่สามารถ

collectively merged into the journey that eventually led to the birthing of the brand 'Alexander Lamont.'

The tactility, touch and sensory perception of surfaces, varying temperatures of materials, all are experiences that have been translated into the brand's concept. Presented and projected are not only modern production methods or materials but also the brand's deep association with the past and people. There is the creative force that has been transmitted through each and every work, and following is the possibility to create intriguing artistic works from the grounds of local wisdoms and interesting or even unprecedented uses of materials.

With three shops in Bangkok and one in Phuket, Alexander Lamont's flagship store at Gaysorn Village is the brand's biggest branch to date. The scale of the

ถูกปรับเปลี่ยนได้ตลอดเวลา การจัดวางผลิตภัณฑ์แต่ละชุดจึงเรียงเรียงเพื่อให้เห็นถึงรายละเอียดที่ซ่อนอยู่มากมาย โดยเฉพาะภายในส่วนของพื้นหินขัดเทอร์ราซโซนั้นถูกเลือกนำมาใช้เพื่อเพิ่มความน่าสนใจไปด้วยลวดลายของทองเหลืองที่ฝังอยู่บนพื้น ลวดลายของเครื่องมือเครื่องใช้ต่างๆ เปลือกหอย ไม้ไม้ ที่แสดงถึงธรรมชาติ และ รูปทรงคล้ายหยกจีนในสมัยโบราณ ที่ตั้งใจสอดแทรกให้เป็นรายละเอียดที่ซ่อนอยู่ในพื้นที่โดยรวมถือเป็นการเพิ่มมูลค่าให้แก่เทอร์ราซโซได้เป็นอย่างดี ส่วนของผนังนั้นถูกผลิตขึ้นมาให้มีลวดลายและมีพื้นผิวที่น่าสนใจ

การส่งต่อความคิดจากชิ้นงานออกแบบผลิตภัณฑ์มาสู่งานสถาปัตยกรรม Lamont ยังคงมองภาพในเชิงของวัสดุ เพื่อให้หน้าที่ของทั้งสองสิ่งไม่ซ้อนทับกัน การเลือกใช้วัสดุในงานสถาปัตยกรรมจึงเป็นวัสดุที่ไม่มีอยู่ในผลิตภัณฑ์ชิ้นไหน หากวัสดุใดวัสดุหนึ่งปรากฏบนผลิตภัณฑ์แล้ว เราจึงเห็นถึงความเรียบง่ายของการสร้างพื้นผิวอย่างพื้นหินขัดเทอร์ราซโซ

shop offers the opportunity to experiment with different approaches toward product display and spatial experiences. The space is designed to physically resonate with the concept of both the brand and the products. The quality of the space is interesting in its own right, with great natural light that allows for the program to be adaptable to the different ways in which the products are displayed. The installation of each series of products is realized to reveal the hidden details, particularly the terrazzo floor, which was chosen for its ability to bring some interesting elements to the space. The patterns of the brass inlay, as well as those of the exhibited objects and tools, all the way to organic forms of seashells and leaves including the objects resembling antique Chinese jade, collectively complement the presence of terrazzo and decorative attributes of the intentionally crafted pattern and surface of the walls.

ที่เรียบและกว้าง หรือผนังสีเทาที่สร้างลวดลายอยู่เป็นฉากหลัง ด้วยสีที่ดูสบายตา พื้นผิวของทั้งผนังและพื้นนั้น ช่วยให้เฟอร์นิเจอร์ของตกแต่งแต่ละชุดนั้นถูกแสดงออกมาได้อย่างเด่นชัด มีเสน่ห์ เป็นการสร้างความสมดุลระหว่างพื้นที่ และการจัดองค์ประกอบให้เกิดความเหมาะสมพอดี ให้สถาปัตยกรรมทำหน้าที่ส่งเสริมการแสดงผลของผลิตภัณฑ์ด้วยตัวเอง ทำให้มุมมองของพื้นที่ดูกว้างขึ้น เป็นได้ทั้งโชว์รูมและแกลลอรี่ในเวลาเดียวกัน

จากทั้งหมดที่กล่าวมานั้น ‘Alexander Lamont’ ยังคงนำเสนอเรื่องราวที่น่าสนใจผ่านการรับรู้ การสัมผัส การหยิบจับ วัสดุต่างๆ เพื่อให้รับรู้ถึงพื้นผิวและรายละเอียดที่ซ่อนอยู่ในชิ้นงานต่างๆ ที่ผ่านกระบวนการผลิตในแต่ละขั้นตอน พร้อมสื่อความรู้สึกของเรื่องราวออกมา ซึ่งหากได้มาเดินอยู่ในพื้นที่แห่งนี้แล้ว รับรองได้ว่าสิ่งต่างๆ ที่รอให้ได้พบเห็นนั้นจะทำให้ตื่นตาตื่นใจและกลายเป็นประสบการณ์ที่มีค่าอย่างแน่นอน

From the ideas he has for his products to the architecture of the brand's retail space, Lamont's aesthetic perception has been materialistically derived. Created for the product and architectural space are different roles that do not overlap nor are they overshadowed. The materials used within the space, therefore, cannot be found used with any displayed products. One can sense the simplicity of the smooth and vast surface of terrazzo or the patterned grayish wall as the collective setting. The visually soothing color palette, surfaces of the walls and floor enable the charm of the furniture and decorative items to be even more discernible. It's an interesting and successful attempt to bring about a balance between the space and perfectly arranged elements as architecture serves to complement the products' existence while the space seems to be visually maximized and simultaneously functions as both the brand's showroom and a gallery.

Alexander Lamont continues its journey in telling intriguing stories through human perception and tactility. Here, objects are physically experienced as one touches surfaces and realizes details hidden in the works, each a result of intricate and meaningful creation, and each with its own story to tell. At the space of Alexander Lamont, memorable and valuable experiences are waiting to be discovered and mesmerized.

alexanderlamont.com

หน้านี้
ผลงานของ Alexander Lamont
ที่ถูกจัดวางในพื้นที่ที่ต่างกันเพื่อ
ให้เกิดความโดดเด่นในเชิงวัสดุ

THIS PAGE
THE WORKS OF ALEXANDER
LAMONT ARE DISPLAYED IN
DIFFERENT PLACES TO BRING
OUT THE UNIQUE QUALITIES
OF THE MATERIALS

SPECIFIC SITUATION

The off-biennale exhibition, 'This page is intentionally left blank' by Pratchaya Phinthong, is simply a showcase of the National Gallery's logbooks displayed alongside some other works (?). Having looked into the displayed documents, the date goes back to 1991, a period contemporary with the National Peace Keeping Council (NPKC), as the coup-makers, who took over political power from the government of General Chatchai Choonhawan, the Prime Minister at the time.

The details of the logbook are repetitive—open the exhibition rooms, lunch break, close the exhibition rooms. In the following year, in the midst of the Black May incident whose epicenter took place just a few steps away from the National Gallery with the protest and deadly military crackdown that ensued, leading to deaths, disappearances and injuries of countless people, the logbook of the National Gallery continued its course, 'regularly.'

The seemingly perpetual regularity inside the National Gallery goes on uninterruptedly to the point where one cannot help but wonder how disconnected from the outside world the place has been.

In the past year, we've witnessed the public's interest and eagerness in the art world with the catalysts being the six art festivals, which happened to take place throughout 2018 from the Bangkok Art Biennale 2018, Thailand Biennale Krabi 2018, Bangkok Biennial 2018 to Ghost:2561, Painnale 2018 in Chiang Mai and Khonkaen Manifesto 2018 in Khon Kaen. Surely, each of these art festivals is not everyone's cup of tea. The curators' artistic tastes, themes as well as the locations of these festivals, by themselves, set their own targeted audience. But it is still undeniable that the vigorous emergence of all these art festivals offers viewers the opportunity to choose what best fit their interests and tastes. And for those who are not familiar with these weirdly spelled events, having seen artworks and installations popping up in their neighborhoods can be an interesting experience that allows for them to see what the shows have to offer (how they will feel about it is, however, another story).

ศิลปะนอกเบียนนาเลอย่างนิทรรศการ This page is intentionally left blank ของปรีชญา วัฒนทอง นำสมุดบันทึกเหตุการณ์ประจำวันของพิพิธภัณฑ์สถานแห่งชาติ หอศิลป์ (หอศิลป์เจ้าฟ้า) มาจัดแสดงร่วมกับผลงาน (?) ชิ้นอื่นๆ ในนิทรรศการ เท่าที่เปิดดู บันทึกย้อนกลับไปถึงปี พ.ศ. 2534 ร่วมสมัยกับการปฏิวัติโดย รสช. (คณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ) ที่ยึดอำนาจจากรัฐบาลของพลเอกชาติชาย ชุณหะวัณ

บันทึกถูกบันทึกซ้ำเต็มแทบทุกวัน เปิดห้องนิทรรศการ - พักเที่ยง - ปิดห้องนิทรรศการ แม้กระทั่งในปีถัดมาระหว่างวิกฤตการณ์พฤษภาทมิฬ ห่างออกไปจากที่ตั้งหอศิลป์เจ้าฟ้าไม่กี่กิโลเมตร เหตุการณ์สลายการชุมนุมเกิดขึ้น ผู้คนล้มตาย บันทึกประจำวันของหอศิลป์เจ้าฟ้าก็ยังคง "ปกติ" เช่นเคย

ความปกติในหอศิลป์เจ้าฟ้าถูกดำเนินต่อไปไม่สิ้นสุด จนอดคิดไม่ได้ว่าโลกศิลปะนั้นช่างตัดขาดกับโลกภายนอกเสียจริงๆ

ในช่วงปีที่ผ่านมาเราได้เห็นคนออกไปดูงานศิลปะกันมากขึ้น ตัวแปรสำคัญก็คือการเกิดขึ้นของเทศกาลศิลปะกว่า 6 เทศกาลที่ดูๆ ก็พร้อมใจกันจัดขึ้นในปี 2018 ตั้งแต่ Bangkok Art Biennale 2018, Thailand Biennale, Krabi 2018, Bangkok Biennial 2018, Ghost:2561, Painnale 2018 ที่จังหวัดเชียงใหม่ และ Khonkaen Manifesto 2018 ที่จังหวัดขอนแก่น แน่นอนว่าเทศกาลศิลปะเหล่านี้ไม่ได้จัดขึ้นเพื่อทุกคน รสนิยมการเลือกผลงานศิลปะของคิวเรเตอร์ วิธีการตั้งธีมงาน ไปจนถึงสถานที่ตั้งของเทศกาลนั้นจำกัดวงกลุ่มผู้เข้าชมงานด้วยตัวมันเองอยู่แล้ว แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่าการเกิดขึ้นของเทศกาลศิลปะเหล่านี้

เป็นทางเลือกให้คนได้เลือกด้วยตัวเองว่าจะไปหรือไม่ไปชมงานไหน และสำหรับคนที่ไม่ได้สนใจศิลปะมาก่อน ถ้าหากว่างานอะไรไม่รู้ ชื่ออ่านยากๆ เกิดจัดขึ้นแถวบ้านตัวเอง ก็เป็นไปได้เหมือนกันว่าเขาจะลองออกไปชมงาน ส่วนไปชมแล้วจะรู้สึกอย่างไรนั้นก็เป็นเรื่องหนึ่ง

นอกจากสื่อหลายๆ หัว จะลงข่าวเกี่ยวกับเทศกาลศิลปะเหล่านี้กันครึกโครม โดยเฉพาะสื่อออนไลน์ อีกหนึ่งอย่างที่ใกล้เคียงกับตัวยืนยันทันที "คนทั่วไปหันมาสนใจศิลปะกันแล้วจริงๆ นะ" ก็คือจำนวนภาพบนโลกโซเชียลมีเดีย เท่าที่อัปเดต

Apart from the avid interest from the media outlets, particularly the online ones, another thing that can be used as a legitimate indication if not confirmation that the general public is really becoming interested in the art world is the vast number of images being shared through social media. The updated number (on the day this article is being written) of the images with a #bangkokartbiennale2018 hashtag has almost reached 18,000 within the span of only three months while Thailand Biennale Krabi 2018 and its #thailandbiennalekrabi2018 hashtag is catching up with 1,800 images being published within the one month period since the event kicked off.

For most people, these hashtags are great clues for their hunt for some snaps with the cool looking art pieces. For the festival organizers, they are a tool that can be used to measure the level of 'interaction' from festival goers in the most tangible way there has ever been. What these hashtags offer is a glimpse at the identity of users that is way more accurate than most questionnaires could provide and a way of knowing the headcount of the number of viewers who actually show up at the festivals. Additionally, they serve as an effective public relations method that creates a sense of a 'word of mouth' nature for the events, which is more appealing than official coverage through different media outlets and platforms.

This isn't the first time in history for Thailand to have hosted art festivals of such a large number and scale. We have seen events of a similar nature whether it be Chiang Mai Social Installation that took place between 1992 and 1998, Cities on the Move 6 held back in 1999, Here and Now in 2004 or Art Normal held in Ratchaburi in 2011 and 2016. But with the number of 6 festivals, and the fact that they all happened in 2018, not to mention the excitement from the public they have caused, it wouldn't be too much of an overstatement to call what happened in 2018 a special situation in Thailand's art scene. Nevertheless, with the word 'special' attached to it, the question that follows is how many more years can this 'specialness' be sustained? How many of these biennales will be able to survive in the next couple of years? The future is uncertain and we definitely should not bluntly interpret the number of hashtagged images on social media as an indication that art has become an integral part of Thai people's ways of lives, especially when some of these images are the result of the organizers' promotional activities that try to get their festivals to go viral as much as possible.

With concern over the unlikelihood of Thailand witnessing this kind of phenomenon again in the future, art4d's last issue of 2018 brings you all six art festivals that the country has welcomed, as we explore the varying characteristics of these biennales from their geneses, concepts, work processes and objectives. Also featured is our special coverage on Biennale Architettura 2018 held earlier in Venice that looks into the places of Thailand and other Asian countries through this premier international architecture event.

ในวันที่เขียนต้นฉบับ จำนวนภาพถ่ายที่ติด hashtag #bangkokartbiennale 2018 ฟุ้งทะลุไปเกือบ 18,000 ภาพในเวลาไม่ถึง 3 เดือน ในขณะที่ Thailand Biennale Krabi 2018 กับ hashtag #thailandbiennalekrabi2018 ที่เปิดงานช้ากว่าเกือบๆ หนึ่งเดือน กำลังไล่ตามมาที่ 1,800 กว่าภาพ

สำหรับคนทั่วไป hashtag เหล่านี้คงเป็นลายแทงชั้นดี ที่เอาไว้ตามไปถ่ายภาพกับงานศิลปะต่างๆ แต่สำหรับฝั่งคนจัดงาน hashtag คือเครื่องมือวัดระดับ "ปฏิสัมพันธ์" ของผู้ชมที่มีต่อเทศกาลที่มีความรูปธรรมมากที่สุดเท่าที่เคยมีมา เพราะมีความชัดเจนของตัวบุคคลมากกว่าวิธีการเก็บข้อมูลแบบสอบถาม หรือการนับจำนวนผู้เข้าชมด้วยเครื่องนับจำนวนแบบเดิม และนอกจากนั้นมันยังเป็นวิธีการประชาสัมพันธ์งานชั้นดี ให้ความรู้สึกเดียวกับการบอก "ปากต่อปาก" ที่มีแรงดึงดูดมากกว่าการประชาสัมพันธ์ตามสื่อต่างๆ อีกด้วย

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกในประวัติศาสตร์ชาติไทยที่มีการจัดเทศกาลศิลปะระดับเมืองเกิดขึ้น ดังที่เห็นได้จาก เชียงใหม่จัดวางสังคม ในช่วงปี 1992-1998 Cities on the Move 6 ในปี 1999 Here and Now ในปี 2004 หรืองานปกติกติศิลป์ที่จัดขึ้นที่จังหวัดราชบุรีในปี 2011 และ 2016 แต่ทั้งนี้ด้วยจำนวนเทศกาลถึง 6

เทศกาลที่เกิดขึ้นพร้อมกันในปี 2018 และความตื่นตัวของกลุ่มผู้ชมทั่วไป คงไม่ผิดนักที่จะเรียกปี 2018 ว่าเป็น สถานการณ์พิเศษของวงการศิลปะไทย อย่างไรก็ตาม เมื่อมีคำว่า "พิเศษ" ฟุ้งท่าย คำถามที่ตามมาคือความพิเศษที่ว่าจะยืนระยะต่อไปได้อีกกี่ปี อีกสองปีข้างหน้าจะมีที่เบียดเบียนเล็ที่ยังจัดอยู่อนาคตเป็นสิ่งที่ไม่แน่นอน และแน่นอนว่าเราก็ไม่ควรตีความแบบที่อ้อๆ ว่าจำนวนภาพถ่ายที่ติด hashtag บนโซเชียลมีเดียเท่ากับศิลปะกลายเป็นส่วนหนึ่งของชีวิตไปแล้ว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อการถ่ายรูปโพสต์ลงโซเชียลมีเดียเป็นกิจกรรมที่ผู้จัดหลายๆ เจ้ากระตุ้นให้เกิดขึ้น เพื่อหวังผลในการประชาสัมพันธ์เทศกาลศิลปะของตน

ด้วยความกังวลใจว่าในอีกหลายๆ ปีข้างหน้า ประเทศไทยจะไม่มีสถานการณ์พิเศษแบบนี้เกิดขึ้นอีก art4d ฉบับส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ฉบับนี้ จึงรวบรวมเอาทุกๆ เทศกาลศิลปะที่เกิดขึ้นในไทย 6 เทศกาลเข้าไว้ด้วยกัน โดยพูดถึงความเฉพาะตัวของแต่ละเบียนเล็ที่มีแนวคิด จุดเริ่มต้น วิธีการทำงาน และวัตถุประสงค์ที่แตกต่างกันไป รวมถึงของแถมอย่างบทความที่พาเราไปวิเคราะห์ที่ทางของประเทศไทยและชาติอื่นๆ ในเอเชียในงาน Biennale Architettura 2018 ที่เมืองเวนิสเมื่อช่วงกลางปีที่ผ่านมา

BANGKOK ART BIENNALE 2018

THROUGH THE LEADERSHIP OF PROMINENT THAI CURATOR APINAN POSHYANANDA, THE FIRST EDITION OF BANGKOK ART BIENNALE CAN BE SEEN AS AN ATTEMPT TO DEVELOP THE INFRASTRUCTURE OF THAILAND'S ART SCENE FOR THE LONG-TERM

TEXT: ADULAYA HOONTRAKUL
PHOTO: KETSIREE WONGWAN

เริ่มต้นอย่างสวยงามต้อนรับเดือนตุลาคมกับ Bangkok Art Biennale เทศกาลศิลปะร่วมสมัยที่ใช้สถานที่กว่า 20 แห่งทั่วกรุงเทพฯ เป็นไฮต์จัดงานท่ามกลางเสียงอื้ออึงและคำถามเกี่ยวกับความถี่ของงานเบียนนาเล่ที่ถูกจัดขึ้นเป็นว่าเล่นทั่วโลกในระยะไม่กี่ปีมานี้

ในหลายๆ วงสนทนาและบทความที่ได้ถกเถียงกันถึงเรื่องทางตันที่งานประเภทนี้กำลังเผชิญ ทั้งความล้มเหลวในด้านกระบวนการคิวเรต ไปจนถึงปัญหาการขาดทุน แต่ไม่ว่าจะมีประเด็นอะไรก็ตาม ปีนี้ประเทศไทยกลับสวนกระแสจัดเบียนนาเล่ขึ้นมาถึงสามงานที่ล้วนมีผู้จัดต่างกันไป ราวกับว่าทุกคนพร้อมใจกันหิวกระหายที่จะสร้างเวทีศิลปะร่วมสมัยขนาดใหญ่ให้เกิดขึ้นในประเทศไทยเสียที ตั้งแต่ Bangkok Art Biennale ที่มาพร้อมกับธีม Beyond Bliss (สุขสะพรั่งพลังอาร์ต) ไปจนถึงงานไร้ธีม ไร้ความประสงค์จะออกนามของ Bangkok Biennial และก็ยังมียังมี Thailand Biennale, Krabi 2018 ที่ชูโรงด้วย site-specific installation บนธรรมชาติที่สวยงามของกระบี่ ภายใต้ธีม Edge of the Wonderland

Bangkok Art Biennale ดูจะได้รับความสนใจจากผู้ชมทั้งในไทยและต่างชาติมากที่สุด ทีมภัณฑารักษ์ที่มี ศ.ดร. อภินันท์ โปษยานนท์ เป็นหัวหน้า ประกอบไปด้วยบุคคลสำคัญในแวดวงศิลปะเอเชียตะวันออกเฉียงใต้อย่าง ลักขณา คุณาวิชยานนท์ อดีตผู้อำนวยการหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร (BACC) Dr. Adele Tan ภัณฑารักษ์อาวุโสของ National Gallery of Singapore รวมไปถึง Prof. Patrick D. Flores จาก University of the Philippines ผศ. สรรเสริญ มิลินทสูต จากมหาวิทยาลัยกรุงเทพ และ ผศ. วุฒิกร คงคา จากสถาบันเทคโนโลยีพระจอมเกล้าเจ้าคุณทหารลาดกระบัง

The Bangkok Art Biennale successfully launched its inaugural large-scale exhibition at over 20 locations this past October, despite current questions about the over-saturation of biennales being held around the world.

Many seminars and articles have discussed the impasse that today's art biennales face, from curatorial fails to bankrupted biennales. However, in spite of all of this, Thailand actually became home to three biennales this year, all organized by different groups hungry for a large-scale contemporary art platform. There was 'Beyond Bliss' by Bangkok Art Biennale, the un-themed 'anonymous' Bangkok Biennial, and the Thailand Biennale which hosted site-specific art installations amongst the nature of Krabi under the theme 'Edge of the Wonderland.'

It was the Bangkok Art Biennale perhaps that caught the most local and international attention, with its curatorial team headed by none other than Thailand's Prof. Dr. Apinan Poshyananda. His team consisted of Southeast Asia's leading figures in art academics such as Former Director of Bangkok Art and Culture Centre (BACC), Luckana Kunavichayanont; Dr. Adele Tan, currently a Senior Curator at the National Gallery of Singapore; Prof. Patrick D. Flores of the University of the Philippines; Asst. Prof. Sansern Milindasuta from Bangkok University; and Asst. Prof. Wutigorn Kongka from King Mongkut's Institute of Technology Ladkrabang.

1 Your Dog ประติมากรรมสีขาวรูปสุนัข ผลงานของ Yoshitomo Nara จัดแสดงที่ One Bangkok

1 WHITE DOG SCULPTURE 'YOUR DOG' BY YOSHITOMO NARA AT ONE BANGKOK

2

หลายคนตั้งคำถามว่าทำไมจากที่เงียบเหงามานานจู่ๆ กรุงเทพฯ ก็มีเบี่ยนนาเล่เกิดขึ้นมาในปีนี้ ศ.ดร. อภินันท์ โปษยานนท์ ผู้อำนวยการศิลป์ของ Bangkok Art Biennale ให้คำตอบต่อคำถามที่ว่านี่ว่า ปีนี้เหมาะสมที่สุดแล้วสำหรับการจัดงาน ส่วนหนึ่งมาจากสถานการณ์ทางการเมืองและเศรษฐกิจของประเทศ มีความพยายามหลายต่อหลายครั้งในการจัดเทศกาลศิลปะนานาชาติในประเทศไทย และตอนนี้เป็นเวลาเดียวที่ได้รับการตอบรับจากผู้สนับสนุนทางการเงินทุกฝ่าย เห็นได้ชัดว่า “เนื้อหา” และ “ศิลปิน” ที่เข้าร่วมไม่ได้เป็นประเด็น แต่ปัญหาคืองบประมาณหลายร้อยล้านบาทเป็นอุปสรรค นอกจากเม็ดเงินมหาศาลจากกลุ่มทุนใหญ่ยักษ์ของไทย Bangkok Art Biennale ก็จะได้รับการช่วยเหลือจากรัฐเพียงน้อยนิด โดยเฉพาะกับงานเสกขนาดใหญ่ที่มีภาระค่าใช้จ่ายเรื่องการขนส่งและสถานที่จัดงาน

ไม่ใช่เรื่องแปลกใจเท่าไรที่การจัดเทศกาลศิลปะร่วมสมัยจะไม่ได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาล ถึงแม้ศิลปินไทย (สมัยใหม่ / ร่วมสมัย) จะออกไปแสดงผลงานในเทศกาลศิลปะร่วมสมัยรายการใหญ่ๆ ทั่วโลกมาตั้งแต่ทศวรรษที่ 1920s แต่จนถึงตอนนี้เรายังไม่มีพิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยเลยด้วยซ้ำ อีกทั้ง แผนในการสร้างพิพิธภัณฑ์ศิลปะร่วมสมัยแห่งชาติก็ถูกเลื่อนออกไปอย่างไม่มีการกำหนด ที่แยกจากนั้นคือความฉ้อฉลของการจัดงบประมาณสนับสนุนการพัฒนาศิลปะร่วมสมัยในระดับนโยบายอย่างเฉื่อยๆ ตลอดหลาย 10 ปีที่ผ่านมา หรือที่น่าเกลียดที่สุดคือคำขู่จะปิด BACC ที่ทำให้กรุงเทพมหานครตกเป็นเป้าโจมตีของคนในวงการศิลปะที่เคยออกมาเคลื่อนไหวในอดีตในยุคก่อตั้งหอศิลป์แห่งนี้ เช่นเดียวกับท่าทีของผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร (ที่มีที่มาจากการแต่งตั้ง) ที่ต้องการจะรวมเอา BACC มาดูแลเสียเอง ก็ถูกวิจารณ์เป็นอย่างมากในหมู่สาธารณชน ด้วยเหตุเช่นนี้ แนวคิดในการจัดงานเบี่ยนนาเล่จึงดูเป็นแนวคิดเชิงรุกที่ดูเป็นไปได้ และน่าจะให้อะไรกลับมาดีกว่าโดยเฉพาะกับประเทศไทย แม้ว่าแนวโน้มในต่างประเทศช่วงหลายปีที่ผ่านมาคนจะเริ่มเหนื่อยหน่ายกับการจัดงานแบบนี้แล้วก็ตาม

IT WAS A GOOD TIME TO LAUNCH THE EVENT IN THAILAND, PARTLY BECAUSE OF THE COUNTRY'S CONTROL IN TERMS OF GOVERNANCE AND ECONOMICS

2 บริเวณด้านหน้าหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร ผลงานโครงสร้างไม้ไฟ Ligation โดย กลุ่ม Things-matter และ Asian Workers Covered โดย Ralf Tooten 3 Tape Bangkok งานอินสตอลเลชั่นเทปขาวรูปร่างใหม่ขนาดใหญ่ ผลงานของกลุ่ม Numen For Use Design Collective ถือเป็นอีกชิ้นงานที่ได้รับความนิยมจากกลุ่มผู้ชมทั่วไป 4 Moving System Pavilion (ศาลาพजर) โดย วีระ อินพันทัง และ พิช โปษยานนท์ นอกจากผลงานชิ้นนี้จะมาช่วยถมที่ว่างให้พื้นที่ชั้น 8 ของหอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานครไม่ดูเงียบเหงา หลังจากกิจกรรมโดย Marina Abramović Institute จบลงไป มันยังกลายเป็นโครงสร้างอเนกประสงค์ที่ถูกใช้ในหลายๆ วัตถุประสงค์ 5 Basket Tower โดย Choi Jeong Hwa จัดแสดงที่หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร

2 'LIGATION' BAMBOO STRUCTURE BY THINGSMATTER AND 'ASIAN WORKERS COVERED' BY RALF TOOTEN EXHIBITED IN FRONT OF THE BANGKOK ART AND CULTURE CENTRE 3 'TAPE BANGKOK' A LARGE COCOON-SHAPED INSTALLATION PIECE MADE FROM ADHESIVE TAPE BY NUMEN FOR USE DESIGN COLLECTIVE IS ONE OF THE ARTWORKS THAT RECEIVED ATTENTION FROM THE GENERAL PUBLIC 4 'MOVING SYSTEM PAVILLION' BY VIRA INPUNTING AND PICH POSHYANANDA. THIS WOODEN STRUCTURE NOT ONLY HELPS BRING MORE LIVELINESS TO THE 8TH FLOOR OF BACC AFTER THE END OF THE ACTIVITIES BY MARINA ABRAMOVIĆ INSTITUTE, BUT IT ALSO CAN BE UTILIZED AS A MULTI-FUNCTIONAL STRUCTURE ON MANY OCCASIONS 5 CHOI JEONG HWAS 'BASKET TOWER' AT BACC

Many asked why Bangkok suddenly wanted to host its own biennale and the Artistic Director himself, Dr. Apinan Poshyananda said it was a good time to launch the event in Thailand, partly because of the country's control in terms of governance and economics. There have been multiple attempts over the years but only now has a long-term financial plan been agreed upon by supporting parties. Clearly, content and artist participation was never an issue but the literal million dollar issue got in the way. Privately funded and supported by a few of Thailand's biggest corporations, the Bangkok Art Biennale seems to have received only little governmental help in terms of logistics and location by comparison.

The disappointment in the lack of governmental interest in contemporary art development is not a surprising one since there is currently no dedicated national museum in Thailand for contemporary art, let alone modern art, when since the 1920s, Thailand has had multiple seminal modern and contemporary artists exhibiting around the world. Plans of building one have been delayed for many years and the country is still waiting. In fact, multiple scandals of art funding being cut nationally throughout the past decades go quietly unnoticed and most recently with the threat of closure of the Bangkok Art and Culture Centre (BACC), the capital city finds itself embroiled in a Mexican stand-off between the very art community that protested for its establishment as an art center in the first place, the appointed Bangkok governor who wants to take over the BACC, and of course the public. Hence the idea of an art biennale definitely is more proactive and productive, regardless of the tired attitude the large-scale art exhibition has garnered over the years.

3

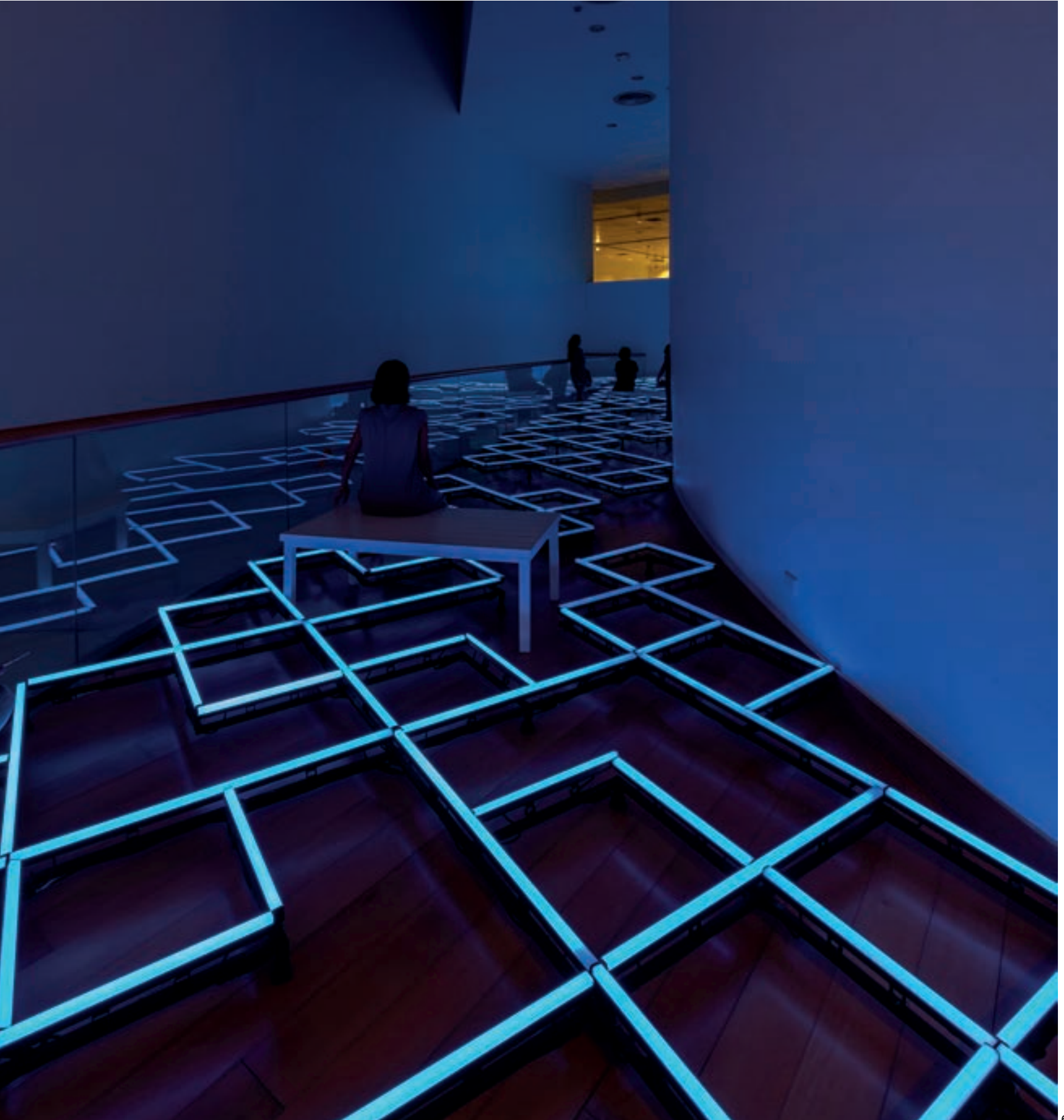

4

ในโลกเราตอนนี้มีเวียนนาเล่มมากถึง 250 รายการ ที่ขึ้นทะเบียนกับ Biennial Foundation แต่ละเจ้าล้วนแข่งขันกันด้วยสถานที่ตั้ง การออกแบบพาวิลเลียน รายการอาหารและปาร์ตี้ ด้วยหวังใจว่าจะสร้างความประทับใจและทำรายได้จาก “การขายประสบการณ์” หลายฝ่ายวิพากษ์วิจารณ์โครงสร้างของเวียนนาแล้วว่าไม่ต่างอะไรกับการบริโภควัฒนธรรม และดึงเอาความสนใจของผู้ชมให้ไปเห็นดีเห็นงามกับแนวคิดทุนนิยม แต่ถ้ายกประเด็นถกเถียงเกี่ยวกับประสบการณ์ทางศิลปะออกไป มันก็เป็นเรื่องที่ต้องยอมรับว่างานนิทรรศการศิลปะขนาดใหญ่เหล่านี้ช่วยสร้างโครงสร้างพื้นฐานให้กับศิลปินในการที่จะแสดงออกถึงความทะเยอทะยานทางศิลปะของพวกเขาในแบบที่หอศิลป์และพิพิธภัณฑ์ไม่สามารถทำได้ แม้ว่ามันจะเป็นแค่เพียงชั่วคราวก็ตาม

In the present day, there are around 250 art biennales globally listed with the Biennial Foundation, each competing for most impressive setting or pavilion design, catering and parties, cashing in on the experience economy. Many have criticized the biennale structure for scrambling the consumption of culture and luring the audience's focus away to adopt a capitalistic approach. Art experience debate aside, it is, however, noteworthy to mention that these large-scale exhibitions do provide infrastructure for artists to be able to host their artistic ambitions where galleries or museums fail to offer, albeit it being temporal.

7

THESE LARGE-SCALE EXHIBITIONS DO PROVIDE INFRASTRUCTURE FOR ARTISTS TO BE ABLE TO HOST THEIR ARTISTIC AMBITIONS WHERE GALLERIES OR MUSEUMS FAIL TO OFFER, ALBEIT IT BEING TEMPORAL

ท้ายที่สุดแล้ว แม้จะมีความท้าทายทั้งในประเทศและนานาชาติ การจัดนิทรรศการ (ที่เกิดขึ้นช้ากว่าใคร) ในการแข่งขันที่ดุเดือดขนาดนี้ ก็ถือเป็นการเปิดโอกาสให้ทั้งผู้ชมและศิลปินได้นิยามความหมายของนิทรรศการแล้วมันจะเป็นอะไรได้บ้างในบริบทของประเทศไทย โดยเฉพาะเมื่อไม่มีสถาบันหลักอย่างพิพิธภัณฑ์แห่งชาติเป็นตัวเปรียบเทียบ สิ่งที่สำคัญไม่น้อยกว่ากัน คือการไม่ทำให้แนวคิดของนิทรรศการออกมาเหมือนกันไปหมดหรือพยายามฟุ้งตัวเองเข้ากับวัฒนธรรมเด่น แต่ควรร่วมกันเฝ้ามองอิทธิพลที่งานนิทรรศการแบบนี้จะสามารถมีต่อชุมชนศิลปะโดยรวม ด้วยความรู้สึกลึกซึ้งที่เข้าใจแบบท้องถิ่น ถ้าเป็นเช่นนั้น เราก็อาจหวังได้ว่าประเทศไทยจะเลิกถูกมองแค่ในฐานะของส่วนหนึ่งของ “มโนทัศน์แบบเอเชียตะวันออกเฉียงใต้” และก่อร่างสร้างอัตลักษณ์และเรื่องเล่าในยุคสมัยใหม่เป็นของตัวเองเพื่อเข้าถึงผู้ชมในกลุ่มที่กว้างขวางมากขึ้น

Alas, despite both international and local challenges, hosting a large-scale art exhibition like a biennale so late in the race, gives the opportunity for both audience and artist to define what a biennale can be for their country, especially when there are no other institutions like a national museum to be compared with. It is also important to not homogenize the biennale concept whilst attaching it to a dominant culture but instead observe the impact that exhibitions like these can have on the art community as a group with a local sensitivity. Thailand will hopefully then stop being seen as part of a wider 'Southeast Asia the Concept,' and instead have its own identity with a modern narrative reaching a wider audience.

6 Afterlight โดย ดุจดาว วัฒนปกรณ์ จัดแสดงที่หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานคร 7-8 ผลงานอินสตอลเลชัน รั้วเหล็ก น้ำตาล เรื่องเล่า: เขตแดนแห่งความรื่นรมย์ (Sweet Boundary: In the Light Tube) โดย กมล เผ่าสวัสดิ์ จัดแสดงที่วัดประยูรวงศาวาสวรวิหาร

6 'AFTERLIGHT' BY DUJDAO VADHANAPAKORN AT BACC 7-8 'SWEET BOUNDARY: IN THE LIGHT TUBE' INSTALLATION BY KAMOL PHAOSAVASDI AT WAT PRAYURAWONGSAWAT WORAWIHAN

8

9

10

THE REAL TEST FOR ITS LONG-TERM SIGNIFICANCE, HOWEVER, WILL BE HOW THE BANGKOK ART BIENNALE'S MANAGEMENT TEAM CAN SUSTAIN IT, ESPECIALLY IN TERMS OF FUNDING AND AUDIENCE ENGAGEMENT

ตลอดเวลาที่ผ่านมา วงการศิลปะร่วมสมัยในไทยขับเคลื่อนโดยภาคเอกชนเครือข่ายแกลเลอรีและพิพิธภัณฑ์ของคอลเล็กเตอร์ที่เป็นกลไกสนับสนุนการทำงานศิลปะ และถึงแม้ปีนี้เราจะมีเทศกาลศิลปะจัดขึ้นพร้อมๆ กันหลายงาน แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่า Bangkok Art Biennale เข้ามาเพิ่มสีสันให้กับวงการศิลปะร่วมสมัยไทย ความสามารถของภัณฑารักษ์ในการดึงดูดศิลปินชื่อดังทั้งจากไทยและต่างประเทศให้มาเข้าร่วมและสร้างผลงาน site-specific อันหลากหลายคือสิ่งที่ทำให้ Bangkok Art Biennale ต่างจากงานอื่นๆ โดยเฉพาะการนำงานศิลปะไปตั้งไว้ในพื้นที่โบราณสถานสำคัญหลายแห่งของประเทศ ที่ภัณฑารักษ์เข้าไปทำงานกับพื้นที่ของวัดหลวงที่ศักดิ์สิทธิ์มากที่สุดของกรุงเทพฯ ถึงสามวัดด้วยกัน (วัดพระเชตุพนวิมลมังคลาราม หรือวัดโพธิ์ วัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร และวัดประยุรวงศาวาสวรวิหาร) ถึงแม้การนำงานศิลปะเข้าไปตั้งตามมุมต่างๆ ของพื้นที่ทางวัฒนธรรม จะไม่ได้เป็นเรื่องใหม่เพราะมันเป็นวิธีการสร้างกิมมิกที่หลายๆ เบียนนาเล่าทำกันเป็นปกติ แต่สำหรับประเทศไทยแล้วนั้น ด้วยความที่พื้นที่เหล่านี้มักได้รับการปกป้องอย่างแข็งแรง

It has been largely a public effort in driving Thailand's contemporary art growth. Galleries and private collector's museums have established themselves to act as a support system. Whilst there have been other great art festivals around the country throughout the years, the Bangkok Art Biennale does undeniably add a certain caliber to the country's contemporary art landscape. Its curatorial prowess in attracting big local and international names to participate and create site-specific works for the show sets them apart from the rest. However, the most interesting part for all the senses and the art of art experience that makes Bangkok a unique backdrop for a biennale is probably the artworks located at some of the country's most sacred ancient sites. The curatorial team had access to three of Bangkok's most visited royal temples; Wat Phra Chetuphon or colloquially known as Wat Pho, Wat Arun Ratchawararam and Wat Prayurawongsawat, otherwise

11

12

จากฝ่ายสงฆ์และสาธารณชนมาตลอด การได้เห็นทีมภัณฑารักษ์ทำงานกับพื้นที่ที่มีความอ่อนไหวมากขนาดนั้น ไปจนถึงลักษณะทางกายภาพของแต่ละวัด จึงเป็นเรื่องที่น่าสนใจ เราไม่ได้เห็นอะไรที่ไม่เจริญตาเจริญใจจากผลงานกว่า 30 ชิ้นที่เข้ามาปฏิสัมพันธ์สื่อสารกับสิ่งแวดล้อมและประวัติศาสตร์ที่มันเข้าไปตั้งอยู่ นั่นส่งผลให้เกิดผลงานที่ผู้ชมเข้าถึงและเข้าใจได้ ในขณะที่เดียวกันก็เต็มไปด้วยหลากหลายแนวคิดและระดับชั้นของความหมายและการตีความ

การเกิดขึ้นของเบียนนาเล่รายการนี้ไม่เพียงแต่จะกระตุ้นให้เกิดการจ้างงาน และสร้างความคุ้นเคยกับศิลปะในสังคมไทยเท่านั้น แต่มันยังเป็นโอกาสที่ศิลปินไทยจะได้แสดงผลงานบนเวทีเดียวกันร่วมกับศิลปินจากนานาชาติด้วย “Beyond Bliss” เบิกโรงด้วยน้ำเสียงที่เหมาะสมยิ่งต่อการชิมลาง ในขณะที่การเมืองและวัฒนธรรมเชื่อมโยงถึงกันอย่างซับซ้อน เราหวังว่าความเป็นอิสระทางศิลปะจะเกิดขึ้นและได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องในภายภาคหน้า

บททดสอบที่แท้จริงของทีมผู้จัด Bangkok Art Biennale คือพวกเขาจะรักษาความต่อเนื่องและพลวัตเอาไว้ได้อย่างไร โดยเฉพาะในเรื่องของทุนสนับสนุนและการให้ความสนใจของผู้ชมทั่วไป บางทีถ้าหากเบียนนาเล่สามารถพิสูจน์อิทธิพลของมันต่อ GDP ของประเทศได้ มันก็อาจจะมีช่องทางอื่นๆ เพิ่มขึ้นมากกว่านี้ สำหรับการสร้างความเฟื่องฟูในด้านศิลปะและวัฒนธรรมที่แม้จะเป็นสิ่งๆ ก็เรียกร้องต้องการ หากแต่มีเพียงไม่กี่มือที่หยิบยื่นการสนับสนุนทางการเงินมาให้ เราหวังเป็นอย่างยิ่งว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้น

known as Wat Prayoon. Site-specific contemporary art installations were placed within the holy grounds, all spread out in different corners. It may seem obvious to have art within the gates of great monuments as many host cities do incorporate such into their religious buildings but for Thailand, where these temples are fiercely protected by both the Sangha and the public, it was definitely interesting to see how the curators worked with much sensitivity towards the location and the physical structures of each temple. Not an eye-sore in sight, over 30 different works of art communicated with the environment and history, giving the audience both easily digested pieces and conceptually layered works.

With the launch of such event, not only does the biennale create jobs and work experience in the arts for Thailand, where such is already so far and few between, but featured local artists can also benefit from having a home turf to show their artistic creations via such a large international stage. ‘Beyond Bliss’ certainly opened with voice and is appropriate for testing the waters. Whilst politics and culture are complicatedly linked, the artistic autonomy is hopefully here to stay and will develop over the years to come.

The real test for its long-term significance, however, will be how the Bangkok Art Biennale’s management team can sustain it, especially in terms of funding and audience engagement. Perhaps if the biennale can prove its influence on the national GDP, then maybe more channels can be created, for art and culture is so highly in demand, yet only a few support it financially. So here’s hoping.

bkkartbiennale.com

9-10 What Will You Leave Behind? ผลงานเซรามิกเนื้อขาวรูปหัวกะโหลกกว่า 100,000 ชิ้น บนพื้นทางเดินระเบียงคดโดย นิโน่ สารบุตร จัดแสดงที่วัดประยุรวงศาวาสวรวิหาร 11 Zodiac Houses ประติมากรรมโดย มณเฑียร บุญมา จัดแสดงที่วัดประยุรวงศาวาสวรวิหาร 12 ข้ามจักรวาล (Across the Universe and Beyond) งานศิลปะจัดวางเฉพาะพื้นที่ของ สนิทศน์ ประดิษฐ์ทัศนีย์ จัดแสดงที่วัดอรุณราชวรารามราชวรมหาวิหาร

9-10 NINO SARABUTRA'S 'WHAT WILL YOU LEAVE BEHIND?' IS COMPRISED OF MORE THAN 100,000 PIECES OF WHITE CERAMIC SKULLS PLACED ON WAT PRAYURAWONGSAWAT WORAWIHAN'S CURVED-ROOF FLOOR 11 MONTIEN BOONMA'S SCULPTURE 'ZODIAC HOUSES' AT WAT PRAYURAWONGSAWAT WORAWIHAN 12 SANITAS PRADITTA'S SITE-SPECIFIC INSTALLATION 'ACROSS THE UNIVERSE AND BEYOND' AT WAT ARUN RATCHAWARARAM RATCHAWARAMAHAWIHAN

PHASIN SUDJAI

BANGKOK BIENNIAL 2018

WITHOUT THE CONVENTIONAL STRUCTURE OF A BIENNALE – SPONSORS, ARTISTIC DIRECTOR, CURATORIAL TEAM AND THEME, THE FIRST EDITION OF BANGKOK BIENNIAL HAS PROVED THAT THERE'S ANOTHER WAY TO ORGANIZE AN ART FESTIVAL

TEXT: PIMPAKAPORN PORNPENG
PHOTO COURTESY OF THE PHOTOGRAPHERS

2 PHASIN SUDJAI

ปีนี้เป็นปีที่ดีสำหรับคนกรุงเทพฯ ที่มีเทศกาลศิลปะถึงสองรายการจัดขึ้นในเวลาไล่เลี่ยกัน นั่นคือ Bangkok Art Biennale และ Bangkok Biennial จนหลายๆ คนสับสนว่ามันเป็นงานเดียวกันหรือคนละงาน อย่างไรก็ตาม ถึงแม้ว่าชื่องานจะคล้ายๆ กัน แต่ทั้งสองงานนี้ก็แทบจะไม่มีอะไรเหมือนกันแม้แต่น้อย

ถ้าเทียบกับเวียนนาเล็กๆ Bangkok Biennial คือโลกเสรีของศิลปะที่แท้จริง ความตั้งใจของผู้จัดคือการทำให้ Bangkok Biennial ปราศจากกฎเกณฑ์ของโครงสร้างเชิงอำนาจตามขนบของการจัดงานที่เวียนนาเล็กๆ มี โครงสร้างที่ประกอบไปด้วย นายทุน ผู้สนับสนุน สถาบัน หัวหน้าและทีมภัณฑารักษ์ถูกตัดออกไปเพื่อไม่ให้มีอำนาจแบบ top-down ในงานนี้ ส่วนบทบาทของผู้จัด นอกจากจัดงานเปิดที่ได้สะพานพระราม 8 จะทำหน้าที่เป็นแค่ศูนย์กลางที่คอยรวบรวมข้อมูลพาวลิเลียนที่เข้าร่วมในครั้งนี้ (ด้วยการสร้างแพลตฟอร์มเหมือนกับ Wikipedia ขึ้นมาให้แต่ละพาวลิเลียนเข้ามากรอกข้อมูลกันเอง) และเป็นผู้จัดทำ guide book เล่มเล็กๆ ไว้ให้เราใช้เป็นลายแทงเดินดูงานตามจุดต่างๆ

ผลลัพธ์ที่ได้คือ Bangkok Biennial กลายเป็นมหกรรมศิลปะนานาชาติที่มีศิลปินเข้าร่วมมากที่สุด นั่นคือ 249 คน จาก 26 ประเทศ นับเป็นทั้งหมด 73 พาวลิเลียน ที่แต่ละพาวลิเลียนเป็นอิสระจากกัน ใครใคร่จัดงานที่ไหนก็ “จัด” อยากจะนำเสนอเรื่องอะไรก็ “ทำ” ข้อดีที่ตามมาคือ ปฏิเสธไม่ได้ว่า Bangkok Biennial ครั้งนี้เหมือนเป็นยิวพิเศษที่กระตุ้นให้ศิลปินรวมตัวกันจัดนิทรรศการศิลปะกันทั่วเมืองทั้งในแกลเลอรี ตามพื้นที่สาธารณะ วัด รวมไปถึงพื้นที่ส่วนตัว ที่ศิลปินเปลี่ยนบ้าน / สตูดิโอของตัวเองให้กลายเป็นพื้นที่ที่สาธารณะ (เพราะต้องนัดกับศิลปินก่อนถึงจะเข้าไปได้) ข้อดีถัดมาคือ Bangkok Biennial เป็นวิซายาภาคสนามให้ศิลปินได้ทำนิทรรศการตั้งแต่เริ่มจนจบ ตั้งแต่หาที่จัดแสดง เขียนโครงการของงบประมาณ ติดตั้งงาน บริหารนิทรรศการ ไปจนถึงจัดเตรียมของเล็กๆ น้อยๆ ไว้ต้อนรับแขกในวันเปิดนิทรรศการ ซึ่งก็นำมาสู่ข้อดีอีกข้อ เพราะพิธีเปิดนิทรรศการเป็นพื้นที่ที่ทำให้ศิลปิน นักเขียน นักศึกษาศิลปะ และผู้สนใจทั่วไปได้มาเจอกัน การเปิดนิทรรศการถี่ๆ ทำให้เครือข่ายของคนทำงานศิลปะเชื่อมต่อกัน และมีแนวโน้มว่าจะแข็งแรงมากขึ้นในอนาคต

ในบทความนี้ art4d จะแนะนำพาวลิเลียนที่ทำงานศิลปะกับบริบทของพื้นที่ที่น่าสนใจดังนี้ Charoen Contemporaries Pavilion, 454/278-281 และ The House of Flowing Reflection รวมไปถึง RE/FORM/ING PATANI ที่แตกตัวจากกรุงเทพฯ ไปจัดไกลถึงจังหวัดปัตตานี

2018 was a great year for the people of Bangkok with the city welcoming two major art festivals held almost simultaneously. And despite having similar names that confused audiences as to if these were the same event or not, Bangkok Art Biennale and Bangkok Biennial barely had anything in common.

Compared to other festivals of a similar nature, Bangkok Biennial is a world of true artistic freedom. The intention behind its conception is to allow for Bangkok Biennial to exist free from all rules brought about by the power structures and norms that other art festivals have conformed to. Such structure, which is normally made up of investors, sponsors, institutes, a chief curator and curatorial team, is made absent to allay the top-down creative control. The role of the organizer, apart from the opening event that took place under Rama VIII Bridge, was to be a hub providing information about all the pavilions participating in the event (with a platform that works similar to Wikipedia where each pavilion contributes its own content). A compact-sized guidebook was also created for festival-goers to use as they roamed the art spaces emerging scattered across Bangkok.

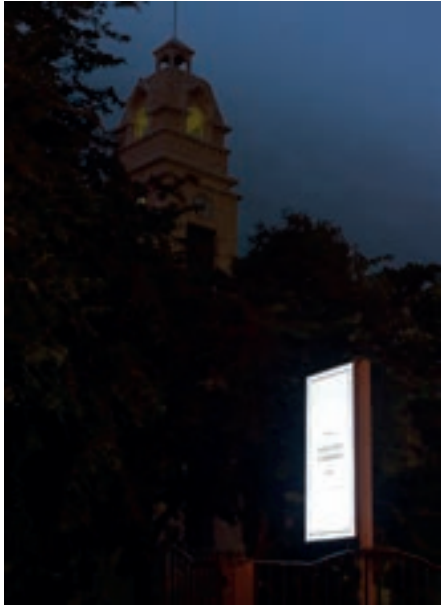
Such approach resulted in Bangkok Biennial being the international art festival with the largest number of participating artists. 249 artists from 26 countries brought their works to 73 pavilions where each operated independently under its own creative and artistic control. They were free to put together exhibitions wherever they wanted and talk about whatever issues they wanted through their works of art. The upside that ensued was that the event worked like a magic pill getting people in the art world going, organizing art exhibitions all over Bangkok, from inside and outside of art galleries, at public spaces and in temples to more private spaces such as the artists' own homes and studios, which were turned into semi-public venues (advance appointments were needed for a visit). The other good thing was how Bangkok Biennial worked pretty much like a 'field-work' that allowed for artists to engage in the entire process of their exhibitions, from finding the venue, writing a budget proposal, installing the works, managing the exhibition all the way to preparing welcoming goody bags for the opening day. This led to another advantage that the event has brought because exhibition openings became a platform that brought artists, writers, art students and interested individuals together. The greater the frequency of exhibition openings, the stronger and more extensive the artistic network will become.

In this article, art4d brings you intros to art pavilions that exhibited some interesting interactions with their surrounding contexts, from Charoen Contemporaries Pavilion, 454/278-281, and The House of Flowing Reflection to RE/FORM/ING PATANI, which took place in Pattani province of Thailand.

3 PHASIN SUDJAI

DESPITE HAVING SIMILAR NAMES THAT CONFUSED AUDIENCES AS TO IF THESE WERE THE SAME EVENT OR NOT, BANGKOK ART BIENNALE AND BANGKOK BIENNIAL BARELY HAD ANYTHING IN COMMON

Charoen Contemporaries กลุ่มนักปฏิบัติการศิลปะของ ณัฐศรีสุวรรณ พอใจ อัครชนกุล ณิชภัทร วัฒนกุลจรัส พงศกรณ์ ญาณะณิสสร และ Abhijan Gupta ใช้ไปรษณียาคาร เป็นที่จัดนิทรรศการ PostScripts หลังจากอาคารนี้ถูกเปลี่ยนการใช้งานมาหลายครั้ง เดิมทีมันถูกสร้างขึ้นเป็นอาคารจำลองในสัดส่วน 1:75 ของอาคารไปรษณีย์โทรเลขแห่งแรกของไทย (ที่ถูกทุบเพราะการสร้างสะพานพระปกเกล้า) ในปี พ.ศ. 2546 ก่อนจะถูกใช้เป็นพิพิธภัณฑ์การสื่อสารไปรษณีย์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2552 และถูกทิ้งร้างในเวลาต่อมา จนกระทั่งกลายมาเป็นพาววิลเลียนใน Bangkok Biennial ครั้งนี้

“Monument of Time” คอนเซ็ปต์ของพวกเขา ซ้อนทับกันกับความ เป็น “อนุสรณ์สถานแห่งกาลเวลา” ของไปรษณียาคารพอดิบพอดี ตั้งแต่ป้ายไฟ ‘A Monument to Taste. A Monument to Heritage’ (2018) ที่ มิติ เรื่องกฤตยา เอาไปติดตั้งที่ป้ายไปรษณีย์เดิม หน้าทางเข้า ‘แช่เวลา’ (2018) โดย กัลย์สุดา ปานพรม คือ

MITI RUANGKRITYA 4

Charoen Contemporaries is an art collective whose members, Nut Srisuwan, Pojai Akranakul, Napat Vatanakuljaras, Pongsakorn Yananissorn and Abhijan Gupta, used the ‘Praisaneeyakarn’ building as the venue for their PostScripts exhibition. The building has accommodated a number of functionalities. It was originally built as a 1:75 model of Thailand’s first Mail & Telegraph Office building (demolished as a result of Phra Pok Klao Bridge) in 2003 and later used as the Museum of Postal Affairs in 2009 before it was left unoccupied until its latest role acting as the venue of one of Bangkok Biennial’s pavilions.

‘Monument of Time,’ the concept of PostScripts exhibition resonated with the ‘Monument of Time’ status of the Praisaneeyakarn building, from the illuminated sign ‘A Monument to Taste, A Monument to Heritage’ (2018) that Miti Ruangkritya used to replace the postal building’s original sign to ‘Time Freezer’ (2018) by Kansuda Panprom, a fridge installed inside the building amidst the echoing sounds of utensils, cars honking, etc. as if the space was still occupied. The artist linked the functionalities of a paper and the fridge together, viewing this household appliance as a tool that ‘extends time’

5 VE KHANT

4 Charoen Contemporaries Pavilion 5 แช่เวลา (2018) โดย กัลย์สุดา ปานพรม 6 ผ้าใบของงาน Golden Hour: from 8 minutes ago to what is yet to come (2018)

4 CHAROEN CONTEMPORARIES’ PAVILION 5 ‘TIME FREEZER’ (2018) BY KANSUDA PANPROM 6 A CANVAS OF ‘GOLDEN HOUR: FROM 8 MINUTES AGO TO WHAT IS YET TO COME’ (2018)

6. SORNRPAT PATHARAKORN

ตู้เย็นที่ถูกเอาไปตั้งไว้ภายในอาคาร ส่งเสียงกระทบกันของช้อนส้อม เสียงแตรรถ ฯลฯ รวากับว่ายังมีคนอยู่ในนั้น ศิลปินเชื่อมโยงฟังก์ชันของกระดาษกับตู้เย็นเข้าด้วยกัน และมองว่าตู้เย็นก็เป็นเครื่องมือสำหรับ “ยึดเวลา” (ในที่นี้คือการถนอมอาหาร) ไม่ต่างอะไรกับการจดบันทึกลงกระดาษและการสร้างอนุสรณ์สถานเป็นเครื่องเตือนความจำ หรือ Golden Hour: from 8 minutes ago to what is yet to come (2018) โดย ศรภัทร ภัทรากร ที่ตั้งอยู่ภายนอกอาคาร กระดาษขนาดใหญ่บานนี้เหมือนไม่มีฟังก์ชันการใช้งาน จนกระทั่งถึงเวลาที่พอเหมาะพอเจาะ กระดาษจะสะท้อนแสงอาทิตย์ทะลุผ่านหน้าต่างของอาคาร ไปปรากฏเป็น “หน้าต่างแสง” บนผ้าใบที่ซึ่งเตรียมไว้ด้านหลังอาคาร ตำแหน่งของผ้าใบนั้นเป็นตำแหน่งเดียวกันกับจุดที่อาคารหลังนี้กำลังจะถูกต่อเติมออกไป ศิลปินปล่อยให้คนดูตีความเอาเองว่า “ภาพของอนาคต” ที่จะเกิดขึ้นเพียงไม่ถึง 10 นาทีต่อวันนั้นหมายความว่าอย่างไร

(in this case, the process of food preservation), which bears no difference from the documentation of something on a piece of paper or through the construction of a monument, which all serve as reminders of things. ‘Golden Hour: from 8 minutes ago to what is yet to come’ (2018) by Sornrapat Patharakorn is situated outside of the building. This particular large mirror doesn't seem to have any specific functionality until the right time comes and it begins to reflect the sunlight coming through the building's windows. The light window then appears on the canvas set up at the back of the building. The location of the canvas is where the annex is going to be built while the artist grants viewers freedom of interpretation about the future image that will happen for only 10 minutes each day.

อีกพาวิลเลียนที่นำอาคารเก่ามาใช้คือ The House of Flowing Reflections โดยกลุ่ม Moom Mong Collective ที่ใช้อาคาร “เอี้ยะเซ็ง” ริมนถนนเจริญกรุงเป็นที่จัด ความพิเศษของอาคารนี้คือมันเป็นอาคารที่ได้รับรางวัลอนุรักษ์ศิลปสถาปัตยกรรมดีเด่นจากสมาคมสถาปนิกสยามเพราะยังสามารถเก็บองค์ประกอบของอาคารที่คล้ายกับโครงสร้างเรือสำเภาไว้ได้ Flow (2018) โดย Jeanne Penjan Lassus ได้แรงบันดาลใจจากวิถีชีวิตของผู้คนที่รายล้อมติดอยู่ งานชิ้นนี้ฉายอยู่บนผนังปูนเปลือยชั้น 3 ของอาคาร เป็นวิดีโอผักตบชวาที่กำลังไหลไปตามกระแสน้ำตามลำคลอง ชวนให้นึกถึงเมื่อครั้งถนนมังกรที่อยู่บริเวณด้านล้างตัวอาคารยังคงเป็นลำคลองก่อนจะถูกทำให้เป็นถนนในสมัยรัชกาลที่ 6 พ้องไปด้วยกันกับตัวอักษรภาษาจีนจากชาวจีนโพ้นทะเลที่อพยพมายังเอเชียตะวันออกเฉียงใต้

Another old building turned alternative art space is The House of Flowing Reflections by Moom Mong Collective. A building named 'Eah Seng' on Charoen Krung Road, the designated venue of the pavilion, was awarded the ASA Architectural Conservation Award by the Association of Siamese Architects for its preserved architectural compositions inspired by the shape of the Chinese junk ship. 'Flow' (2018) by Jeanne Penjan Lassus takes inspiration from the way of life of people in the area surrounding the building. The footage of water hyacinths floating on streaming water projected on the exposed concrete wall on the third floor of the building reminds one of the time when the area below Thanon Mangkon was still a waterway before it was turned into a road in the reign of King Rama VI, resonating with the Chinese letters symbolizing the message of the overseas Chinese immigrants who migrated to the Southeast Asian region.

7 MOOM MONG COLLECTIVE

8 MOOM MONG COLLECTIVE

9 NAPAT CHARITBUTRA

THERE IS ALSO A SENSE OF OBSCURITY WITH THE MESSAGES ON THE PAPERS AS VIEWERS ARE LEFT TO PONDER WHETHER THOSE STORIES ARE REAL OR FABRICATED BY THE ARTIST

454/278-281 Pavilion is more private than most spaces. Punch Viratmalee, the exhibition's curator, turned her old house into an exhibition space, causing its unoccupied space to regain its status as a home. 'Notes on Matriarch' (2017) features photographs of Komtouch Napattaloong displayed at the landing of the house's staircase. Suspended at the center of the house is 'Klokkestreng (We gonna treat the backside as important as the front side)' (2018), a bell that Danielle Brown created out of fabric. 'Dusk' (2018) is Pam Virada's video of clothes displayed on the clothesline out at the terrace. Within the same space, one can also see 'J288x431-04443.jpg' (2018), a fragment of photographs taken 10 years ago salvaged from Miti Ruangkritya's hard disk. 'And how should I start telling you about the place I left behind' (2018) by Punch Viratmalee, an installation of different pieces of paper, each with a message on it, found throughout the space. The work tells the stories of incidents and periods of time that get viewers to contemplate the people who used to live in the house. Every exhibited work brings a sense of space back to the house. There is also a sense of obscurity with the messages on the papers as viewers are left to ponder whether those stories are real or fabricated by the artist.

10 NAPAT CHARITBUTRA

454/278-281 Pavilion เป็นพาวิลเลียนที่ให้ความรู้สึกเป็นส่วนตัวมากกว่าที่อื่นๆ Punch Viratmalee ศิลปินที่จัดแสดงครั้งนี้ นำบ้านหลังเก่าของตัวเองมาเป็นพื้นที่นิทรรศการ แต่ผลที่ได้คือมันกลับทำให้บ้านเก่าที่ไม่ได้ใช้งานในฐานะบ้านได้กลับมาเป็นบ้านอีกครั้ง Notes on Matriarch (2017) ภาพถ่ายห้องนอนของ คมนันท์ ฌ พัทลุง ติดอยู่ที่ซอานพัก Klokkestreng (We gonna treat the backside as important as the front side) (2018) ระฆังผ้าของ Danielle Brown แขวนอยู่กลางบ้าน ในขณะที่ Dusk (2018) วิดีโอผ้าบนราวตากของ Pam Virada ตั้งอยู่นอกกระเบื้อง ในพื้นที่เดียวกับ J288x431-04443.jpg (2018) เศษเสี้ยวของภาพถ่ายเมื่อ 10 ปีที่แล้วที่กู้คืนมาได้จากฮาร์ดดิสก์ของ มิติ เรื่องกฤตยา โดยเฉพาะกับ And how should I start telling you about the place I left behind (2018) ของ Punch Viratmalee ข้อความบนแผ่นกระดาษถูกปะอยู่ตามบริเวณพื้นที่จัดแสดง บอกเล่าถึงเหตุการณ์เกี่ยวกับช่วงเวลาหรือบุคคลที่ชวนให้ผู้ชมคิดถึงความเป็นอยู่ของคนในบ้านหลังนี้ในอดีต ชิ้นงานทั้งหมดทำให้พื้นที่บ้านกลับคืนมาคนละแบบกับที่มันเคยเป็น เมื่อเรื่องเล่าจากศิลปินคาบเกี่ยวอยู่บนความจริง และผู้ชมแยกไม่ออกว่าทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจริงหรือเป็นเพียงข้อความที่ถูกเขียนขึ้น

MUHAIMEN E-TAELA 11

THE WORK IS AN ANTI-BANGKOK ESTABLISHED DISCOURSE THAT PRESENT THE OTHER AND 'REAL' SIDE OF THE PATTANI WHERE THE WAY OF LIFE IS SIMPLE AND DEEPLY ASSOCIATED WITH THE SEA

นอกจากพาววิลเลียนในกรุงเทพฯ บางจังหวัดในพื้นที่ประเทศไทย ยังได้เป็นส่วนหนึ่งของเทศกาลในครั้งนี้ด้วย RE/FORM/ING PATANI ที่จัดขึ้นที่ art space ถึง 3 แห่ง ในจังหวัดปัตตานี ถือเป็นงานที่ดึงกลุ่มผู้ชมจากเมืองหลวงลงไปยังพื้นที่สามจังหวัดได้ไม่น้อยทีเดียว การเกิดขึ้น RE/FORM/ING PATANI Pavilion สะท้อนมุมมองที่น่าสนใจนั่นคือ การแสดงถึงบทบาท “ผู้ผลิตวาทกรรม” โดยไม่ขึ้นตรงกับศูนย์กลางอย่างกรุงเทพฯ และการเสี่ยงของชาวมลายูผ่านงานศิลปะ ในผลงาน Untitled (2018) โซภิดา รัตตะ นำเศษเสี้ยวผ้าชิ้นเล็กมากมายมาผูกยาวต่อกันเป็นร่างแหวางบนทรายสีขาวของหาดดาโต๊ะ เป็นงานอินสตอลเลชันที่เปิดให้ผู้ชมเข้าไปมีส่วนร่วมด้วยการผูกผ้าตาข่ายผืนนี้ให้กว้างและยาวขึ้นเรื่อยๆ ผลงานชิ้นนี้ต่อต้านคำนิยาม “พื้นที่สีแดง” จากทางกรุงเทพฯ ที่ลดทอนอัตลักษณ์ของสามจังหวัดชายแดนภาคใต้ให้มีแต่ภาพ “ความรุนแรง” เท่านั้น ด้วยการนำเสนออีกด้านจริงๆ ของปัตตานี นั่นคือวิถีชีวิตที่ผูกพันกับท้องทะเลอันเรียบง่าย

นอกจากวันเปิดงาน Bangkok Biennial ที่เนียนจัดไปพร้อมกับกิจกรรมเดินแอโรบิกใต้สะพานพระราม 8 ซึ่งทำให้กิจกรรมธรรมดาๆ ที่มีทุกวันตอนเย็น กลายเป็นส่วนหนึ่งของเทศกาลศิลปะร่วมสมัยไป ในระหว่าง 3 เดือนของกิจกรรม ปฏิเสธไม่ได้ว่าเราไม่ค่อยเห็นการมีส่วนร่วมของผู้ชมทั่วไปเท่าไรนัก ไม่ว่าจะด้วยเหตุเพราะที่ตั้งของพาววิลเลียนนั้นไม่สาธารณะ “เพียงพอ” เปิดให้คนทั่วไปจะเข้าถึงได้ การประชาสัมพันธ์งานที่ไม่ได้ขยายออกไปยังสื่อหลัก หรือไม่ก็เป็นเพราะผลงานมันไม่เตะตาพอที่จะเชิญชวนให้คนทั่วไปถ่ายรูปอัปโหลดอินสตาแกรมกันเก่งๆ ผู้ชมของ Bangkok Biennial จึงไม่ได้เป็น “ใครก็ได้” อย่างที่ปรากฏมากมายในวันเปิดงาน อย่างไรก็ตาม ปัญหาเรื่องความหลากหลายของคนดูก็อาจจะเป็นจุดแข็งของ Bangkok Biennial เพราะเท่ากับว่า จำนวนของผู้ชมไม่ได้เป็นตัวแปรที่สำคัญสำหรับการทำางานศิลปะและการจัดเทศกาลศิลปะมากเกินไปจนสูญเสียอิสระในการทำงาน

MUHAIMEN E-TAELA 12

Apart from the pavilions in Bangkok, the festival has made its way to other provinces of Thailand. RE/FORM/ING PATANI was held at three different art spaces in Pattani, attracting art enthusiasts down to the three southern provinces that have long been trapped in an insurgency. The birth of RE/FORM/ING PATANI Pavilion reflects an interesting point of view from the role of a discourse generator that doesn't necessarily have to answer to Bangkok as a result of the country's over-centralization of power. The voices of the Malay population are expressed into the work 'Untitled' (2018) by Sopida Ratta, who tied up countless pieces of cloth into an expansive net that is laid over the white sand of Datok Beach. The installation piece invites people to participate and expand the size of the net to be even larger and longer. The work is an anti-Bangkok established discourse that has long diminished the identity of the three provinces only to 'violence,' presenting the other and 'real' side of the Pattani where the way of life is simple and deeply associated with the sea.

Apart from the opening of Bangkok Biennial, which took place almost seamlessly alongside the daily aerobic activity under Rama VIII Bridge and successfully integrated ordinary evening exercise into a part of the Contemporary art festival, it's undeniable that throughout the three-month duration of the festival, the participation of the general public has still been rather minimal. Perhaps it's the locations of the pavilions that are not public enough for most people to access or maybe it's the works that are not visually appealing enough for an Instagram snap, but it seems like the viewers of Bangkok Biennial haven't really been 'anybody' like the way the opening had managed to attract. Nevertheless, the issue over the diversity of viewers can become Bangkok Biennial's strength because it can simply mean that the number of viewers is not an important enough factor that will affect the artistic freedom of artists, artistic processes and the direction of the festival after all.

bangkokbiennial.com

11 Untitled (2018) โดย โซภิดา รัตตะ 12 บรรยากาศวันเปิดนิทรรศการ RE/FORM/ING PATANI ที่ชายหาดดาโต๊ะ

11 'UNTITLED' (2018) BY SOPIDA RATTA 12 ATMOSPHERE OF RE/FORM/ING PATANI'S OPENING DAY AT DATOK BEACH

THAILAND BIENNALE, KRABI 2018

INTRODUCING THE ART BIENNALE SUPPORTED BY THE TAXES OF THAI CITIZENS WHERE YOU CAN FIND CONTEMPORARY ART HIDING AMONG THE GREAT NATURE

TEXT & PHOTO: NAPAT CHARITBUTRA

2

3

1 Vision (2018) โดย Ignas Krunglevicius ผลงาน sound installation บนเกาะปอดะ 2 Pulse - Formation (2018) โดย Camille Norment บนเกาะปอดะ
3 Nobody Nose : Based on Fake Story (2018) โดย Mayrhofer-Ohata ติดตั้งที่สวนสาธารณะธารา

1 'VISION' (2018) BY IGNAS KRUNGLEVICIUS SOUND INSTALLATION ART AT PODA ISLAND 2 'PULSE - FORMATION' (2018) BY CAMILLE NORMENT AT PODA ISLAND
3 'NOBODY NOSE : BASED ON FAKE STORY' (2018) BY MAYRHOFER-OHATA AT THARA PARK

4

5

6

7

4 No Sunrise No Sunset (2018) โดยคามิน เลิศชัยประเสริฐ และสุริยะ อัมพันศิริรัตน์ ติดตั้งที่กระบี่รีสอร์ท 5 Here, There, Everywhere: Project Another Country - Krabi (2018) โดย Alfredo & Isabel Aquilizan บริเวณถ้ำพระนาง 6 Voyage in Time (2018) โดย Luxurylogico ติดตั้งที่สวนสาธารณะธารา 7 นาวาพญานาคแห่งกระบี่ (2018) โดยยูริ เกนซากุ จอดอยู่บริเวณเทศบาลส่วนเหนือ

4 'NO SUNRISE NO SUNSET' (2018) BY SURIYA UMPANSIRIRATANA AT KRABI RESORT 5 'HERE, THERE, EVERYWHERE: PROJECT ANOTHER COUNTRY - KRABI' (2018) BY ALFREDO & ISABEL AQUILIZAN AT PHRA NANG CAVE 6 'VOYAGE IN TIME' (2018) BY LUXURYLOGICO AT THARA PARK 7 'NAGABI TRANSFERRY' (2018) BY YUREE KENSAKU AT KRABI TOWN (NORTH)

8

9

10

IF THE MINISTRY OF CULTURE COULD SPARE A SUM OF BUDGET SPENT ON THE MAKING OF TENS OF FILMS TO PROMOTE A NATIONALISTIC BELIEF REGARDING AN ART FESTIVAL OF SUCH INTERPRETATIVE CONTENT, THAILAND BIENNALE, KRABI 2018 IS WORTH ALL THE SUPPORT

Thailand Biennale, Krabi 2018 มีสำนักงานศิลปวัฒนธรรมร่วมสมัย กระทรวงวัฒนธรรม และจังหวัดกระบี่ เป็นเจ้าภาพจัดงาน โดยได้ Jiang Jiehong เป็นคิวเรเตอร์หลักของรายการงานศิลปะกว่า 50 ชิ้น ถูกวางไปตามจุดต่างๆ ของจังหวัดกระบี่ เริ่มตั้งแต่งานประติมากรรมจากศิลปินท้องถิ่นที่กระจายตัวอยู่สองข้างถนนจากสนามบินนานาชาติจังหวัดกระบี่ถึงตัวเมือง สถานที่ท่องเที่ยวทางทะเลอย่าง อุทยานแห่งชาติหาดนพรัตน์ธารา-หมู่เกาะพีพี เทศบาลเมืองกระบี่ ไปจนถึงธารโบกขรณี และแหล่งท่องเที่ยวศึกษาธรรมชาติอย่างท่าบอมคลองสองน้ำซึ่งทำให้ Thailand Biennale กลายมาเป็นเบียนนาเล่แรกในประเทศไทยที่สถานที่จัดงานทั้งหมดเป็นพื้นที่กลางแจ้ง 100%

คำถามที่ตามมาคือ กระบี่พร้อมหรือไม่ที่จะจัดงานระดับเทศกาลศิลปะ? การเลือกกระบี่ประเดิมเป็นที่จัดเบียนนาเล่ครั้งแรกไม่ได้เกิดขึ้นลอยๆ ถ้ามองย้อนกลับไป เราจะเห็นความพยายามผลักดันให้กระบี่เป็นเมืองศิลปะมากระยะหนึ่งแล้ว เริ่มตั้งแต่การได้รับการสนับสนุนงบประมาณจากกลุ่ม 5 จังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน จัดตั้งศูนย์การเรียนรู้วัฒนธรรมอันดามัน เป็นพื้นที่จัดนิทรรศการถาวรและหมุนเวียนเกี่ยวกับวัฒนธรรมของห้ากลุ่มจังหวัดภาคใต้ฝั่งอันดามัน หรือความพยายามแต่งแต้มบรรยากาศสร้างสรรค์ให้เกิดขึ้นด้วยการนำงานประติมากรรมไปประดับตามจุดต่างๆ ในตัวเมือง ทั้งหมดนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมอุตสาหกรรมท่องเที่ยวของจังหวัดไม่ต่างอะไรกับวัตถุประสงค์ของการจัดเบียนนาเล่ หรือในด้านโครงสร้างพื้นฐานของเมือง สนามบินนานาชาติของกระบี่กำลังพัฒนาอย่างต่อเนื่อง ส่วนในด้านการเดินทางในเมืองนั้น ถึงแม้กระบี่จะยังไม่มีย่านขนส่งสาธารณะที่ดี แต่ก็ต้องยอมรับว่าการเดินทางไปแต่ละจุดในเมืองค่อนข้างสะดวกสบายทีเดียวไม่ว่าจะทางทะเลและทางบก

ถึงแม้จะถูกปูทางมาเรื่อยๆ แต่การเกิดขึ้นของเบียนนาเล่ครั้งนี้ ก็ต่างไปจากทุกๆ สิ่งที่เคยเกิดขึ้นมา การบ้านที่ผู้จัดต้องทำคือการ educate คนในเมืองว่าจะใครคือศิลปะร่วมสมัย? การเตรียมความพร้อมในลักษณะนี้ไม่ได้ทำแบบที่ดูๆ ด้วยวิธีการลึกลับเป็นข้อๆ ว่าศิลปะจะให้อะไรกับชุมชนบ้าง? เมื่อนอนว่าล้าพังแค่การโน้มน้าวให้ชุมชนเชื่อว่าศิลปะเข้ามาทำงานในพื้นที่จะดึงดูดเม็ดเงินเข้ามามากขึ้นนั้นคงไม่เพียงพอ ทำไมพวกเขาต้องการศิลปะอีกล่ะ? เพราะแค่แหล่งท่องเที่ยวทางทะเลที่กระบี่มีก็สามารถดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลกได้อยู่แล้ว

ในวิดีโอประชาสัมพันธ์ Thailand Biennale ตัวหนึ่ง เป็นเรื่องราวของเด็กผู้หญิงตัวเล็กๆ ที่พบว่าอยู่มาวันหนึ่ง ภายในเมืองกระบี่ก็เต็มไปด้วยป้ายประชาสัมพันธ์งานศิลปะชื่ออ่านยากๆ (พ่อของเธออ่านว่า “อาเบเล่”) เธอเจอเข้ากับฝรั่งคนหนึ่งซึ่งเรียกตัวเองว่า “อาทิตย์” ผู้ถือกล้องถ่ายรูป แอบติดตามเธอไปหลายๆ แห่ง และรู้สึกตกใจปนรำคาญว่าทำไมฝรั่งคนนั้นถึงตื่นตาตื่นใจไปกับวัฒนธรรมท้องถิ่นที่เธอเห็นชินตาอยู่ทุกวัน ไม่ว่าจะเป็นการผูกผ้าเรือหัวโทง การทำผ้าบาติก หรือแม้กระทั่งควายตัวหนึ่งในทุ่งนา นายอาทิตย์คนนั้นตามมาเจอเธอบนชายหาดขณะกำลังซัดๆ เขียนๆ สีลงบนผ้าใบ เธอจึงตัดสินใจถามฝรั่งคนนั้นว่ามาทำอะไรที่นี่ (โดยการใช้ google translate แปล) นายอาทิตย์ตอบกลับมาว่าเขากำลังหาแรงบันดาลใจ และเฉลยว่าที่เธอเรียกเขาว่าอาทิตย์ นั้น จริงๆ แล้วเขาคือ artist ต่างหาก

ถึงแม้จะชัดเจนว่าวิดีโอนี้จะมีวัตถุประสงค์เพื่อประชาสัมพันธ์เทศกาลศิลปะในวงกว้าง แต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่ามันกำลังสื่อสารกับคนในพื้นที่ เด็กผู้หญิงเป็นเหมือนตัวแทนของคนในพื้นที่ที่ไม่เคยได้ยินชื่อเทศกาลศิลปะแบบนี้มาก่อน ส่วนฉากตอนที่หนุ่มฝรั่งโชว์ภาพที่เขาถ่ายในกล้องนั้น ก็เป็นการเอามุมมองของคนนอกที่มีต่อพื้นที่ที่กลับมาให้คนในดูว่า นอกเหนือจากธรรมชาติที่สวยงาม วิถีชีวิตที่พวกเขาเห็นกันชินตาทุกๆ วันนั้นก็มีความน่าสนใจไม่แพ้กัน

Thailand Biennale, Krabi 2018 co-hosted by the Office of Contemporary Art and Culture, Ministry of Culture and Krabi province with Jiang Jiehong as the chief curator, brings over 50 art pieces to various venues of the seafront town. The works range from sculptures by local artists scattered on both sides of the road from Krabi International Airport to the city center, installations at Nopparat Thara Beach - Phi Phi Islands National Park, to areas in Krabi Town, Than Bok Khorani National Park and other ecotourism destinations like Tha Pom Khlong Song Nam. This makes Thailand Biennale the first biennale in Thailand with 100% outdoor exhibition venues.

The question that follows is whether Krabi is ready to host an international art festival of such scale. Choosing Krabi as the debut venue isn't something that came out of nowhere. Looking back, we've seen an attempt to advocate Krabi to become an art city for quite some time, whether it's the financial support coming from five Andaman provinces for the establishment of Andaman Cultural Center or the endeavor to bring a creative atmosphere to the area with sculptures being placed in different spots in the city center. Everything is intended to promote the province's tourism industry, which is something along the same lines as the objective of this biennale. In terms of the city's infrastructure, there has been continual development invested in the improvement of Krabi International Airport and while the public transportation system isn't exactly the most ideal, the commute to see the artworks (both inland and at sea) is surprisingly convenient.

While the way has been paved, the genesis of this biennale is quite different from its precedents. The homework that the organizer had to work out was how to educate people in the city about what exactly Contemporary art is. Such preparation is not just simply checking things off the list of how and what art can do to a community, and certainly persuading the local community to believe that bringing artists into the area can potentially generate more income for the locals wouldn't be enough. Why would Krabi need art when its magical nature alone can attract travelers from around the world anyway?

One of Thailand Biennale's promotional videos tells the story of a little girl who finds out that one day the city of Krabi is full of all these signs promoting an art festival whose name is difficult to pronounce (her father reads it out as a-be-le). She meets a foreigner who calls himself 'Atit' (Thai word for the sun) who takes his camera everywhere he goes as he follows her around to different places. Bewildered and a bit annoyed by how excited he seems to be by these local cultures she sees every day, from tying the head of a local fisherman boat with a piece of fabric for good luck to Batik textile making or even a buffalo in a rice paddy field, everything seems mesmerizing to him. The man found her again at a beach and while he was doodling with colors on a frame of canvas, she decides to ask him about his purpose coming here (using Google Translate, of course), and Mr. Atit replied that he was looking for inspiration before finally revealing that the name Atit she constantly calls him is actually 'artist.'

Although it's pretty clear that the video aims to promote the festival to reach a wider audience group, it is undeniably obvious that it is communicating with the locals with the girl representing the Krabi residents who may have never heard about an art festival of such name. The scene where the foreign man shows her the images in his camera is pretty much a look into the outsider's perspective and how the local way of life that seems mundane for the locals is just as valuable as the beautiful nature the province is known for.

What the organizer is trying to say through this video isn't the answer to the 'What is Contemporary art?' question but more of an introduction of 'art and cultural tourism,' which corresponds with the province's objective that aims for the art festival to serve as a reminder for the locals to be more appreciative of their culture. Nevertheless, the use of art festival as a tool to attract tourists doesn't go quite as planned and the irony here is that it isn't exactly the result of the quality of the biennale itself (although insufficient promotion can be one of the reasons), but something that has more to do with the boat accident in Phuket, which took place earlier in July of 2018.

สิ่งที่ผู้จัดกำลังสื่อสารกับคนในพื้นที่ไม่ใช่คำตอบต่อคำถามว่า “อะไรคือศิลปะร่วมสมัย” แต่กำลังแนะนำให้รู้จัก “การท่องเที่ยวเชิงศิลปะวัฒนธรรม” สอดรับกับวัตถุประสงค์ของทางจังหวัดที่ต้องการให้งานศิลปะช่วยเตือนใจให้คนหันมารักษามรดกทางวัฒนธรรม อย่างไรก็ตาม การใช้เทศกาลศิลปะเป็นตัวดึงดูดนักท่องเที่ยวครั้งนี้จะไม่เข้าเป้าที่พวกเขาหวังไว้เท่าไร และที่ตลกร้ายคือมันไม่ได้เป็นผลมาจากคุณภาพของเบียร์นาเล่ (ต้องยอมรับว่า การประชาสัมพันธ์งานที่ไม่เพียงพอก็เป็นสาเหตุหนึ่ง) แต่มันเป็นเพราะข่าวเรื่อนักท่องเที่ยวชาวจีนล้นเมื่อช่วงเดือนกรกฎาคมที่ผ่านมาต่างหาก

กลับมาที่ผลงานศิลปะใน Thailand Biennale ครั้งนี้กันบ้าง ข้อจำกัดเรื่องการเดินทางสงกลายมาเป็นสภาพบังคับที่ทำให้ศิลปินต้องทำงานร่วมกับช่างท้องถิ่นและคนในพื้นที่โดยปริยาย งานแทบทุกชิ้นในเทศกาลศิลปะรายการนี้เป็นฝีมือชาวกระบี่ทั้งสิ้น ตัวอย่างที่น่าสนใจคือ Coming Community (2018) โดย Valentina Karga เกิดขึ้นจากความร่วมมือระหว่างศิลปินและชุมชนในพื้นที่ที่ร่วมกันบันทึกเรื่องราวในชีวิตประจำวัน ประวัติศาสตร์ ความเชื่อลงไปในอิฐแต่ละก้อน ก่อนจะนำมาทำเป็นเสาประหลาดบนหาดทรายด้านทิศตะวันตกของเกาะกลาง นอกจากการกระตุ้นให้เกิดบทสนทนาระหว่างคนในพื้นที่ การปรากฏตัวของงานร่วมสมัยชิ้นนี้ยังทำให้พื้นที่ตรงนั้นกลับมามีชีวิตและได้รับการดูแลรักษาจากชาวบ้านอีกครั้งหนึ่ง

ชิม Edge of the Wonderland หรือชื่อไทยว่า “สุดขอบฟ้าแห่งดินแดนมหัศจรรย์” อาจฟังดูฝันๆ จนทำให้เราคิดไปว่างานศิลปะเบียร์นาเล่ครั้งนี้จะให้ความรู้สึกประหนึ่งเดินอยู่ในดิสนีย์แลนด์ ตัวอย่างผลงานที่เล่นกับบริบทของกระบี่ได้ดีคงจะเป็น A.K. Dolven ที่ตีความคำว่า “เกาะ” ออกมาด้วยน้ำเสียงที่ฟังดูเศร้าและตึยวตาย Did you leave your island (2018) ผลงาน sound installation ภายใต้ม้านไม้ริมทะเล (สร้างโดยสถาปนิกท้องถิ่น บัญชา มะ และช่างก่อสร้าง บังนุ) เป็นเสียงบทสนทนาตอบโต้กันในเรื่องของการปรับตัวเพื่อใช้ชีวิตในต่างแดน เรื่องราวจากคนประมาณ 3 คนนั้นกระจัดกระจาย และไม่เรียงเป็นเส้นตรง แต่เมื่อคำพูดว่า “ฉันมีความสุขในการทำงาน” “The people are very close. They share their dinner” “When I come to this island. I come for holiday” “ฉันไม่รู้ว่าคุณเพื่อนบ้านของฉันชื่ออะไร?” “where's your family” และ “คุณได้ออกจากเกาะไหม?” ค่อยๆ ร้อยต่อกันอย่างกระต่อนกระแท่น การเดินทางไปที่ไหนสักแห่งและติดอยู่ที่นั่นเป็นเวลานานก็ไม่ใช่เรื่องที่มีความสุขอีกต่อไป Did you leave your island ตั้งอยู่บนปลายหาดนพรัตน์ธารา และบ้านสีม่วงแห่งนี้จะตัดขาดจากโลกภายนอก กลายเป็นเกาะอย่างสมบูรณ์เมื่อน้ำทะเลขึ้น

เป็นผลลัพธ์ที่น่าแปลกใจเมื่องานศิลปะแบบ sound art ดูจะทำงานได้ดีกับพื้นที่กลางแจ้ง นอกจาก Did you leave your island ที่พูดถึงข้างต้น Visions (2018) ผลงาน sound installation โดย Ignas Krunglevičus ที่ติดตั้งบนเกาะปอดะ และอุทยานแห่งชาติธารโบกขรณีนั้นเป็นอีกผลงานที่ดึงเอาสภาพแวดล้อมมาเป็นส่วนหนึ่งของผลงานได้อย่างดีในชนิดที่ว่าไม่จำเป็นต้องฟังออกว่าผลงานพูดถึงอะไรก็พอจะมีความรู้สึกอะไรบางอย่างกับเสียงและภาพตรงนั้นได้ไม่ยาก (ลองนึกภาพขณะกำลังเดินอยู่บนทางเดินเปลี่ยวๆ กลางป่าเขาแล้วมีเสียงพระสวดออกมาจากลำโพงเล็กๆ ดู)

นอกจากงานอินสตอลเลชัน Rubber Life (2018) โดย ศราวุธ ดวงจำปา ที่ถูกวางห่างออกไปจากจุดแสดงงานหลัก และข้อจำกัดบางประการที่ทำให้งานบางชิ้นไม่สามารถสร้างขึ้นมาได้จริง (โดยเฉพาะบนเกาะปอดะ) และข่าวการแบนงานของศิลปินบางคน การ grouping งานศิลปะในแต่ละจุดนั้นค่อนข้างทำได้ดี โดยเฉพาะการรวมกลุ่มงานศิลปะขึ้นมาเป็นหย่อมๆ ในแต่ละจุดให้นักท่องเที่ยวเดินทางไปแล้วไม่รู้สึกว้าวเสียเที่ยว ที่น่าสนใจคือการติดตั้งผลงานในธารโบกขรณี ในมุมมองหนึ่งมันอาจดูเหมือนยาก ทั้งการลำเลียงผลงานชิ้นใหญ่ๆ เข้าไปตามทางดินแคบๆ หรือการดูแลรักษาผลงานศิลปะในสภาพอากาศที่แปรปรวนชนิดที่สลับจากฝนตกมาเป็นแดดเปรี้ยงได้ในไม่ถึง 10 นาที อย่างไรก็ตาม ข้อจำกัดที่ว่านี้ก็กลับกลายมาเป็นจุดแข็งในการสร้างเส้นเรื่องของนิทรรศการ ขอบเขตของอุทยานแห่งชาติกลายเป็นการล้อมกรอบพื้นที่ และเส้นทางเดินที่ถูกวางไว้เป็นโครงข่ายของธารโบกขรณีกลายเป็นการจัดลำดับการเข้าถึงผลงานแต่ละชิ้นไปโดยปริยาย

ถ้ามองว่ากระทรวงวัฒนธรรมแบ่งงบประมาณจากบสนับสนุนสร้างภาพยนตร์รณรงค์ให้คนรักชาติ (หลายสิบเรื่อง) มาจัดงานเทศกาลศิลปะที่มีเนื้อหาปลดปล่อยต่อการตีความมากกว่า การจัดงาน Thailand Biennale, Krabi 2018 ขึ้นที่จังหวัดกระบี่เป็นเรื่องที่น่าสนับสนุนจริงๆ อีกสองปีถัดไป Thailand Biennale จะย้ายไปจัดในจังหวัดอื่นๆ ได้ยินมาว่าอาจจะเป็นนครราชสีมา ต้องรอดูว่าการย้ายไปจัดงานในเมืองที่มีภาพลักษณ์ของเมืองท่องเที่ยวลดลงมา ทางผู้จัดจะหีบประเต็นไหนมาตั้งเป็นธีม และเราหวังเป็นอย่างยิ่งว่า Thailand Biennale จะถูกจัดขึ้นตลอดไป

Back to the artworks featured in the first Thailand Biennale. The limitation of transportation has become a condition that forces the artists to work with local builders and people, causing the production of almost every work of art in this festival to be done by Krabi locals. One interesting example is 'Coming Community' (2018) by Valentina Karga. Created from a collaboration between the artist and the local community who share a space where they together document stories happening in their everyday lives, including history and beliefs, on a number of bricks. The bricks are later constructed into an unusual looking pillar standing on the eastern end of the beach on Klang Island. In addition to its role as a conversation stimulator among community members, the emergence of this Contemporary art piece has brought the area back to life with the locals taking better care of the beach than they had been previously.

The theme 'Edge of the Wonderland' may sound a bit dreamy and could easily get people expecting this art biennale to be like a walk through Disneyland. One of the artists who plays with the context of Krabi quite well is A.K. Dolven. He interprets the word 'island' in a rather sad and isolating tone with 'Did you leave your Island' (2018), a sound installation piece inside a seaside wooden house (built by local architect Bancha Ma and builder, Bang Nu). Viewers hear the sounds of a reciprocating conversation about adjusting to life in a foreign land. Stories from the three people are scattered and non-linear with spoken words like "I'm happy with my work," "The people are very close. They share their dinner," "When I come to this island. I come for holiday", "I don't know what my neighbor's name is," "Where's your family," and "Did you leave your island? I come for Holiday" are incoherently woven, creating a feeling that traveling to and being stuck somewhere for an extended period of time is not always a happy experience. 'Did you leave your island' can be found at the end of Noppharat Thara Beach. This violet house is completely disconnected from the outside world and transformed into an island once the water level rises.

It's a surprising consequence to see sound art pieces work this well with outdoor spaces. In addition to the earlier mentioned 'Did you leave your island,' 'Visions' (2018), a sound installation by Ignas Krunglevičus installed on Poda Island and Than Bok Khorani National Park is another work that impressively engages its surrounding nature to the point where we don't even have to hear the exact words that are being said, yet we are able to easily sense something from the sounds and images we're experiencing (imagine walking on a long isolated path in the middle of the jungle with the sound of monks chanting coming from a small speaker).

Apart from 'Rubber Life', (2018) by Saravudth Duangjumba, which is installed quite a distance from the main exhibition venue, and certain limitations that caused some of the works to be unbuildable (particularly on Poda Island), and the news about the banning of some of the works, the grouping of works in each venue is executed quite impressively. The way the works are put in different clusters also makes each trip more satisfying for festival goers. The interesting thing is the installation of works inside Than Bok Khorani National Park, which in a way, can be a challenge, whether for the transportation of sizable art pieces through a narrow path, or the maintenance of the works under the extremely unpredictable island climate where stormy rain switches to unbelievably sunny skies within the span of 10 minutes. Nevertheless, such limitations have become strong points in the way the exhibition's narrative has developed. The physical boundary of a national park becomes a perimeter while the curated routes of Than Bok Khorani National Park serve as circulation and a hierarchy in which each of the works is experienced.

To think that if the Ministry of Culture could spare something from a substantial sum of budget spent on the making of tens of films to promote a nationalistic belief regarding an art festival of such open-ended and interpretative content, Thailand Biennale, Krabi 2018 is worth all the support. No matter what the next destination will be for Thailand Biennale (we heard word that Nakhon Ratchasima may be chosen as the next venue), or what theme it will be held under, we wish for nothing but a long and lasting future for Thailand Biennale.

thailandbiennale.org
thaiairways.com

KHONKAEN MANIFESTO 2018

INSTEAD OF USING THE WORD 'BIENNALE,' KHONKAEN MANIFESTO POINTS OUT THAT THE ROLE OF ART MUST BE SOMETHING BEYOND AESTHETIC EXPRESSION

INTERVIEWED BY REBECCA VICKERS
PHOTO COURTESY OF KHONKAEN MANIFESTO EXCEPT AS NOTED

สิ่งที่ศิลปะและการเคลื่อนไหวทางการเมืองมีร่วมกันคือการเป็นสารกระตุ้นให้เกิดความคิดใหม่ๆ ในหมู่ผู้ชม และการที่ตัวมันก็จะถูกสิ่งที่ตัวมันเองก่อร่างขึ้นมา ไม่ว่าจะเป็นวัตถุ กิจกรรม หรือถ้อยแถลง ย้อนกลับมานิยามตัวมันเองใน ตอนท้ายสุด อย่างไรก็ตาม การเปลี่ยนพื้นที่สาธารณะเป็นพื้นที่ศิลปะเพื่อสร้างวาทกรรมบางอย่าง (ไม่นับถึงกิจกรรมทางการเมือง) ก็เป็นสิทธิ์อันชอบธรรมที่คนปกติสามัญลุกขึ้นมาทำได้โดยไม่ผิด art4d มีโอกาสได้พูดคุยกับ ถนอม ชากักดี ผู้อำนวยการศิลป์และภัณฑารักษ์ของ Khonkaen Manifesto (ขอนแก่นแมนอีโหล) เทศกาลศิลปะนอกกระแส (หรือได้ดิน?) ที่มุ่งสำรวจความคิดเห็นของสังคม ชุมชน และวงการศิลปะ ต่อความสำคัญของการทำงานสร้างสรรค์ ในฐานะเครื่องมือที่ช่วยสร้างความสัมพันธ์ / ยกระดับสถานะของคนชายขอบ ให้กลายเป็น “คู่สนทนา” ที่ทัดเทียมกับผู้พูด เมื่อพูดถึงสุนทรียศาสตร์ของการต่อต้าน มันคงจะเป็นพื้นที่ตรงนี้เอง ที่ผู้ชมและศิลปินได้มาแลกเปลี่ยนความคิดเห็นกันบนงานศิลปะ และกิจกรรมที่ตัวผู้จัดเองสร้างขึ้นมาให้พื้นที่สำหรับการแลกเปลี่ยนโดยเฉพาะ

Art and activism share a common adeptness at eliciting dialog with the very audiences for whom they are rendered, and are equally described by the responses they provoke as they are by the objects, actions or words they embody. Creating a public space for discourse through art (let alone activism) is, however, also the privilege of a life lived where such rights exist. art4d spoke with Thanom Chapakdee, Artistic Director and Curator of Khonkaen Manifesto 2018, an alternative art festival exploring “community art and a participatory perspective” about the importance of calling upon creative practice as a means to develop a relationship with those whom we speak not at, or to, but with. When it comes to works and words of aesthetic resistance, perhaps it is the pairing of where such interchange is spoken and with whom that grants real meaning – as our actions and our art create a space that both embodies its beliefs, and invites others to do the same.

1 Slider (2018) โดย อติศักดิ์ ภูผา

1 'SLIDER' (2018) BY ADISAK PHUPA

KETSREE WONGWAN 2

I WANTED SOMETHING THAT WAS ANTI THE IDEA OF A BIENNALE OR AN ART FESTIVAL, BECAUSE I AM THINKING THAT ART, IN OUR TIME, IS NOT JUST ONLY VISUAL ART

art4d: คำว่า ‘manifesto’ ปลุกความรู้สึกนึกคิดที่อยู่เบื้องหลังงานอย่าง Khonkaen Manifesto ในฐานะของจุดเริ่มต้นของบางสิ่งบางอย่างที่ไม่ได้เป็นการนำเสนอและภาพสะท้อนของสิ่งที่มีอยู่หรือประสบผลสำเร็จไปแล้ว เราชอบพลังงานที่มากับคำนั้น ทำไมคุณถึงเลือกใช้คำนี้

Thanom Chapakdee: กับงานนี้ ผมอยากได้อะไรที่เป็นเหมือนการต่อต้านแนวคิดของงานเบียนนาเลหรือเทศกาลศิลปะ เพราะผมคิดว่าศิลปะไม่ได้มีแค่เพียงทัศนศิลป์ แต่เกี่ยวข้องกับคนธรรมดาทั่วไปและทุกคนก็สามารถแสดงออกตัวตนในฐานะศิลปินหรือผ่านศิลปะ ตอนที่คอมมิวนิสต์ใช้คำ manifesto ในช่วงปี 1847 มันเป็นเรื่องของสังคม การเมือง และประชาชน ผมใช้คำนี้เพราะในช่วงทศวรรษ 1930s หรือ 1940s ขอนแก่นถูกใช้เป็นต้นแบบและฐานของแผนพัฒนาภูมิภาคอีสาน รวมไปถึงการพัฒนามหาวิทยาลัย ขอนแก่นและมหาวิทยาลัยเชียงใหม่ มันทำให้ผมนึกไปถึงเวลาที่เผด็จการประกาศแผนพัฒนาประเทศ ก็เลยคิดว่าทำไมเราไม่ใช้คำว่า manifesto แทนคำว่า biennale ไปเลยละ ผมใช้มันเพื่อแสดงแนวคิดของการแสดงออกศิลปะและการเคลื่อนไหวแบบหนึ่งด้วย

art4d: นี่คือเหตุผลว่าทำไมคุณถึงเลือกขอนแก่นด้วยหรือเปล่า มันเป็นเพราะประวัติศาสตร์ส่วนนี้ของเมืองด้วยหรือไม่ที่ทำให้งานนี้ต้องเกิดขึ้นที่นี่

TC: ใช้ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ ใช้ขอนแก่นเป็นเมืองต้นแบบในการขับเคลื่อนและทำให้อีสานก้าวเข้าสู่ความเป็นสมัยใหม่ และในตอนนั้นเขาทำงานร่วมมือกับรัฐบาลในการพัฒนาถนนมิตรภาพ ที่วิ่งจากสระบุรีไปถึงหนองคาย ซึ่งตัดผ่านหน้าอาคาร GF เลย มันมีความเปลี่ยนแปลงมากมายเกิดขึ้นกับคนอีสานและมันก็เป็นเวลาที่คนเริ่มจะลุกขึ้นมาต่อต้านรัฐกันมากขึ้น

art4d: ผลลัพธ์ของความพยายามนี้ยังปรากฏให้เห็นในขอนแก่นในวันนี้ไหม

TC: มันก็ยังมีความเกี่ยวข้องและเห็นได้ชัดมากอยู่ ตอนที่แผนนี้ถูกประกาศออกมา มันสร้างความแตกแยกระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์และประชาชนเป็นอย่างมาก ในปีหน้า ผมตั้งใจจะจัด manifesto ที่จังหวัดนครพนมเพราะนั่นคือที่ๆ โครงการจากฝ่ายคอมมิวนิสต์เกี่ยวกับการใช้อาวุธต่อต้านรัฐถูกริเริ่มขึ้นในวันที่ 7 สิงหาคม ผมไปดูพื้นที่และได้เห็นคนที่นั่นที่เข้าร่วมพรรคคอมมิวนิสต์ พวกเขายังมีชีวิตอยู่จนทุกวันนี้และก็ยังจำได้ดีว่าวันนั้นเป็นอย่างไร ผมอยากจะทำประวัติศาสตร์นี้กลับเข้ามาอยู่ในการรับรู้อีกครั้งหลังจากที่รัฐพยายามจะลบมันออกไปจากความทรงจำของผู้คน

art4d: เราเข้าใจว่าการจัดงานครั้งนี้มีเป้าหมายในการกระตุ้นให้คนกลับมาสนใจ ผลกระทบของการพัฒนาและการขยายตัวทางเศรษฐกิจที่มากดทับชุมชน ทำไมคุณถึงรู้สึกที่อาคาร GF เหมาะสมที่สุดที่จะรองรับบทสนทนาที่จะเกิดขึ้นเกี่ยวกับปัญหาต่างๆ ที่เป็นผลพวงจากความเจริญที่เกิดขึ้น

art4d: The term ‘manifesto’ evokes a feeling of the Khonkaen Manifesto event being a start of something rather than a presentation of or reflection upon that which has already been created and achieved. I like the energy that comes with that word. Why did you choose the term ‘manifesto’?

Thanom Chapakdee: For this exhibition I wanted something that was anti the idea of a biennale or an art festival, because I am thinking that art, in our time, is not just only visual art but it can also be about ordinary people and everyone can be manifested themselves, as art. When the Communists used the term manifesto in 1847, that was about the society, politics and the people. I am using the term manifesto because during the 1930s or 1940s, Khon Kaen was used as a model and a base to announce the plan to develop the region around this area of Thailand, including the development of Khon Kaen University and Chiang Mai University. It reminded me of when a dictator announces their plan for development so why not use that word, manifesto, instead of biennale? I use it for the idea of acting as an art and an activist movement.

art4d: Is this also why you chose Khon Kaen? Was it this history of the city that called for the event to be staged there?

TC: Yes. Field Marshal Sarit Thanarat used Khon Kaen as a model to mobilize and modernize Thailand’s north-eastern Isaan region and at that time he cooperated with the government to develop Mittraphap Road running from Saraburi to Nong Khai, just in front of the GF Building. There were many changes for the people in Isaan and it was also at that time that people began setting up against the Thai state as well.

art4d: Do the results of those efforts remain visible in Khon Kaen today?

TC: It is quite relevant and quite visible. When this plan was announced it created separation between the Communist party and the people. Next year I want to launch the manifesto project in Nakhon Phanom province because that was where the Communist project launched their first use of guns against the State on the 7th of August. I want to visit the site and the people there who joined the Communist party. They are still alive and still remember what that day was like. I want to bring up this history that the state has tried to delete.

art4d: Could you talk about the significance of the exhibition space? I understand that the project aims to bring to light the ways in which economic expansion and development has suppressed the local community. Why did you feel the GF Building was the most fitting space within this community to house dialog around such predicaments brought about by “progress”?

TC: The GF Building itself housed a financial company during the 90s. For me, it is a kind of metaphor for the making of a gap between people and people themselves. When the roads and modernization came, many things changed. The poor people were pushed out of the way of the city and another class of people were created within, which created a gap between rich and poor. The GF Building collapsed during the Tom Yum Kung crisis and the middle class people in Isaan lost everything. The aim of the manifesto is to let ordinary people have a voice by using their art. The people in the community around there said that this building is normally a white-collar working building and ordinary people cannot

3

TC: อาคาร GF เองนั้นถูกใช้เป็นสำนักงานของบริษัทเงินทุนหลักทรัพย์ GF ในช่วงทศวรรษ 1990s สำหรับผมแล้วมัน เป็นเหมือนสัญลักษณ์ของการสร้างช่องว่างระหว่างประชาชนด้วยกันเอง เมื่อถนนหนทางตัดผ่านและกระบวนการของการเปลี่ยนผ่านเข้าสู่ความเป็นสมัยใหม่มาถึง หลายสิ่งหลายอย่างมันเปลี่ยนแปลงไป คนจนถูกผลักออกจากเมือง กลุ่มคนอีกชนชั้นไหลเข้าไปในเมือง ซึ่งก่อให้เกิดช่องว่างระหว่างคนจนกับคนรวย อาคาร GF ล่มสลายลงในช่วงวิกฤตต้มยำกุ้งและชนชั้นกลางในอีสานก็สูญเสียทุกอย่าง จุดมุ่งหมายของ manifesto คือการปล่อยให้คนธรรมดาได้เปล่งเสียงของพวกเขาออกมาโดยมีศิลปะเป็นสื่อ ผู้คนในชุมชนรอบๆ บอกว่าอาคารนี้คือที่ทำงานของพวกเขา white collar คนกลุ่มมุษย์เงินเดือนที่นั่งทำงานในห้องแอร์ คนทั่วไปก็เข้าไปในตึกไม่ได้เพราะมันไม่ใช่โลกของเขา มันเหมือนพื้นที่ที่ประหลาดที่เป็นเอกเทศจากบริบทแวดล้อม ตอนที่เราเปิดอาคารนี้ พวกเขาได้เข้ามาเห็นว่ามันมีอะไรเกิดขึ้น แล้วก็สงสัยว่าทำไมพวกเขาไม่เคยได้เข้ามาในนี้มาก่อน คนจากทั่วขอนแก่นเข้ามาดูพื้นที่ไม่ใช่แค่เพราะพวกเขาจะมาดูงานศิลปะอย่างเดียว แต่พวกเขายากมาเห็นข้างในอาคารนี้ แน่แน่นอนว่าในครั้งแรก มันก็เป็นเหมือนการสำรวจเพื่อดูว่าเราจะรับมือกับคนที่เข้ามาอย่างไร และจะชักชวนให้เขาเข้าร่วมในวิธีไหนได้บ้าง

art4d: อยากให้คุณช่วยเล่าให้ฟังถึงเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในวันเปิดงาน

TC: เราวางแผนว่าในวันที่ 6 ตุลาคม เราจะเริ่มเดินขบวนจากอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยที่ขอนแก่นไปที่อนุสาวรีย์ จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ แล้วเราก็เดินต่อไปที่ HUAK Society, YMD Art Space (พื้นที่ศิลปะที่จัดแสดงงานส่วนหนึ่งของ manifesto) แล้วเราจะไปรวมตัวกันที่อาคาร GF เป็นที่สุดท้ายตอนราวๆ สามโมงเย็น ทางทหารเขาก็มาบอกว่าถ้าเราเดินขบวนมากกว่าห้าคนก็จะถือเป็นการชุมนุมที่ผิดกฎหมายตามมาตรา 44 ซึ่งยังมีผลบังคับใช้ในขอนแก่นอยู่ มีเจ้าหน้าที่ทหารมาพบผมในวันที่ 2-5 ตุลาคม ตอนที่เรากำลังเตรียมติดตั้งงานกันอยู่ วันที่ 2 ตุลาคม พวกเขาถามผมว่าเรากำลังจะทำอะไรกัน ผมก็บอกเขาว่าเรากำลังเตรียมงานนิทรรศการศิลปะ เขาก็ถามต่อว่าทำไมเราไม่ใช่แกลเลอรีหรือพิพิธภัณฑ์ในขอนแก่นล่ะ? ผมก็บอกว่าเราขอไปแล้วแต่เขาไม่ให้ เราถึงต้องมาจัดงานที่ตึกร้างนี้ไง วันที่ 3 ตุลาคม เขาก็มากันอีก แล้วก็เริ่มถามผมถึงรายละเอียดแนวคิดของงาน ผมก็บอกว่ามันเป็นการประท้วงเรื่องสิ่งแวดล้อมเขื่อนแม่น้ำอะไรแบบนั้น ในบ่ายวันเดียวกันนั้น เขาก็มาอีก แล้วก็บอกว่าอยากเห็นงานที่เรา กำลังเตรียมกันอยู่ ผมก็ว่างานมันยังไม่เสร็จเลย ยังเหลืออีกเยอะเพราะศิลปะมันยังไม่ได้เข้ามาติดตั้ง พอสี่โมงเขาก็มากันอีกรอบ แล้วก็บอกเราว่างานบางชิ้นมันหลุดถึงประเด็นที่อ่อนไหว เขาบอกว่าไม่ให้ผมแสดงงานที่เกี่ยวกับไฟดาวดิน กฎหมายมาตรา 112 ราชวงศ์ และประยุทธ์ จันทร์โอชา พวกเขาแบนประเด็นพวกนี้ออกจากงาน ผมก็เลยต้องเอาออก ก็มีหลายคนที่ยังกังวล และมีหลายคนที่ยังทำงานที่มีภาพของไฟดาวดินมาเกี่ยวข้อง

art4d: คุณคิดว่าความสนใจจากทางทหารอาจจะเป็นสิ่งที่ทำให้งานมีความเกี่ยวข้องกับสถานการณ์ปัจจุบัน เป็นความเร่งรัดที่กระตุ้นให้เกิดการจัดงานนี้ขึ้นมาใหม่

TC: ในบางแง่มุมก็ใช่ แต่การที่เขาเอาเรื่องความถูกต้องทางกฎหมายมาพูด มันกลายเป็นการทำให้ผมเหมือนคนที่ต้องการแบ่งแยกประเทศ เป็นคนต่อต้านราชวงศ์ ทั้งๆ ที่จริงๆ แล้วผมแค่อยากได้ manifesto นี้เดินทางต่อไปได้และไม่ติดขัดอยู่เพราะงานชิ้นเดียวหรือแนวทางเพียงทางเดียว

get in or be involved; it is like a strange place for them. When we opened this building they just came and could see what happened and wonder, why could we never get in here before? People from around Khon Kaen came to visit the site not just only for the art, but also for the building itself. Of course, for the first time, it was also a kind of survey to see how we could deal with the people, and how we could ask them to join.

art4d: Could we talk a bit about the events that unfolded on the opening day?

TC: On the 6th we planned to march at 10 AM from Democracy Monument in Khon Kaen to the Field Marshal Sarit Thanarat monument, and then walk to Huak Society and back to YMD Art Space, [two other art venues exhibiting work as a part of the manifesto], lastly gathering together at the GF Building around 3 o'clock. The military security told me that if we were walking with more than five people, that would be illegal and in Khon Kaen they are also still using Article 44. The military security visited me on the 2nd, 3rd, 4th and 5th of October when we were preparing to install. On the 2nd of October they asked me what we were going to do. I said that we were creating an art exhibition and they asked me why we were not using a gallery or a museum in Khon Kaen. I told them that we asked the museum in Khon Kaen but they would not allow us to show there, which is why we were in this abandoned building. On the 3rd they came again and they asked me about the details and the concept of the work. I said it was protesting things about the environment such as the dam and the river. At 2 o'clock they came again and they wanted to see the work that we were showing. I said that it was not nearly finished because the artists had not come to install yet. At 4 o'clock they came again and they said that some of the work was quite sensitive. They asked me not to show work about Pai Dao Din, 112 and the monarchy or about Prayut Chan-o-cha; they banned these three topics from this show. So, I had to take out the works that focused on these subjects. A lot of people were concerned and working with the image of Pai Dao Din.

art4d: Do you feel the attention from the military may have succeeded in contributing to the relevance of, and perhaps urgency and/or necessity for, the event?

TC: In some ways, yes. But the legality they push on is that if I show this then I want to separate the state, another is that it is against the monarchy. But I want to make this manifesto move on and not just be stuck in one way, or in one work.

art4d: Many of the works included in the exhibition were performative and installation-based works, both of which evoke a feeling of the artist's goals being realized in the here and now alongside the audience's presence. What were some of the common qualities you were looking for in the works of those artists invited to contribute to the exhibition?

2 ถนอม ชำภักดิ์ 3 Field Marshal Sarit Thanarat's wording (2018) โดย ประทีป สุทธาทองไทย 4 วังผลัดเผด็จการ (2018) โดยเกอร์ริลล่า บอยส์ 5 Blueprint (Portrait, Pha-Ang-Grid, House and VS (2018) โดย นิพันธ์ โอพารนิเวศน์ และ เรียว โอพารนิเวศน์

2 THANOM CHAPAKDEE 3 'FIELD MARSHAL SARIT THANARAT'S WORDING' (2018) BY PRATEEP SUTHATHONGTHAI 4 'JUNTA CONNECTION' (2018) BY GUERRILLA BOYS 5 'BLUEPRINT (PORTRAIT, PHA-ANG-GRID, HOUSE AND VS' (2018) BY NIPAN ORANNIWESNA IN COLLABORATION WITH RYO ORANNIWESNA

art4d: งานหลายชิ้นในนิทรรศการเป็นงานเพอร์ฟอร์แมนซ์และอินสตอลเลชัน ซึ่งเป็นงานศิลปะที่สร้างสถานการณ์การมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างตัวศิลปิน - ผู้ชมในชั่วขณะหนึ่ง คุณสมบัติใดเป็นสิ่งที่คุณมองหาในงานศิลปะของศิลปินที่ถูกเชิญมาเข้าร่วมในงานครั้งนี้

TC: สิ่งที่ผมให้ความสำคัญเป็นอันดับแรกเมื่อผมเริ่มวางแผนที่จะทำงานนี้ก็คือผมขอให้ศิลปินนำเสนอไอเดียของ Aesthetics of Resistance การต่อต้านสิ่งที่เป็นกระแสหลัก รัฐ หรืออะไรก็ตามแต่ที่พวกเขาไม่เคยทำมาก่อน นั่นเป็นเหตุผลว่าทำไมเมื่อพวกเขาเห็นอาคาร เห็นสเปซภายในนั้น เขาจึงทำงานศิลปะออกมาให้กลับเป็นหนึ่งเดียวกับบริบท

art4d: ศิลปะและการกระทำอะไรก็แล้วแต่ มักจะอ้างอิงไปถึงบริบท (หรือประวัติศาสตร์) และแสดงความคิดเห็นต่อสิ่งนั้น พวกเขาใช้วิธีการทำงานกับบริบทยังบ้าง และในฐานะคิวเรเตอร์ คุณสนับสนุนการทำงานของศิลปินในทิศทางไหนบ้าง

TC: อย่างหนึ่งเลยคือการแนะนำวัฒนธรรมใหม่เข้าไปในพื้นที่ คนที่ไม่เคยไปงานอะไรแบบนี้มาก่อน ผมหมายถึง พวกเขาไม่เคยสัมผัสกับไอเดียร่วมสมัย หรือการนำงานศิลปะไปจัดวางลงในพื้นที่ๆ หนึ่ง ผู้ชมบางคนไม่เคยไปแกลเลอรีหรือพิพิธภัณฑ์ด้วยซ้ำ พอพวกเขาไปที่นั่น สิ่งแรกที่พวกเขา รู้สึกเลยคือความตกใจไม่คุ้นเคย ว่านี่คืองานศิลปะหรือ? ทำไมมันถึงเป็นงานศิลปะล่ะ ผมอยากจะทำสิ่งที่เป็นเหมือนถ้อยแถลงของงานขึ้นมาและให้มันตั้งคำถามกับคนดู ก่อนที่จะสร้างความทรงจำ สิ่งต่อมาคือการใช้พื้นที่เพื่อที่คนจะได้ตระหนักว่าศิลปะอยู่ที่ไหนก็ได้ ผมอยากให้สาธารณชนเข้าใจว่าศิลปะ / พื้นที่ศิลปะนั้นสามารถเกิดขึ้นที่ไหนตรงไหนก็ได้

art4d: งานนี้มีศิลปินเข้าร่วมมากกว่า 50 คน มีคนไหนบ้างที่งานของเขาทำให้คุณรู้สึกว่ามันตอบโจทย์และความตั้งใจของ manifesto ได้มากที่สุด

TC: งานที่สร้างแรงกระเพื่อมมากที่สุดคืองานของ ณัฐดนัย จิตต์บรรจง ที่ใช้เก้าอี้มะขามในการอ้างอิงถึงเหตุการณ์ 6 ตุลาฯ ผมคิดว่างานนี้เป็นแลนด์มาร์คของงานชิ้นนี้เลย อีกงานหนึ่งโดย เจษฎา ตั้งตระกูลวงศ์ ที่ศิลปินเขียนข้อความลงบนกำแพงห้อง เมื่อเรามองไปยังทิศที่งานของเขาแสดงอยู่ เราจะเห็นโรงพยาบาล ศิลปินทำรีเสิร์ชโดยเข้าไปพูดคุยกับผู้คนในโรงพยาบาล และคนไข้ที่พูดคุยกับเขาถึงความจริงที่ว่าพวกเขาไม่มีเงินมากพอที่จะนอนในห้องที่มีแอร์ อีกด้านหนึ่งเขาก็พูดถึงแรงงานพม่าและการเข้ามาทำงานในขอนแก่นในฐานะของแรงงานผิดกฎหมาย นั่นหมายความว่ามีคนพม่าเดินทางเข้ามาอยู่ในแทบจะทุกพื้นที่ของประเทศไม่ใช่แค่ในกรุงเทพฯ งานนี้เป็นงานที่มีความท้าทายมากและมันก็เป็นงานที่มีแนวคิดชัดเจนมาก อีกงานหนึ่งคือแผนที่รถไฟฟ้า BTS และธงลายพรางของทหารที่แขวนอยู่ตรงข้ามกัน แผนที่นี้เป็นแผนที่ของสถานีรถไฟฟ้าราชประสงค์และสยาม ตำแหน่งที่นักยิงปืนซุ่มยิงขึ้นไปยิงประชาชนที่อยู่ในวัดปทุม-วนาราม อีกห้องหนึ่งเป็นอินสตอลเลชันชื่อ “ห้องไม่มีผู้ชาย” แสดงอยู่ ตัวงานเป็นอุปมาอุปไมยของของความเป็นจริงที่ว่า จอมพลสฤษดิ์ ธนะรัชต์ มีเมียเป็นร้อยๆ คน และตอนที่เขาตายเมียๆ เหล่านี้ก็กลายเป็นแม่หม้ายกันหมด แล้วก็มีการพินิจพิเคราะห์ของศิลปินที่เขาดายขนาดใหญ่ยักษ์ที่เต็มไปด้วยรายละเอียดมากมาย เกี่ยวกับประวัติศาสตร์ของการรัฐประหารในประเทศไทย มันถูกวาดขึ้นให้อยู่ในสเกลที่เล็กมากๆ ซึ่งถ้าคุณไม่เข้าไปมองใกล้ๆ คุณจะมองไม่เห็นเลย มันมีหลายๆ ความรู้สึกปนกันอยู่ในนั้น

art4d: อยากให้คุณพูดถึงดนตรีหมอลำใน Khonkaen Manifesto สักหน่อย ดนตรีที่มันเกิดขึ้นในตอนเย็นของวันนี้ให้อะไรบ้างในแง่ของความตั้งใจของงานนี้

TC: My priority when I was planning to do this manifesto was that I was asking the artists to show their consciousness and their ideas about the aesthetics of resistance. To go against the mainstream, to go against the state or to go against many things that they had never done before. That is why the work is kind of spontaneous. When they saw the building, the space, they had to run with it.

art4d: Art, and actions, often require context and prior knowledge of the histories in which they are formed to fully resonate. What are some of the ways in which the work called upon the community itself to give volume to the messages it wished to speak and how did you support their ability to do so?

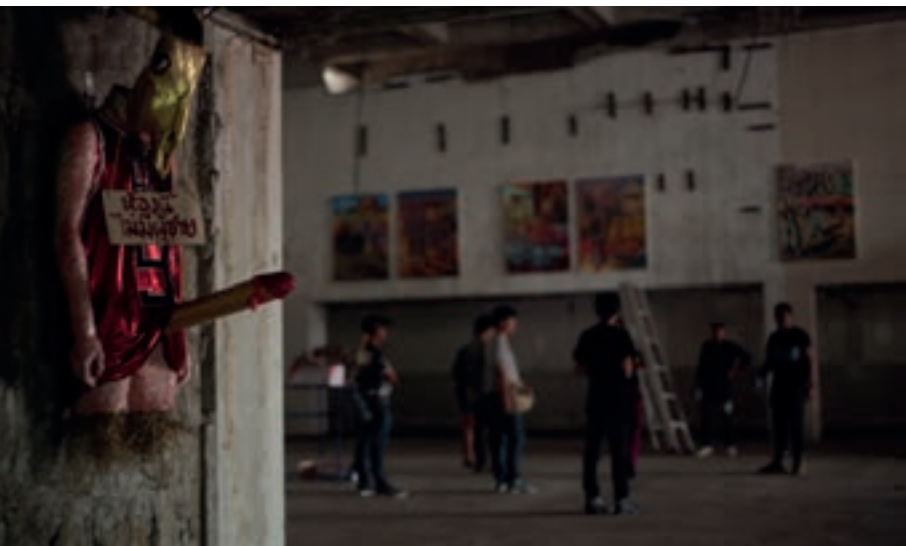
TC: One is by bringing a sense of culture shock to the community. They had never been to something like this, a place with this contemporary idea of using art in a space and they had never even visited a gallery or a museum. So, when they came to visit the first thing they would feel is shock – This is art? Why? I wanted to pose the statement as a question for them first, and then make a memory. The second was to use the space itself so that people could realize that art can be everywhere. I wanted to create public awareness about using art and using the space, which can occur anywhere.

art4d: There were more than 50 artists involved. Were there a few whose works you felt most strongly realized the manifesto's intentions?

TC: A very provocative one was Nutdanai Jitbunjong's work that used a tamarind chair to refer to the October 6th incident; I would say that this work was a landmark of the exhibition. Another was the text-based work on the wall by Jedsada Tangtrakulwong. When we look in the direction of his work we can see the hospital. He conducted research talking with the people in the hospital and the patients spoke about how there is no money and that is why they had to stay in these non air-conditioned rooms. On another side he also spoke with the Burmese laborers. It is illegal for them to be working in Khon Kaen and this means that these Burmese are everywhere in Thailand, not just only in Bangkok. This work is very challenging and was very conceptualized. Another was the map of the BTS and the camouflaged flags of the soldiers hanging just opposite. The BTS map is of Ratchaprasong and Siam stations which was where the snipers were that shot people in Wat Pathum Wanaram. Another room was like a closed room housing an installation called 'Hong Mai Mii Phu Chai' which means in English 'there is no man in this room.' It is a metaphor for the fact that Field Marshal Sarit Thanarat had many, many 100s of wives and when he died his wives became widows. There is also the work by Pisitakun Kuntalang which is a very detailed huge drawing about the history of the coup d'etat in Thailand. It is drawn at a very small scale; if you do not get close you cannot see but it has a very strong sense.

art4d: Could you talk about Khonkaen Manifesto's celebration of the lively spirit of Mor-lam music? How did the evenings concert contribute to the overall intentions of the event?

TC: Mor-lam is the spirit of the people of Isaan. Historically, Mor-lam has represented the lyrics of fighting because during the reigns of King Rama III

6 Widow Town (2018) โดย โดม ธังแดง 7 Molam (2018) โดย Molam Bus and All Thidsa Band 8 A Massacre (2018) โดย ณัฐดนัย จิตต์บรรจง 9 Performance with the work of I love you in my heart (2018) โดยศิลปินเพอร์ฟอร์แมนซ์ วิลาวลัย เวียงทอง และอินสตอลเลชันโดย เสริมสิน ไพรินทร์

6 'WIDOW TOWN' (2018) BY DOME THANGDANG 7 'MOLAM' (2018) BY MOLAM BUS AND ALL THIDSA BAND 8 'A MASSACRE' (2018) BY NUTDANAI JITBUNJONG 9 'PERFORMANCE WITH THE WORK OF I LOVE YOU IN MY HEART' (2018) BY PERFORMANCE ARTIST WILAWAN WIANGTHONG AND INSTALLATION BY SERMSIN PHAIRIN

TC: หมอลำคือจิตวิญญาณของคนอีสาน ในทางประวัติศาสตร์ หมอลำได้ผลิตเนื้อร้องที่เป็นการต่อสู้รูปแบบหนึ่ง เพราะในช่วงสมัยรัชกาลที่ 2 และ 3 ดนตรีหมอลำเป็นสิ่งต้องห้าม ไม่มีใครร้องเพลงหมอลำกัน มันเลยกลายเป็นเครื่องมือของประชาชนคนธรรมดาที่เป็นส่วนหนึ่งของการต่อสู้ ซึ่งนั่นก็เป็นเหตุผลที่ทำให้เราอยากใช้มัน

art4d: ศิลปินมักจะใช้งานของพวกเขาในการเป็นเสียงของคนชายขอบหรือกลุ่มคนที่ถูกลืม ไม่ว่าจะคนชายขอบนั้นจะเป็นตัวพวกเขาเองหรือเป็นเสียงของคนอื่นก็ตาม ในความคิดของคุณ ในฐานะศิลปินและภัณฑารักษ์ การทำงานศิลปะในการขับเคลื่อน / สร้างแรงกระตุ้นเพื่อมีการมีส่วนร่วมของมวลชนเป็นหน้าที่ของศิลปินหรือไม่?

TC: ผมเชื่ออย่างนั้นนะ ผมเชื่อว่าศิลปะควรจะเป็นวิธีการหนึ่งของการสร้างการมีส่วนร่วม มันเป็นวิธีหนึ่งในการเข้าไปมีส่วนร่วมกับผู้คน มันไม่ได้เป็นแค่การแสดงงานในพิพิธภัณฑ์ เหมือนงานเขียนนาเลอย่างบางกอก อาร์ต เบียนนาเล ผมคิดว่ามันอาจจะเป็นการยากสำหรับศิลปินที่จะสร้างอะไรที่มาจากตัวพวกเขาเองอย่างแท้จริงในพื้นที่ที่อย่างพิพิธภัณฑ์ บางคนบอกว่าสิ่งที่ผมกำลังทำอยู่คือการเอาศิลปะเข้าไปเกี่ยวข้องกับการเมือง แต่สำหรับผมแล้วงานศิลปะที่มีนัยยะทางการเมืองเป็นสิ่งที่มีความสำคัญยิ่งกว่า เพราะงานศิลปะทุกชิ้นมันมีการเมืองอยู่ในตัวเอง คุณไม่สามารถยืนยันการมีอยู่ของอะไรบางอย่างได้โดยปราศจากการเมืองหรือสังคมซึ่งถ้าเป็นอย่างนั้น ทำไมเราถึงจะทำได้ละ

art4d: บางคนบอกว่าสิ่งที่ศิลปะและการเคลื่อนไหวมีส่วนร่วมกันคือความต้องการที่จะไปไกลกว่าแค่การสร้างวัตถุศิลปะ หรือการแสดงออกเป็นบางครั้งบางคราวในพื้นที่สาธารณะ (แล้วจบไป) ศิลปินอยากให้ผลงานของเขาเป็นต้นกำเนิดให้เกิดอะไรบางอย่างตามต่อมา ทีนี้เลยย้อนกลับไปสู่คำถามแรกว่าทำไมคุณถึงเลือกใช้คำว่า manifesto กับโปรเจกต์นี้ อะไรคือความ “มากกว่า” ที่คุณหวังว่างานนี้จะทำให้เกิดขึ้น

TC: เราทำงานนี้เพื่อกระตุ้นให้สังคมคิดว่าศิลปะสามารถเกิดขึ้นและอยู่ได้ทุกที่ และทุกคนก็สามารถพูดสิ่งที่พวกเขาคิดผ่านงานที่พวกเขาสร้างขึ้นได้ มันไม่ได้เป็นแค่เรื่องของการจัดวางวัตถุ แต่มันเป็นเรื่องของการสร้างความเคลื่อนไหวผ่านงานศิลปะ ทุกคนสามารถเข้ามาร่วมแชร์ประสบการณ์ของเราได้ คนถามว่าทำไมผมถึงทำงานที่เป็นประเด็นอ่อนไหวแบบนี้ มันเหมือนผมเอาขาข้างหนึ่งก้าวเข้าไปอยู่ในคุกแล้วนะ คำตอบคือ ถ้าเราไม่ทำมันก็คงไม่มีใครทำ

and IV, they banned all Mor-lam music. No one could sing Mor-lam. So Mor-lam is the instrument of ordinary people who fight and that is why I wanted to use this.

art4d: Artists often use their works to speak for marginalized and or underrepresented voices, both their own and those of others. In your opinion, as artists or curators, is using one's creative practice to move toward civic engagement a responsibility that we have?

TC: I believe in that. I believe that art should be a kind of method of engagement. It is a way to engage with the people. It is not just about showing in the museum like, well anyway like BAB. I think it is too much for the artist to make their autonomies in a space like a museum. Some say that what I am doing is taking art to be concerned with politics but for me political art is more important. And every work of art is a kind of politics in itself. You cannot verify any object without the politics or society, so why not?

art4d: Some may suggest that art and activism share a common sense of commitment to somehow extend beyond the production of the object or an individual gesture made in the public sphere. Artists want for their work to elicit something more. This goes back to my original question as to why you chose the word 'manifesto' to title the project. What is the 'more' that you hope for the event to bring about?

TC: We are doing this to provoke society to think that art can be everywhere and people can speak out through their work. It is not just about putting or installing an object but it is about the activism itself. People can share our experience. People ask why I do this type of sensitive work, where one leg is in the jail and one leg is out. Well, if we are not doing that, there is no one there to do it.

khonkaenmanifesto.art

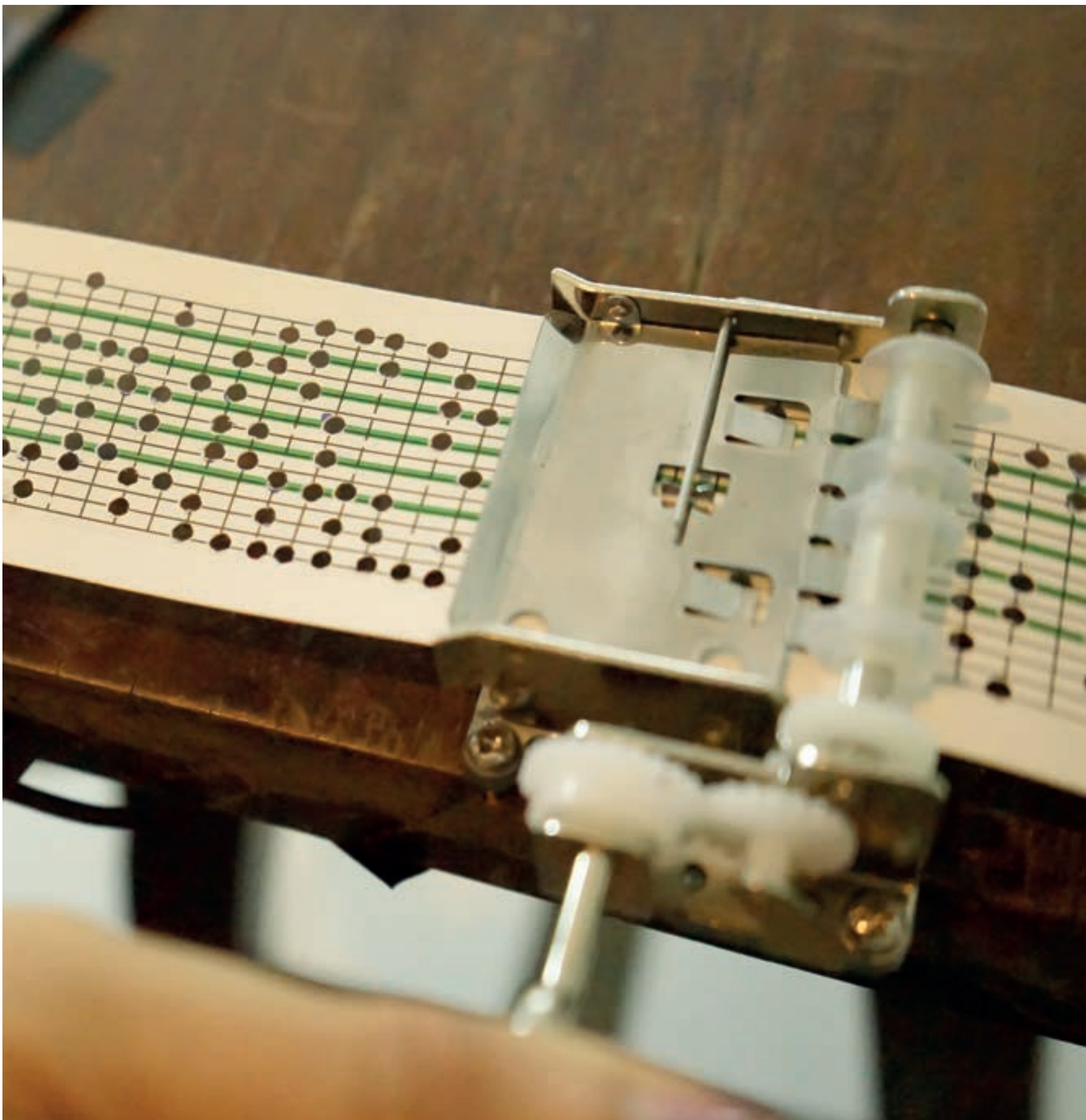
WE ARE DOING THIS TO PROVOKE SOCIETY TO THINK THAT ART CAN BE EVERYWHERE AND PEOPLE CAN SPEAK OUT THROUGH THEIR WORK

8

9

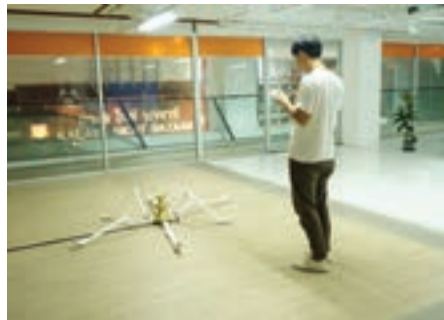
1

PAINNALE 2018

WITHIN THE COURSE OF SOCIO-POLITICAL INSTABILITY, THE VOICES FROM A 'NETWORK' OF ARTISTS AND INDIVIDUALS UP NORTH ENCOURAGE PEOPLE TO EXERCISE THEIR RIGHTS AND ARTISTIC AUTONOMY

TEXT: TUNYAPORN HONGTHONG
PHOTO COURTESY OF PAINNALE

PAIN IS OUR PAIN THAT STEMS FROM THE POLITICAL AND SOCIAL STATE IN WHICH WE'RE LIVING. THIS LED TO OUR WORDPLAY WITH THE TERM 'BIENNALE'

ถ้า Bangkok Art Biennale คือเทศกาลศิลปะระดับประเทศที่ได้ รับการสนับสนุนจากภาครัฐและกลุ่มทุนขนาดใหญ่ Painnale ก็คงจะจัดอยู่ในขั้วตรงข้ามอย่างสิ้นเชิง เพราะไม่ใช่แค่ต้นทุน การจัดงาน Painnale จะอยู่ที่หลักหมื่น โดยเป็นการลงขันร่วม กันเองระหว่างกลุ่มผู้จัดงานเท่านั้น แต่เนื้อหาของงานศิลปะที่จัด แสดงตลอดระยะเวลาเกือบหนึ่งเดือน ตั้งแต่ 27 ตุลาคม - 25 พฤศจิกายน 2561 ตามพื้นที่ศิลปะ / สาธารณะ จุดต่างๆ ใน เมืองเชียงใหม่ก็น่าจะใช่เนื้อหาของงานศิลปะที่ภาครัฐใน ปัจจุบันอยากจะสนับสนุนเท่าไร

“จุดเริ่มต้นของ Painnale จริงๆ คือเริ่มมาจากบริบททางการเมือง ไม่ใช่เรื่องของศิลปะ” สองสมาชิกจาก Painnale Organization อาสาเป็นตัวแทนกลุ่ม ให้ข้อมูลกับ art4d บริบททางการเมือง ที่เขาวาก็คือสถานการณ์ทางสังคมการเมืองและเศรษฐกิจของ ประเทศที่พวกเขามองว่านับวันจะยิ่งมีปัญหามากขึ้นเรื่อยๆ “ใน ขณะเดียวกัน ศิลปะในบ้านเรานับว่ายังไปได้ดี แต่ว่าศิลปะส่วน มากไม่ได้บอกเล่าเรื่องราวของสังคมการเมืองมากเท่าที่ควร คือเท่าที่มี 70-80% ก็อยู่ในรูปแบบเดิมๆ วนๆ อยู่แค่เรื่อง คอรัปชัน make peace not war ซึ่งมันเหมือนเป็นเทรนด์ของ ศิลปะเท่านั้น”

If Bangkok Art Biennale is a national-level art exhibition that gets its support from the government and large capital groups, Painnale can be deemed as its polar opposite. Not only in terms of the budget which is limited to around a few ten thousand baht, but also in terms of its content as well. Painnale, various art exhibitions that were held from the 27th of October to the 25th of November 2018 in public spaces and galleries, were indeed of the type that the current government would likely not love to support.

“The original context of the Painnale is actually that of politics and not art,” said two representing members from Piannale's team to art4d. They pointed out that, nowadays, we're living in Thailand during the era of the worst social, political and economic problems. “While the Thai art scene is still going strong, most of the art pieces do not portray social and political issues as much as they should. Around 70-80 percent of them are still portraying the same corruption and concept of making peace, not war things, these issues of which are merely an art trend.”

Both members, as well as their friends whom they call “network” often come together to exchange their opinions on these issues. The members of the said network include artists, activists, members of political and social movements, and lawyers. Apparently, they oppose the 2014 coup d'etat as well as the military regime, the latter of which resulted in restriction of the citizens' freedom and rights as well

1 ทน 345 bkk_7116 (2018) อนุสรณ์ ัญญาปลิต นำเอาจดหมายฉบับสุดท้ายในชีวิตของ นวมทอง ไพรวลัย มาแปลงเป็นอักษรเบรลล์และโน้ตสำหรับกล่องดนตรี 2-3 Driod v.o44 (2018) ประติมากรรมอนุสาวรีย์ประชาธิปไตยบนขาหุ่นยนต์ที่เดินโยกเขยักไปมา ผลงานของ ไพรัชยนต์ บันดา

1 ทน 345 BKK_7116' (2018) BY ANUSORN TUNYAPALIT. DISPLAYED NUAMTHONG PRAIWAN'S LAST LETTER THAT WAS CONVERTED INTO BRAILLE FORMAT AND MUSICAL NOTES PLAYED BY A MUSIC BOX 2-3 'DRIOD V.O44' (2018) BY PRAICHAYON PUNDA, A SCULPTURE OF DEMOCRACY MONUMENT WITH SHAKY ROBOTIC LEGS

ทั้งคู่และกลุ่มเพื่อนที่พวกเขาเรียกว่า “เครือข่าย” มารวมตัวกันเพื่อพูดคุยแลกเปลี่ยนความเห็นเกี่ยวกับเรื่องเหล่านี้ เครือข่ายที่ว่านี้ทั้งศิลปิน อาจารย์ นักกิจกรรม นักเคลื่อนไหว นักกฎหมาย ที่แน่นอนว่าไม่เห็นด้วยกับรัฐประหารเมื่อปี พ.ศ. 2557 รวมทั้งการปกครองโดยรัฐบาลทหารที่นำมาสู่การจำกัดสิทธิเสรีภาพและปัญหาอีกหลายอย่าง พวกเขาคิดจะจัดกิจกรรมบางอย่างขึ้น ประจวบเหมาะๆกับที่ปีนี้เป็นปีที่อยู่ดีๆ ประเทศไทยก็มีเทศกาลศิลปะ biennale เกิดขึ้นมาพร้อมๆ กัน 3 อัน ดังนั้นกิจกรรมที่เขาคิดไว้จึงกลายมาเป็น Painnale ชื่อที่ล้อไปกับ biennale “pain” ก็คือความเจ็บปวดของพวกเขาที่เกิดจากสภาพสังคมการเมือง เราตั้งชื่อให้มันล้อไปกับ biennale แต่เราไม่ได้จำกัดว่าจะต้องจัดงานทุกสองปีหรืออะไร เราจะทำเมื่อไรก็ได้ ถ้าเรามีอะไรอยากจะทำ”

นิทรรศการใน Painnale แบ่งออกเป็น 2 ส่วน คือ Painnale A ที่จะพูดเรื่องการสังคมนการเมืองอย่างเข้มข้น และ Painnale B ที่แต่ละนิทรรศการที่เกิดขึ้นจะเป็นการบริหารจัดการและกำหนดลักษณะงานและพื้นที่ของทางผู้จัดงานนั้นๆ เองโดยเนื้อหาที่ไม่จำเป็นต้องเกี่ยวข้องกับสังคมนการเมืองเหมือนใน Painnale A

เมื่อ Painnale A เน้นไปที่เนื้อหาเกี่ยวกับสังคมนการเมืองโดยเฉพาะ เช่น ความไร้ประสิทธิภาพของระบอบประชาธิปไตยในประเทศไทย ความไม่โปร่งใสของกระบวนการยุติธรรม รัฐประหาร ฯลฯ ผลงานที่นำมาจัดแสดงจึงไม่จำเป็นต้องเป็นผลงานจากศิลปิน หรือว่าอยู่ในคุณภาพการจัดทำแบบไร้อคติ “ขอให้คอนเทนต์ดีก็พอ” พวกเขากล่าว “แล้วยังไม่ใช่ผลงานจากศิลปินยิ่งดีจริงๆ นั่นเป็นสิ่งที่เราต้องการ เพราะเรามองว่าศิลปินมีพื้นที่ในการแสดงออกเยอะแล้ว เพราะฉะนั้นจะเป็นใครก็ได้ที่สามารถส่งแอสเสจของยุคสมัยออกมาได้”

ถึงทางผู้จัดงานจะออกตัวว่าผลงานใน Painnale ไม่จำเป็นต้องเป็นงานศิลปะหรือว่าอยู่ในคุณภาพการจัดทำที่ดีนัก แต่ผลงานบางชิ้นก็ทำออกมาได้น่าสนใจ อย่างชิ้นที่เรา มองว่าน่าเอาประเด็นเรื่องสังคมนการเมืองมาพูดได้อย่างไม่ต้องตรงไปตรงมานักและยังอยู่ในภาษาศิลปะที่สวยงามคือ ‘ทน 345 bkk_7116’ (2018) โดย อนุสรณ์ ธัญญาปะลิต ที่ ศิลปินนำเอาจดหมายที่ นวมทอง ไพรวลัย (คนขับแท็กซี่ที่ขับรถชนรถถังของทหารเมื่อปี 2549 เพื่อเป็นสัญลักษณ์ต่อต้านรัฐประหาร) เขียนขึ้นก่อนจะกระทำการวินาศกรรม มาแปลงเป็นอักษรเบรลล์ เพื่อสื่อถึงความโหดของเสียงจากประชาชน จากนั้นจึงเอา

as many other issues. This prompted them to think about holding some activities. Moreover, by accident, there are three biennale art exhibitions being simultaneously held in Thailand. This led to their activity taking shape in the form of Painnale, the name of which is a wordplay on the term biennale. “Pain is our pain that stems from the political and social state in which we’re living. This led to our wordplay with the term ‘biennale.’ But we do not specifically intend to hold it bi-annually. We can hold it any time we wish to if we have something to say.”

Painnale’s exhibition was organized and held as two separate parts. The first is Painnale A, which talked intensely about society and politics. Another was Painnale B, which was held in the organizers’ own space for exhibition management and direction control and was not necessarily related to society and politics like the Painnale A.

Since Painnale A placed emphasis solely on society and politics, such as the inefficient Thai democracy, lacking of transparency in the judicial process, coup d’etat, etc., the exhibited works were not necessarily done by artists or done perfectly. What they were looking for was “good content,” they said. “Actually, is it even better if the works were not done by artists. That is what we wanted. This is because artists already have many spaces to express their opinion. So what we wanted was someone who could send the message of the period in which they are living.”

Although they said the Painnale’s works did not need to be an art piece or high-quality work, some of the works were interesting. An example that we saw as a piece that talks about society and politics in a more symbolic way and still possess artistic beauty was ‘bkk_7116’ (2018) by Anusorn Tunyapalit. The artist turned Nuamthong Praiwan (the taxi driver who rammed his car into a tank as a symbolic way to protest the 2006 military coup)’s suicide letter into Braille format to show how people were blinded. The alphabets were then turned into musical notes for a music box to play. (It was performed in one of the department stores in Chiang Mai). Consequently, since the exhibition involved political issues, some of the works

5

อักษรเบรลล์ไปแปลงเป็นตัวโน้ตสำหรับเล่นในกล่องดนตรี แล้วใช้กล่องดนตรีบรรเลงออกมาเป็นเพลง (จัดแสดงที่ห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งในเมืองเชียงใหม่) แต่ก็แน่นอน อย่างที่เราๆ น่าจะพอเดาได้ เมื่อเนื้อหาของงานเน้นไปที่เรื่องการเมืองขนาดนี้ เมื่อเปิดนิทรรศการของ PAINNALE A ไปได้ไม่นาน งานบางชิ้นจึงถูกทางเจ้าหน้าที่รัฐขอให้เจ้าของสถานที่ “ถอด” ออก หนึ่งในนั้นคือ ผลงานของนักกฎหมายคนหนึ่ง ผู้นำเอาจดหมายที่นักโทษคดีการเมืองเขียนถึงครอบครัวของเขามาจัดแสดง

“เซ็นเซอร์เป็นเรื่องธรรมดาของเผด็จการอยู่แล้ว แต่เรามองว่าดี เพราะมันทำให้เรารู้ว่าสิทธิของเรามีอยู่แต่ไหนสำหรับเขา พอถูกเซ็นเซอร์เราก็เลยรู้ว่า นี่เราไปแตะเส้นเขาแล้ว เวลาที่เราไม่รู้ว่าสิทธิเรามีแค่ไหน เราก็มักจะไปทำต่ำกว่าเส้น... เราอยากจะทำโน้มน้าวให้คนเห็นว่า ถึงเรื่องการเมืองจะพูดออกมาลำบาก แต่มันก็จำเป็นต้องพูด ซึ่งถ้าเป็นไปได้อีก งานคราวหน้าเราก็อยากจะได้คนเข้ามาช่วยให้อีก มากกว่านี้อีก อย่างบางคนเขาอาจจะมีช่องทางแสดงออกของเขาอยู่แล้ว แต่เรามองว่ามันเหมือนเรายิงพลุกันคนละดอกสองดอก แต่ละเดือนก็ผลัดกันยิงพลุไป แต่ถ้าเรามารวมกัน ยิงพลุขึ้นพร้อมกัน มันก็น่าจะถูกเห็นได้ชัดขึ้น และถูกตีความได้มากขึ้น”

ส่วนว่า PAINNALE ครั้งหน้าจะเกิดขึ้นเมื่อไรนั้น พวกเขาบอกว่า “ก็ถ้ายังไม่มีเลือกตั้ง ก็คงมีอีก”

were inevitably requested to be removed by government officials soon after the PAINNALE A was opened. An example of that was a work by a lawyer, which exhibited letters written by a political prisoner to his family.

“Censoring is a normal thing for a dictator. We see this positively, though, since it reminds us of how many rights we have in their perspective. When we are censored, we know that we crossed their line. When we have no idea of how many rights we have, we will limit our own line. We wanted to persuade people that, although it is difficult to talk about politics, we have to do it. If possible, we wish more people would join us in the next exhibition. Someone might already have a place to share his voice, but we see this as an individual and non-united voice. Contrary to this, if we come together and act together, our voice will be louder and would be open for greater interpretation.

As for the question regarding if and when PAINNALE's next edition will be, they said: “If there's no election, there will be more.”

[fb.com/painnale](https://www.facebook.com/painnale)

WE WANTED TO PERSUADE PEOPLE THAT, ALTHOUGH IT IS DIFFICULT TO TALK ABOUT POLITICS, WE HAVE TO DO IT. IF WE COME TOGETHER AND ACT TOGETHER, OUR VOICE WILL BE LOUDER AND WOULD BE OPEN FOR GREATER INTERPRETATION

4 Some death can't be buried (2018) โดย ทศนัย เศรษฐเสรี 5 สถานที่จัดแสดงงานหลักของ PAINNALE A ตั้งอยู่ในพื้นที่ของห้างสรรพสินค้าแห่งหนึ่งของเชียงใหม่ ที่แรกเริ่มเดิมทีต้องการงานศิลปะมาช่วยโปรโมทห้าง

4 'SOME DEATH CAN'T BE BURIED' (2018) BY THASNAI SETHASEREE 5 PAINNALE A'S MAIN EXHIBITION SPACE, WHICH WAS LOCATED IN A CHIANG MAI DEPARTMENT STORE. AT FIRST, THE STORE WANTED TO PROMOTE ITSELF BY HOLDING AN ART EXHIBITION

GHOST : 2561

THIS FIRST EDITION OF THE VIDEO AND PERFORMANCE ART SERIES IN BANGKOK IS NOT ONLY A PLATFORM WHERE THE WORKS OF INTERNATIONALLY ACCLAIMED ARTISTS ARE HOSTED BUT ALSO A PLACE BY WHICH THE SPIRITS OF 'GHOSTS' AND 'TECHNOLOGY' ARE CELEBRATED

TEXT: RAWIRUJ SURADIN
PHOTO COURTESY OF THE ARTIST AND GHOST FOUNDATION

2

พื้นที่ซึ่งเทคโนโลยีที่มองไม่เห็นทำงานโดยอัตโนมัติอยู่เบื้องหลัง และเข้ามาแทนที่กระบวนการหรือวัตถุที่อาศัยการจับต้อง ข้อมูล ฟังก์กระจายอยู่ในชั้นบรรยากาศอาศัยเพียงการปรับจูนหาช่อง สัญญาณที่ถูกต้องของผู้รับ

Information Skies (2017) โดย Metahaven ดึงเรากลับไปสู่ช่องสัญญาณของคลื่นวิทยุและพื้นที่ระหว่างนั้นซึ่งเต็มไปด้วยสัญญาณรบกวน จินตนาการถึงภาพของมนุษย์ที่นั่งอยู่บนพื้นหญ้าสวมอุปกรณ์สีดำที่ครอบศีรษะและส่วนบนของใบหน้า เขาอาจกำลังหลับตาไม่ต่างจากการนั่งสมาธิ แต่การหยั่งรู้ อาศัย gadget แทนฉนวนชั้นสูง การตัดสลักระหว่างพื้นที่ที่แตกต่างนำไปสู่การทำความเข้าใจว่ามนุษย์ไม่สามารถรับรู้ความจริงแท้ (truth) ที่อยู่เบื้องหลังเนื้อหนังมาหาที่มนุษย์สามารถสัมผัสได้ แต่เป็นเนื้อหนังนี่เองที่ความจริงที่มนุษย์รับรู้ได้ดำรงอยู่ และสาระสำคัญของการทำความเข้าใจความเป็นไปของสิ่งต่างๆ (ontology) เกิดขึ้นบนพื้นผิวเหล่านี้

The space automatically masterminded by invisible technology. It replaces the process or tactility of objects with information dispersed in the atmosphere, relying solely on the right frequency in order to be received and reciprocated.

With 'Information Skies' (2017) by Metahaven, we are brought back to the radio frequency and the space in-between cramped with disturbing signals, as we imagine the image of a human sitting on a vast field of grass wearing a set of dark black equipment over the head and the upper part of the face. He or she, so it seems, sits with eyes all shut, and appear to be in a meditative state. The knowing and perception is achieved via a gadget, serving as a mediator that leads the person to the state of meditative absorption. Different cuts from one physical space to another gradually reveal human's incapability to understand the truth behind the tangible flesh and projected images, but it is with this skin that the perceived reality is able to exist and on these physical surfaces, the essence of one's understanding of ontology is conceived.

STORIES ARE ALL AROUND US, JUST LIKE THE AIR WE BREATHE IN

1 การแสดง Untitled Lipsync: gana (For Alice) โดย boychild จัดแสดงที่ Imagimax 2 Information Skies (2017) โดย Metahaven จัดแสดงที่ S.A.C. Subhashok The Arts Centre

1 'UNTITLED LIPSYNC: GANA (FOR ALICE)', A PERFORMANCE BY BOYCHILD WHICH WAS HELD AT THE IMAGIMAX 2 'INFORMATION SKIES' (2017), A VIDEO BY METAHAVEN SCREENED AT S.A.C. SUBHASHOK THE ARTS CENTRE

Golden Spiral (2018) โดย จุฬญาณนนท์ ศิริผล แสดงถึงกลุ่มเรื่องเล่าเกี่ยวกับสิ่งเดียวกันในเวลาและพื้นที่ที่แตกต่าง การกระโดดข้ามไปมาระหว่างเรื่องเล่าอาจนำไปสู่การสร้างระบบนิเวศใหม่ของเรื่องเล่า ซึ่งเผยให้เห็นว่ากระบวนการของการเล่ามีอิทธิพลที่ล้นหน้าไปไกลกว่าตัวเรื่องเล่าเอง found footage ซึ่งมาจากสื่อที่ใกล้ชิดชีวิตประจำวันอย่าง การ์ตูน ละคร คลิปใน YouTube ฯลฯ กับเรื่องราวที่เสียดสีรูปแบบของความเป็นสารคดี เน้นย้ำทัศนคติว่าสิ่งดาษดื่นและผิวเผินสามารถเชื่อมโยงไปถึงระดับอารมณ์ และความรู้สึกจริงของมนุษย์ที่อยู่ลึกลงไปได้มากกว่าศิลปะชั้นสูงที่ทำงานอยู่เพียงบนพื้นผิว

We Are the World, As Performed by the Hong Kong Federation of Trade Unions Choir โดย Samson Young ที่นั่งตัวเก้าจากโรงละคร และสถานะของคณะประสานเสียงเชื่อมโยงไปถึงประเด็นการเมือง วัฒนธรรม และอัตลักษณ์ เสียงร้องที่ได้ยินเป็นเพียงลมที่ผ่านเข้าออก อาจแสดงถึงความบอบช้ำ (trauma) ซึ่งสอดคล้องกับทัศนคติของ Slavoj Žižek ใน Less Than Nothing ที่กล่าวถึงความผิดปกติจากความบอบช้ำที่ทำให้กระบวนการในการบอกเล่าถึงความบอบช้ำนั้นผิดเพี้ยนไป เพียงแต่ในงานชิ้นนี้ของ Young ทุกอย่างกลับตรงข้าม เนื้อหาของเรื่องเล่ากลับเป็นเรื่องราวที่น่ายินดี และผู้เล่ากลับเป็นฝ่ายกระทำ

'Golden Spiral' (2018) by Chulayarnnon Siriphol depicts a series of narratives about the same thing in different times and spaces. The skip between narratives can organically lead to the birthing of a new ecological system of narratives, revealing the process of storytelling and its impact that has far surpassed the story itself. Found footage retrieved from mediums people encounter in everyday life such as comics, television dramas, YouTube videos, etc. and the presentation style, which is an interesting satire of documentary genre, highlights the perception of how mundane and superficial things that are relatable to human's emotions and senses in a deeper and more profound level than the so-called high art whose conception and existence aren't even able to scratch the surface.

'We Are the World, As Performed by the Hong Kong Federation of Trade Unions Choir' (2017) by Samson Young brings a vintage seat from a theater and the status of a choir to discuss the political, cultural and identity issues. The noise one hears is only the sound of air passing through, expressing the trauma. It resonates with the idea Slavoj Žižek has for Less Than Nothing, which revolves around the abnormality that deviates the way the story about a trauma is told. In this particular work, Young presents it in an entirely opposite way with the content of the story that is pleasant and joyous while the storyteller plays the active role, not the other way around.

4

3 Golden Spiral (2018) โดย จุฬญาณนนท์ ศิริผล จัดแสดงที่ Doxza Art Lab

4 We Are the World, As Performed by the Hong Kong Federation of Trade Unions Choir (2017) โดย Samson Young จัดแสดงที่ ARTIST+RUN

3 'GOLDEN SPIRAL' (2018), A VIDEO INSTALLATION BY CHULAYARNNON SIRIPHOL EXHIBITED AT DOXZA ART LAB

4 'WE ARE THE WORLD, AS PERFORMED BY THE HONG KONG FEDERATION OF TRADE UNIONS CHOIR' (2017), A VIDEO INSTALLATION BY SAMSON YOUNG SCREENED AT ARTIST+RUN

5

เกมไร้ผู้เล่น (Zero-player game) ซึ่งเกิดขึ้นจากปฏิสัมพันธ์ของหน่วยย่อยที่ปฏิบัติตามกฎที่ตนเองได้รับ Conway's Game of Life ทำให้เกิดการศึกษาวีธีสร้างแพทเทิร์นซึ่งเกิดจากการทำงานอย่างง่าย ๆ ของหน่วยย่อยแต่ก่อให้เกิดผลรวมอันซับซ้อน นำไปสู่แนวคิดในการสร้างปัญญาประดิษฐ์ (AI) เวลากว่าครึ่งศตวรรษที่ผ่านมา AI พัฒนาศักยภาพของมันจนกลายเป็นสิ่งที่ถูกตั้งคำถาม Ian Cheng กับผลงาน Emissary Sunsets the Self (2017) ได้จำลองปัญญาประดิษฐ์ลงบนระบบนิเวศในโลกจำลองสามมิติที่ระยะเวลาดำเนินไปไม่สิ้นสุด หน่วยย่อยในที่นี้เคลื่อนไหวและวิวัฒนาการ เวลาในดินแดนนั้นนอกจากรองรับการเปลี่ยนแปลงที่ไม่สิ้นสุด ยังตั้งคำถามถึงเวลาของมนุษย์ และความหมายของระยะเวลาไม่มีที่สิ้นสุดผ่านสายตาของสิ่งมีชีวิตที่มีอายุขัย มนุษย์จินตนาการถึงอะไรบนขอบเขตที่เขา/เธอไม่สามารถจะจินตนาการได้

สำหรับ Ghost:2561 ซีรีส์การแสดงผลงานวิดีโอและศิลปะการแสดงในกรุงเทพฯ ซึ่งกรกฤต อรุณานนท์ชัย ร่วมก่อตั้งขึ้นและรับหน้าที่เป็นภัณฑารักษ์ในครั้งแรกนั้น ฝีมือรูปลักษณะที่ต่างออกไป มันไม่ใช่การปรากฏรูปของดวงวิญญาณ กรกฤตเน้นย้ำให้เห็นถึงความเชื่อในคุณลักษณะทางกว้าง (horizontal) มากกว่าทางลึก (vertical) ของสิ่งที่มองไม่เห็นเหล่านั้น ซึ่งเป็นเหมือนมวลสารของอากาศที่ล่องลอยอยู่รอบตัว อากาศและรูปลักษณะอื่นที่คล้ายคลึงถูกกล่าวถึงบ่อยครั้งใน 'นักเล่าเรื่องก่อนรุ่งสาง' (Storytellers Before Dawn: An Anthology) หนังสือรวมบทความ โดยมีจุฑา สุวรรณมงคล และ มิ ยู รับหน้าที่เป็นบรรณาธิการ อากาศซึ่งเคยถูกรับรู้ว่าเป็นประสาธน์มนุษย์เข้ากับสิ่งอื่น ก่อนที่จะถูกเมินเฉย เหลือความหมายเพียงที่ว่าง ความว่างเปล่าซึ่งไม่ถูกรับรู้ถึงการมีอยู่

นอกเหนือจากเรื่องเล่าผ่านงานศิลปะ ห้องเรียนนักเล่าเรื่องคือเวิร์คช็อปเพื่อคัดเลือกและฝึกฝนนักเล่าเรื่องที่ "ไม่ใช่ทั้งคนนำชมนิทรรศการหรือเครื่องยนต์สั่งสอนผู้ใด" ซึ่งเป็นอีก

With Zero-player game being something that is conceived from the interactions of the sub-units' compliance to the given rules, Conway's Game of Life enables the study of the way patterns are formed from simple operations of the sub-units, which leads to the complex final results that become the genesis of AI. Over half a century has passed, and AI's potential has been developed to the point where it's being questioned. Ian Cheng with his 'Emissary Sunsets the Self' (2017) simulates AI in the ecosystem of a 3D virtual world where time progresses infinitely. This sub-unit in this space moves and evolves as time not only serves indefinite changes but questions human's definition of time itself, looking at its endlessness through the eye of a living creature whose existence faces an inevitable ending. What does a human being imagine about the realm that is far beyond his/her imagination?

For Ghost:2561, a series of videos and works of performance art exhibited in Bangkok with Korakrit Arunanondchai as a co-founder and debut curator, ghost possesses a different image. It is not presented in a physical form. The curator emphasizes the horizontal rather than vertical attributes of the unseen, lingering mass of air surrounding us. Air and things of similar forms are constantly cited in Storytellers Before Dawn: An Anthology, a book of essays that has Judha Su and Mi You as editors. Air was once acknowledged as the thing that unites humans to other things, before it was neglected, and remaining is only a blank space; an emptiness whose existence is no longer recognized.

In addition to the stories told through works of art, Classroom of Storytellers is a workshop held to select and train the storytellers who are neither the 'ex-

6

5 Emissary Sunsets the Self (2017) โดย Ian Cheng จัดแสดงที่ BANGKOK CITYCITY GALLERY 6 กรกฤต อรุณานนท์ชัย ภัณฑารักษ์ของ Ghost:2561

5 EMISSARY SUNSETS THE SELF (2017), A VIDEO BY IAN CHENG EXHIBITED AT BANGKOK CITYCITY GALLERY 6 KORAKRIT ARUNANONDCHAI, THE CURATOR OF GHOST:2561

FOR GHOST:2561, GHOST POSSESSES A DIFFERENT IMAGE. IT IS NOT PRESENTED IN A PHYSICAL FORM. THE CURATOR EMPHASIZES THE HORIZONTAL RATHER THAN VERTICAL ATTRIBUTES OF THE UNSEEN, LINGERING MASS OF AIR SURROUNDING US

ปัจจัยหนึ่งเพื่อสนับสนุนการสร้างเรื่องเล่าต่อไปในผู้ชมแต่ละคน อัตวิสัยร่วม (collective subjectivity) ที่เกิดขึ้นระหว่างตัวบุคคลกลายเป็นพื้น (ground) ที่เรื่องเล่าก่อตัว หมุนเวียนเปลี่ยนแปลง อาจเป็นการซ้อนทับของขอบเขตอันพร่าเลือนระหว่าง ฉัน (I) และเรา (we) ที่ส่งผลให้เรื่องเล่าเกิดใหม่และเติบโตได้ไม่สิ้นสุด

เรื่องเล่าล่องลอยอยู่ทั่วไปเช่นเดียวกับอากาศ และ ณ พื้นที่นี้เองที่ศูนย์กลางของการปะทะระหว่างชั่วตรงข้าม ของความเป็นตะวันตกที่เกิดขึ้นจากความก้าวหน้าในการใช้ตรรกะและเทคโนโลยี กับความเป็นตะวันออกที่ยังยึดโยงอยู่กับความเชื่อในชีวิตที่เกี่ยวข้องกับจิตและวิญญาณ ความแตกต่างอาจอยู่ในการวางตัวไร้ฝักฝาย และมองการเล่าเรื่องเป็นเพียงการเคลื่อนไหวและการดำรงอยู่ของตัวเอง โดยเชื่อมโยงกับอดีต ปัจจุบัน หรืออนาคต โดยไม่มีเรื่องราวใดสำคัญไปกว่ากัน

ทั้งหมดนี้คือพื้นที่แห่งเรื่องเล่าที่หมุนเวียน เปลี่ยนแปลงไม่หยุดนิ่ง ไม่จบสิ้น

7 ผู้เป็นของทุกคน

hibition's tour guides nor a teaching machine,' which is regarded as a factor supporting each audience's formation of the next story. The collective subjectivity created between each individual becomes the ground where each story grows from, circulates and changes. It can be the superimposition of the blurred boundaries between I and we, causing new stories to be born and grow endlessly.

Stories are all around us, just like the air we breathe in. And at this very space, the center of collision between opposite ends of the spectrum, of the rationally and technologically driven West and the East whose association to the mind and spiritual beliefs are deeply rooted, the difference may lie in the impartial position and the view on storytelling as just a series of fluid movements that exist on their own, equally interconnecting the past, present and future, nothing is superior or inferior.

All of this is the space of endlessly circulating, changing and moving stories.

Ghost belongs to us all.

ghost2561.com

8

7 Storytellers Before Dawn หนังสือรวมบทความคัดสรรโดย จูฑา สุวรรณมงคล และ มิ ยู 8 Classroom of Storytellers ห้องเรียนนักเล่าเรื่อง เกิดขึ้นเพื่อทดลองวิธีการอธิบายงานศิลปะผ่านนักเล่าเรื่องผ่านบุคคลหลากหลายซึ่งมีความทรงจำและประสบการณ์ส่วนตัว

7 STORYTELLERS BEFORE DAWN, AN ANTHOLOGY EDITED BY JUDHA SU AND MI YOU 8 THE PURPOSE OF THE 'CLASSROOM OF STORYTELLERS' WORKSHOP WAS TO EXPERIMENT WITH METHODS OF ART NARRATION THROUGH FACILITATION OF DIALOGUE BETWEEN STORYTELLERS AND PEOPLE WITH THEIR OWN MEMORIES AND EXPERIENCES

BIENNALE ARCHITETTURA 2018

ASIAN LANDSCAPE IN 'LA BIENNALE DI VENEZIA
- 16TH INTERNATIONAL ARCHITECTURE EXHIBITION 2018'

TEXT: KANOKWAN TRAKULYINGCHAROEN
PHOTO COURTESY OF LA BIENNALE DI VENEZIA

ในช่วงรอบสื่อของงานนิทรรศการสถาปัตยกรรมนานาชาติ Venice Biennale ในครั้งนี้ ได้จุดประเด็นร้อนให้คนในแวดวงได้ถกเถียงกันถึงจุดอ่อนของการตั้งโจทย์ที่เปิดกว้างจนเกือบจะเป็นอะไรก็ได้อย่าง “Freespace” โครงสร้างของภาพรวมเนื้อหาจึงออกมาไม่ชัดเจน แต่ในปริมาณความเยอะของทิศทางเนื้อหาในงาน ภูมิทัศน์ของการเล่าเรื่องเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมจากหลากหลายประเทศในเอเชีย กลับให้ภาพที่จุดประกายความคิดที่แตกต่างออกไปจากครั้งก่อนๆ

ในครั้งนี้ ระดับคุณภาพของโครงสร้างเนื้อหา และการนำเสนอของแต่ละประเทศ โดยเฉพาะเนื้อหาจากประเทศในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และเอเชียตะวันออกนั้น ต่างก็พร้อมใจดาหน้ากันเข้ามาให้เราได้นั่งตมตื้นใจกันเกือบจะยกภูมิภาค แบบที่ไม่มีมีการนัดแนะหรือจัดวางวาระร่วมใดๆ เนื่องจากทำให้ภาพรวมของเรื่องเล่าจากเอเชียในปีนี้มีหลากหลาย และมีประเด็นปลายเปิดให้คนดูเอากลับไปคิดต่อได้อย่างสนุกสนานกว่าเดิม โดยน้ำหนักของเนื้อหาในปีนี้ มุ่งไปที่ประเด็นพื้นฐานที่เราควรรู้หรือ ทำความเข้าใจกับมัน ความแตกต่างของแต่ละพาวิลเลียนจึงไปแสดงออกในส่วนของกรรมวิธีประเด็นเรื่องราวเข้าด้วยกันว่าใครจะทำให้คนดูติดตามไปกับประเด็น และคิดต่อยอดกับประเด็นนั้นๆ ออกไปได้มากกว่ากัน

TWISTING ANGLES

รวมเรื่องเล่าจากสองประเทศ (สิงคโปร์และไทย) และหนึ่งเขตการปกครอง (ฮ่องกง) งานของสิงคโปร์มากับการพลิกคีย์เวิร์ด Freespace ไปเป็น No More Free Space? หรือ “ถ้าไม่มี Free Space อีกต่อไปแล้วละ?” โดยแสดงให้เห็นภาพของการทำงานของปัจเจกที่ทำงานสอดคล้องกันกับทิศทางนโยบายของรัฐบาลจิ๋ว (ministate) ผ่านผลงานทั้งหมด 12 โครงการ การจัดแสดงพยายามเล่นกับการส่งต่อมิติประสบการณ์ของสิงคโปร์ให้คนที่เข้ามาดูงาน โดยใช้พื้นที่ตรงกลางเป็นที่ให้คนดูได้เข้ามาท่องไปกับข้อมูลของโครงการที่คัดสรรมา และในขณะที่เดียวกันก็ได้สัมผัสประสบการณ์จากกลิ่นและภาพไปด้วย Chang Yong Ter สถาปนิกจากสิงคโปร์กล่าวว่า “ผมหวังจริงๆ นะ ว่าสักวันหนึ่งเราจะสามารถขยายความหมายของ ทรัพย์สิน โดยไม่หยุดอยู่แค่หน่วยตารางฟุต แต่เป็นการนิยามจากปริมาตร รวมถึงการใช้มาตรวัดที่ไม่จำเป็นต้องจับต้องได้เสมอไป แต่ทว่ามันสามารถยกระดับชีวิตของคนให้ดีขึ้นได้”

At the press preview of La Biennale di Venezia – 16th International Architecture Exhibition, there was a heated argument about the weakness of the somewhat to vague and open ‘Freespace’ theme, which resulted in the rather obscured structure and overall content of the Biennale. But within the great magnitude of the diverse directions and contents of the works, the landscape of architectural narrative from several Asian countries has inspired some very fresh and different if not unprecedented ideas.

This year, the quality of the contents’ structure and presentation brought about by each participating country, particularly those from almost all Southeast Asian nations, has been mesmerizing. With no prior agreed upon agenda or discussion, the narratives coming from Asia this year are incredibly diverse with the ending kept open for viewers to linger on the experience more constructively and inspiringly than ever. The highlight has been put on the fundamental issues that one should know and understand. The distinctiveness of each pavilion is therefore expressed through the way stories and issues boil down to who is able to persuade and stimulate viewers to agree with and contemplate the proposed ideas further.

TWISTING ANGLES

Stories from two countries (Singapore and Thailand) and one Special Administrative Region (Hong Kong) are told. Singapore twists the keyword ‘Freespace’ to ‘No More Free Space?’ by depicting the picture of individual working processes that resonate with the ministate’s policy directions through the 12 different projects being exhibited. The exhibition attempts to play with the way the Singapore experience is perceived and interacted with by the viewers. The space at the center welcomes spectators to browse information on the selected projects while the sensory experiences are provided in the form of visuals and smells. “I really hope one day we can define property not in terms of per square foot but in terms of per volume, and in terms of other measures that are not so tangible but can really uplift a person’s life,” said Chang Yong Ter, an architect from Singapore.

1 พื้นที่อินสตอลเลชันส่วนกลางของพาวิลเลียนของสิงคโปร์ ช่วยประมวลภาพรวมและสร้างปฏิสัมพันธ์กับคนดู และเชื่อมงาน case study ในแต่ละจอร์อบข้างเข้าด้วยกัน

1 SINGAPORE PAVILION'S COMMON SPACE CONNECTS EACH CASE STUDY IN THE SURROUNDING MONITORS AND HELPS THE AUDIENCE TO PROCESS THE OVERALL PICTURE WHILE CREATING A SENSE OF PARTICIPATION

2

Blissfully Yours ของไทย มากับความหลากหลายของประเด็นทางความคิด ที่ต่อยอดออกไปได้มากมายหลายทิศทาง การนำเสนอพื้นที่เมืองที่แสดงการเปลี่ยนผ่านของใจกลางเมืองเก่าอย่างอาคารอดีตห้างสรรพสินค้านิวเวิลด์ หรืออนุสรณ์สถานจากยุควิกฤตต้มยำกุ้งอย่างอาคารสาทรยูนิค หรือการใช้พื้นที่ในชีวิตประจำวันที่มีพลังสะท้อนแง่มุมที่น่าสนใจในเชิง urbanism ที่ตลาดร่มหุบ ทั้งหมดนี้นำไปสู่การตั้งคำถามเพื่อคิดต่อไปว่า สิ่งที่เราเห็นกันจนเจนาตาเหล่านี้ จะช่วยให้เราคิดอะไรกับเมืองของเราได้มากกว่านี้หรือไม่ โดยเนื้อหาที่มีนั้นพอจะแบ่งเป็นก้อนย่อยๆ ได้สี่ทิศทาง คือ urbanism, งานสถาปัตยกรรม, งานออกแบบการใช้พื้นที่สาธารณะ และงานภาพถ่าย ทำให้เกิดความหลากหลายของเนื้อหาที่คนดูจะค่อยๆ เก็บความได้ผ่านการไล่ดูเรื่องราวทีละหน้าจอ แต่ในขณะเดียวกัน การนำเสนอด้วยวิธีดังกล่าวก็ทำให้การสื่อสารภาพรวมเนื้อหาเกี่ยวกับคนดูนั้นทำงานได้ไม่เต็มที่มากนัก การเสริมองค์ประกอบเข้ามาอีกชุดหนึ่ง เพื่อทำหน้าที่เชื่อมต่อกิจกรรมการรับรู้ในบริเวณนั้นเล่นเอกเขนกตรงกลางให้กลับเข้ามาหาเนื้อหาบนจอทั้งสิบ น่าจะช่วยให้การสื่อสารในบริบทของการตะลุมดูงาน Biennale ที่คนดูมีเวลาให้แต่ละที่ไม่มากนัก เกิดขึ้นได้อย่างครบถ้วนกระบวนความทั่วค่าความกระชับได้มากขึ้น

ในขณะที่สองประเทศแรกต่างนำเสนอสิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้า พร้อมกับมุมมองต่อคุณภาพชีวิตในอนาคตอันใกล้ที่ตีกว่า เขตการปกครองพิเศษอย่างฮ่องกง กลับเลือกนำเสนอภาพความเป็นไปได้ของสิ่งที่ยังไม่เกิดขึ้น ภายใต้หัวข้อ Vertical Fabric: density in landscape ที่เป็นการนำเสนอชุดภาพจินตนาการที่ตั้งใจจะเล่นกับการค้นหา Freespace ที่เกิดใน typology ของอาคารตึกระฟ้า ที่ให้ภาพแทนของภูมิทัศน์ของเกาะฮ่องกงได้เป็นอย่างดี โดย Wang Weijen ศิลปินของพาววิลเลียนได้เชิญ 100 สถาปนิกจากทั่วโลกมานำเสนอชุดภาพจินตนาการที่เล่นกับความขรุขระของอาคารสูง กรอบจำกัดของอาคารที่มีลักษณะสัดส่วนความขรุขระแบบสุดโต่ง บนฐานขนาด 360 ตารางมิลลิเมตร สูง 2 เมตร เกิดขึ้น เพื่อใช้เป็นกรอบคิดในการทดสอบความเข้าใจถึงศักยภาพทางที่ว่าง ซึ่งในงานนิทรรศการนี้ ขบวนการแหดของกองทัพโมเดลสีขาวในคอร์ทขนาดเล็กที่ไหลเข้าไปในตัวอาคาร และวนทะลักออกมานอกอาคารอีกครั้ง ทำให้คนดูได้ท่องเที่ยวในความละลันตาของความเป็นไปได้ที่เกิดจากการทดลองในแบบต่างๆ จากการตีความที่ไม่ใช่แค่จากสถาปนิกฮ่องกง แต่ยังมีงานจากสถาปนิกต่างชาติไม่ว่าจะเป็น Winy Maas, Reiser + Umemoto, Jun Igarashi หรือ บุญเสริม เปรมธาดา

ประสบการณ์การเดินทางไปท่ามกลางข้อเสนอทางความคิดนับร้อยแบบนี้ ปริมาณเข้ามามีบทบาทสำคัญในการพาคนดูเข้าไปสู่จินตนาการถึงชุดภาพอนาคตของเมืองแนวตั้ง ในวันที่อาคารมีสถานะขำใกล้ความเป็นวัตถุ และธรรมชาติที่พอจะหาได้ก็คือ ธรรมชาติที่มนุษย์สร้างขึ้นมาเอง ถ้าอย่างนั้นแล้ว ความสัมพันธ์ระหว่างคนกับธรรมชาติในโลกที่เทคโนโลยีเอื้อให้ตุงอาคารสูงพุ่งเสียดฟ้าแบบนี้จะเป็นอย่างไรต่อไป?

Thailand's 'Blissfully Yours' comes with the diversity of the conceptual issues that can be further explored in so many directions. The presentation of urban spaces exhibits the transitioning city center of Bangkok's old town quarter such as New World Department Store or the Tom Yam Kung crisis's unofficial memorial like Sathorn Unique building, all the way to the use of space in everyday life and the interesting impacts created in the aspect of urbanism at Rom Hoob Market. Everything leads up to the question and future contemplation about how the things we have become familiar with can help us realize something about the city more. The contents can be roughly divided into four different directions: urbanism, architecture, public space design and photography. Such presentation enables the diversity of the content in which viewers gradually discover the story displayed on each of the screens. In the meantime, such presentation method doesn't exactly enable the content to be communicated to the audience as effectively as it should be. The additional elements help link the activities going on at the center of the lounging area at the middle of the exhibition to the contents displayed on the 10 screens. This, in a way, enhances the effectiveness of the communication, especially within the context where viewers are constrained by a limited amount of time for each pavilion as they try to see as many exhibitions as they can. With this method, the contents are exhibited in a more concise and comprehensive presentation.

While the first two countries bring forward what's happening right in front of them with a view on the quality of life in the more imminent and better future, the Special Administrative Region such as Hong Kong chooses to present the possibility of what has not yet happened. Under the topic 'Vertical Fabric: density in landscape,' a series of imagined images is intended to play with the search for Freespace emerging within the typology of skyscrapers, fittingly depicting the representation of the island's cityscape. Weijen Wang, the pavilion's curator, invites 100 architects from around the world to present their own imagination of the extreme height of Hong Kong's skyscrapers. The superlative proportion of the building (2-meters height on the 360-square-millimeter base) is created to serve as a framework where the architects' understanding of the potential of space is tested. In this exhibition, a parade of white models makes an appearance in a court, which flows inside and outside of the building, allowing viewers to journey into the mesmerizing possibilities brought about by different methods of experimentation. The interpretations are done, not only by architects from Hong Kong but many other different countries such as Winy Maas, Reiser + Umemoto, Jun Igarashi and Boonserm Premthada.

Walking among these one hundred ideas, the quantity plays an important part in the way viewers are taken into the imagined future vertical city, in the time when buildings are becoming objectified and the only kind of nature available is manmade. If that is the case, what will the relationship between humans and nature be like in the world where technology is enabling buildings to be physically higher?

3

2 พื้นที่นั่งเอกเขนกตรงกลางของพาววิลเลียนของไทยที่พยายามสะท้อนอิสระในการเลือกจัดวางที่ทางของผู้ใช้พื้นที่ 3 พาววิลเลียนของฮ่องกงนำเสนอชุดภาพจินตนาการของการใช้ชีวิตในอาคารสูงแบบสามมิติ ให้คนดูได้เข้าไปใช้ความคิดกับหลากหลายความเป็นไปได้ที่อนาคตจะหยิบยื่นให้กับเราในนามของวัฒนธรรมเทคโนโลยี 4-5 พาววิลเลียนของญี่ปุ่นเปิดโอกาสให้คนดูได้เล่นกับการมอกรายละเอียดของ Architectural Ethnography ผ่านกล้องส่องทางไกลและแว่นขยาย

2 RECREATIONAL SPACE IN THE MIDDLE OF THE THAILAND PAVILION REFLECTS THE FREEDOM OF USERS IN MANAGING THEIR OWN USE OF THE SPACE 3 HONG KONG PAVILION SHOWS 3D IMAGES OF LIVING IN HIGH-RISE BUILDINGS, WHICH GIVES THE AUDIENCE A GLIMPSE AT THE POTENTIAL FUTURE THAT A TECHNOLOGICAL CULTURE COULD GIVE THEM 4-5 JAPAN PAVILION COMES WITH THE GIMMICK OF ENABLING THE AUDIENCE TO SEE THE DETAILS OF ARCHITECTURAL ETHNOGRAPHY THROUGH TELESCOPES AND MAGNIFYING GLASSES

4

5

LEARNING FROM THE CONTEMPORANEITY

ถ้าเราสามารถนับ ญี่ปุ่น จีน และอินเดีย ว่าเป็นจุดอ้างอิงทางวัฒนธรรมของเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้แล้ว สิ่งที่น่าแปลกใจก็คือ อินเดียกลับไม่ได้ส่งและดูเหมือนว่าจะไม่เคยส่งพาวิลเลียนประจำชาติมาเข้าร่วมงาน Venice Biennale เลยสักครั้ง ในขณะที่ญี่ปุ่นมากับการนำเสนอเครื่องมือทางความคิด ซึ่งเป็นแนวทางในการทำความเข้าใจสถาปัตยกรรมผ่านเครื่องมือสำหรับการเรียนรู้ที่เรียกว่า Architectural Ethnography “ภาพวาดเหล่านี้แสดงให้เห็นถึงอาคารต่างๆ ที่เปลี่ยนไปตามความเปลี่ยนแปลงนานาที่เกิดขึ้นกับวิถีชีวิตของผู้คน ในทางหนึ่งการวาดบรรยายความคิดเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมชุดนี้ ในฐานะที่เป็นส่วนที่ขยายออกมาจากชีวิตคน ก็คือการวาดรายละเอียดขององค์ประกอบต่างๆ ที่อยู่แวดล้อมตัวอาคาร” Momoyo Kaijima สถาปนิกจาก Atelier Bow-Wow ศิลปินของพาวิลเลียนในปีนี้ก็กล่าว

Architectural Ethnography เป็นแนวทางการทำความเข้าใจสถาปัตยกรรมผ่านการบันทึกความสัมพันธ์ระหว่างตัวอาคาร และระบบนิเวศรอบอาคารนั้น ในปัจจุบันแนวทางนี้พยายามจะพัฒนามุมมองใหม่ โดยคิดรวมไปถึงสรรพสิ่ง ทั้งที่เป็นมนุษย์ (human) และอมมนุษย์ (non-human) โดยอาศัยฐานจากปรัชญาเรื่อง Umwelt ของ Jakob von Uexküll ตัณวิทรรศ-การนี้เป็นการรวบรวมผลงานวิจัยและภาพวาดรวม 42 ชิ้น ที่ให้ภาพรวมวิวัฒนาการของการทำงานในแนวคิดนี้ซึ่งครอบคลุมตั้งแต่ช่วงปลายทศวรรษที่ 1990 จนถึงปัจจุบัน

LEARNING FROM THE CONTEMPORANEITY

If we were to count Japan, China and India as Southeast Asia's points of cultural references, the surprising thing is India has never once participated in the Venice Biennale, while Japan comes with its presentation of a thinking tool that proposes itself as a way of trying to understand architecture through a learning tool called Architectural Ethnography. “These drawings illustrate buildings that change in response to changes in the way people live. One way to depict this idea of architecture as an extension of human life is to draw details of the elements surrounding the building,” said Momoyo Kaijima, the architect of Atelier Bow-Wow, the curator of this year's pavilion.

Architectural Ethnography is a methodology in which architecture can be understood through the documentation of the relationship between a building and the ecology surrounding it. Today, such methodology attempts to develop a new perspective that includes all things human and non-human based on the philosophy behind Jakob von Uexküll's Umwelt. The exhibition is a collection of 42 research works and drawings that depict the overall evolution of the work being developed and executed under this concept, encompassing the time period from the late 1990s to present.

THIS YEAR'S VENICE ARCHITECTURE BIENNALE OPENS A NEW PERSPECTIVE FOR ONE TO SEE THAT THE INTERACTION BETWEEN THE CONCEPTUAL CURRENTS FROM THE WEST AND THE EAST CAN TAKE PLACE ALONGSIDE EACH OTHER WITH SPORADIC CLASHING POINTS AND MUTATIONS

6

7

ในขณะที่ญี่ปุ่นนำเสนอ Architectural Ethnography ในฐานะที่เป็นเครื่องมือในการสื่อสารความเข้าใจสถาปัตยกรรมที่รวมเอาชีวิตและระบบนิเวศเข้าไปในกระบวนการคิดแล้ว สาธารณรัฐประชาชนจีนก็มาถวาทะ Building a Future Countryside อนาคตของชนบทในจีนจะเป็นอย่างไรต่อไป โดยนิทรรศการแสดงให้เห็นมุมมองที่มีความหวังถึงอนาคตที่ดีขึ้น การเปิดกว้างรับกระแสความเปลี่ยนแปลงที่มากับเทคโนโลยี ในขณะที่เดียวกันก็พยายามจัดวางที่ทางให้กับคุณค่าในวัฒนธรรมแบบดั้งเดิม และความเป็นไปได้ใหม่ที่ยังไม่ได้รับความใส่ใจ พาวิลเลียนของจีนในครั้งนี้ จึงเป็นความพยายามในการแสดงออกถึงการเดินทางค้นหาจุดสมดุลระหว่าง กระบวนการทำให้เป็นสมัยใหม่ กับชนบทประเพณีเดิม ซึ่งจะทำให้คนในชุมชนเข้ามาเชื่อมต่อการเปลี่ยนแปลงนี้ได้ด้วย และยังทิ้งประเด็นคำถามไว้ว่า ในอนาคตเราอยากเห็นชีวิตในชนบทจะเป็นอย่างไร?

While Japan proposes Architectural Ethnography as a tool to communicate the understanding of architecture that integrates life and the ecosystem into the thought process, The People's Republic of China joins the Biennale with 'Building a Future Countryside.' The exhibition portrays a hopeful perspective about the better future, with a more open-minded attitude about the changes that technology will bring alongside an attempt to find a place for the values of traditional culture and new possibilities that have not yet been acknowledged. The China Pavilion this year is, therefore, an attempt to express the country's journey to a point of equilibrium between the modernization and old traditions. The process allows people in the community to be a part of the change with a question 'How do you visualize the life in a future countryside?' left for viewers to contemplate the answers.

6-7 การทดลองปะติดปะต่อทางความคิดเพื่อหาจุดสมดุลใหม่ของชนบทในอนาคตในพาวิลเลียนของจีน 8 การฉายภาพเรื่องราวของผู้คน ชนบทประเพณี และธรรมชาติ ที่เป็นแก่นของนิทรรศการในโรงหลักของพาวิลเลียนใต้วัน 9 โมเดลที่ Fieldoffice Architects ใช้เป็นเครื่องมือสำหรับสื่อสารและเจรจากับชุมชน

6-7 CHINA PAVILION'S EXPERIMENT WITH CONNECTING VARIOUS IDEAS TO FIND A NEW BALANCE FOR THE COUNTRY'S FUTURE RURAL AREAS 8 TAIWAN PAVILION'S MAIN HALL DEPICTING ITS CENTRAL EXHIBITION THEME OF THE STORIES OF PEOPLE, CULTURE, AND NATURE 9 A MODEL THAT FIELDOFFICE ARCHITECTS USED AS A MEANS TO COMMUNICATE AND CONVERSE WITH THE COMMUNITY

DIFFERENT WAY OF LIVING WITH NATURE

งานนี้ได้หันมาอยู่กับ Living with the Sky, Water and Mountain: Making Places in Yilan ที่เป็นการเอาผลงานของ Fieldoffice Architects มาจัดแสดงให้เห็นถึงมุมมองที่น่าสนใจในการตีความ freedom ในฐานะที่เป็นกระบวนการสร้างที่ว่างจริงๆ สำหรับคนอื่นในสังคม และการทำงานกับชุมชนและบริบทท้องถิ่น ซึ่งควรเป็นกระบวนการปลายเปิดที่ปล่อยให้งอกงามไปตามเวลาของมัน มิติการร่วมมือกันทำงานระหว่างสถาปนิกกับชุมชน จึงเกิดขึ้นผ่านการใช้โมเดลโครงการเป็นเครื่องมือสื่อสาร ดังนั้นหุ่นจำลองในที่นี้ จึงสะท้อนกระบวนการคิดที่เป็นระบบเปิด ปรับได้ตามเวลาและเงื่อนไขที่เปลี่ยนไป แทนที่จะเป็นภาพแทนของความคิดที่ขมวดจบในตัวแบบที่เราคุ้นเคยกัน ดังนั้นทิศทางการทำงานของ Sheng-Yuan Huang จึงช่วยเปิดประเด็นให้เราได้คิดถึงต่อถึงการงานกับชุมชนที่เป็นเมืองรองอย่างอิหลานที่อยู่ห่างจากไทเปไปแค่หนึ่งชั่วโมง การผสมผสานเอาความรู้ที่มีอยู่ในชนบทประเพณีดั้งเดิมเข้ากับแนวคิดทางสถาปัตยกรรมที่พร้อมเปิดรับแนวทางในการตีความคำว่า “ธรรมชาติ” ที่มนุษย์เข้าไปมีส่วนร่วมสร้างขึ้นนั้น เกิดเป็นกระบวนการทำงานที่ตั้งคำถามกับการเคลื่อนไปข้างหน้าอย่างไรให้ร่วมสมัยกับความเปลี่ยนแปลงทางเทคโนโลยี

DIFFERENT WAYS OF LIVING WITH NATURE

Taiwan's 'Living with Sky, Water and Mountain: Making Places in Yilan' is the exhibition of Fieldoffice Architects' projects that showcase some interesting viewpoints about the way 'freedom' can be interpreted as a process in which spaces are created for people in the society and through collaborations with local communities and contexts, which should be an open-ended process that grows organically. The collaborative process between architects and communities takes place through the use of models as a communication tool. The model, in this case, reflects the open thought process that is adaptable to changing times and conditions instead of being merely a representation of a finalized idea that we may familiarize ourselves with. As a result, Sheng-Yuan Huang's direction enables us to think further about the collaboration with the local community in Yilan, a secondary city only one hour away from Taipei. The integration of the knowledge existing in the old traditions and norms to the architectural concept that is open to possible interpretations of 'nature' whose origin and existence has pretty much evolved by humans has created a working process that questions how future steps can be taken alongside technological changes.

8

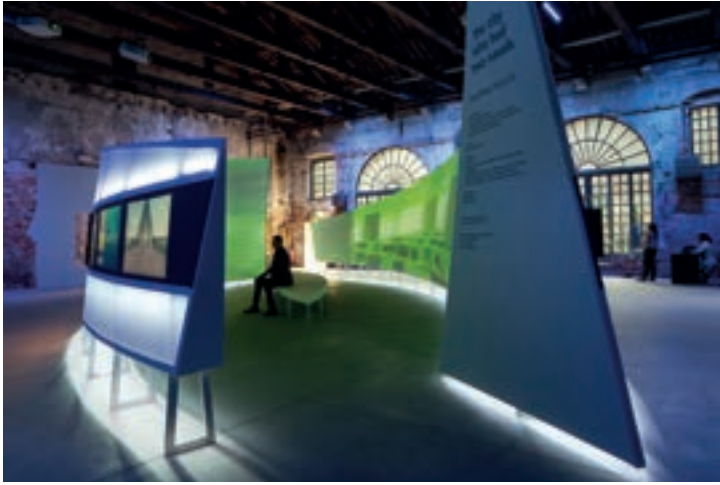
9

10

11

12

13

14

15

ANOTHER VERSION OF HISTORICIZATION

ในครั้งนี้สาธารณรัฐเกาหลีและฟิลิปปินส์ มาพร้อมกับการเล่าถึงอดีตในแบบที่ต่างกันไป ด้วยการเขียนประวัติศาสตร์ในแบบที่ฉีกขนบกระแสหลัก โดยเกาหลีได้ทำมันผ่านมุมมองแบบพหุนิยมในการตีความ avant-garde ในนิทรรศการ Spectres of the State Avant-garde ส่วนฟิลิปปินส์ก็นำเสนอความเป็นพหุอัตลักษณ์ที่เกิดจากสภาวะที่เป็นผลจากการข้ามสายพันธุ์ทางวัฒนธรรมในบริบทของสังคมที่ขับเคลื่อนไปด้วยสปีริตของเทคโนโลยีในนิทรรศการ The City Who Had Two Navels ในขณะที่ทางฟากของอินโดนีเซียนั้น นิทรรศการ Sunyata: The Poetic of Emptiness ได้สร้างเรื่องเล่าของ สุญญตา หรือ “ความโล่งว่าง” ที่เป็นการเปิดบทสนทนาให้เราได้คิดถึงคำถามกับวิธีเดิมๆ ในการคิดถึง ความโล่งว่าง ว่าแท้จริงแล้วเราใช้ฐานความรู้เดิมที่เรามีอยู่มาปะทะ และขมวดกับกระแสความรู้จากโลกสมัยใหม่ได้อย่างน่าพึงพอใจแล้วหรือยัง นำเสียดายที่เนื้อหาในส่วนที่บรรจุไว้ในแคตตาล็อกกลับไม่ได้รับการถ่ายทอดหรือเกริ่นนำไปในการจัดแสดงในพาวลิเลียนมากนัก

นิทรรศการของทั้งสามประเทศข้างต้น มีท่าทีของการรับอิทธิพล ทว่าก็ออกแรงสุดกำลังที่จะสร้างช่องทางทางเลือกใหม่ ให้กับความหลากหลายของความคิดจากแต่ละฟาก

ANOTHER VERSION OF HISTORICIZATION

The Republic of Korea and the Philippines present their own recollection of the past through a recount of history that breaks away from the mainstream tradition. South Korea takes the pluralist approach in the interpretation of the term 'avant-garde' with the 'Spectres of the State Avant-garde' exhibition. The Philippines proposes the pluralist identity originated from the cross-cultural context of the society driven by the spirit of technology with 'The City Who Had Two Navels,' while Indonesia's 'Sunyata: The Poetic of Emptiness' exhibition tells the story of 'Sunyata' or 'emptiness' by creating a conversation for us viewers to question the conventional method in the way emptiness is imagined and whether we have satisfyingly integrated our existing knowledge and experience into the stream of knowledge coming from the modern world. It's a shame that the content included in the catalog is not featured or introduced in the pavilion as much as it should have been.

The exhibitions by the three aforementioned countries appear to be influenced but vigorously expressive about the attempt to create a new channel

10-11 จุดพักสายตาในพาวลิเลียนของเกาหลีใต้หลังจากเสพเนื้อหาที่อัดแน่นเต็มพื้นที่จัดแสดง 12-13 แนวคิดหลักของนิทรรศการจากฟิลิปปินส์ได้รับการถ่ายทอดออกมาผ่านรูปทรงและการเลือกใช้สื่อที่ต่างกันไป 14-15 สเกลของพื้นผิวกระดาษขนาดใหญ่ที่มาปะทะกับโมเดล section ของอาคารต่างๆ จากงานสถาปัตยกรรมในอินโดนีเซีย

10-11 SOUTH KOREA PAVILION'S SPACE ALLOWS FOR THE AUDIENCE TO REST THEIR EYES AFTER MOVING THROUGH THE EXHIBITION PACKED FULL OF INFORMATION 12-13 THE CENTRAL IDEA OF THE EXHIBITION FROM THE PHILIPPINES PAVILION IS SHOWN THROUGH THE USE OF DIFFERENT SHAPES AND MEDIUMS 14-15 A SCALE OF LARGE PAPERS STANDS IN CONTRAST WITH SECTION MODELS OF DIFFERENT BUILDINGS OF INDONESIA ARCHITECTURE

16

ARCHITECTURE IS A FIELD THAT IS CONSTANTLY EXPANDING, TRANSFORMING AND RENEWING ITSELF

มุมมองของวัฒนธรรมตะวันตกและตะวันออก ซึ่งมันทำให้เราได้กลับมาถามตัวเองว่า เราได้พยายามไปให้ไกลเกินกว่าการนำเข้าและผลิตซ้ำความรู้ที่ไหลบ่าในกระแสโลกมากน้อยแค่ไหน การรับความรู้จากกระแสโลกเข้ามานั้น ไม่ได้ผิดหรือถูกด้วยตัวมันเอง ทว่าประเด็นมันน่าจะอยู่ที่ว่าเราลองเล่นกับกระแสไหน และเงื่อนไขของสภาวะร่วมสมัยได้อย่างมีมิติ / ชั้นเชิงแค่ไหน อย่างไม่มากกว่า

PAVILION AS A MEDIUM FOR CRITICAL DIALOGUE

อีกพาววิลเลียนหนึ่งที่จะไม่เขียนถึงเลยคงจะไม่ได้ เพราะฉีกแนวทางการตีความ Freespace โดยการคิดถึงการเชื่อมต่อเอาคนรุ่นใหม่จากทั่วโลกให้เข้ามาที่วชนวมและมีส่วนร่วมกับงาน Biennale อย่างพาววิลเลียนของตุรกี Vardiya (the Shift) ที่มากับแนวคิดของการสร้างเวทีสำหรับการพบปะเพื่อสร้างสิ่งใหม่ๆ โครงการ Vardiya จัดกิจกรรมอาทิตย์เว้นอาทิตย์เป็นเวลา 26 สัปดาห์ ให้นักศึกษาสถาปัตยกรรม 122 คนที่คัดเลือกจากการเปิด open call ที่มีคนสมัครเข้ามามากกว่าห้าร้อยคนจาก 16 ประเทศทั่วโลก ด้วยการสนับสนุนจาก Istanbul Foundation for Culture and Arts (รายละเอียดกับผู้ให้การสนับสนุน Istanbul Design Biennale)

งานนี้เหล่านักศึกษาที่ผ่านการคัดเลือก จึงมีโอกาสได้เห็นทั้งงาน Venice Biennale และร่วมทำเวิร์คช็อปเพื่อถกประเด็นความคิดและสร้างบทวิพากษ์เชิงวิพากษ์วิจารณ์สถานภาพปัจจุบันของความคิดทางสถาปัตยกรรมกับศิลปิน นักวิชาการ และสถาปนิกที่มาร่วมจัดเวิร์คช็อปอย่างเช่น Eva Franchi Gilibert, Nadine Botha, Juhani Pallasmaa, Refik Anadol เป็นต้น ทั้งนี้ผู้เข้าร่วมจะสามารถเปลี่ยนแปลง หรือออกแบบการใช้พื้นผ้าใบเรือสีขาวที่เป็นงานอินสตอลเลชันในพื้นที่ได้ตามใจ ฉะนั้นตัวพาววิลเลียนก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามการตัดสินใจของผู้เข้าร่วม ทำให้มันเป็นระบบเปิด ไม่จบในตัว พร้อมเปิดรับความเปลี่ยนแปลงจากความคิดใหม่ๆ ที่เกิดขึ้นตลอดการจัด 13 เวิร์คช็อป 50 การประชุมออนไลน์ ซึ่งนี่ถือเป็นพาววิลเลียนที่มากับสปิริตที่มีชีวิตชีวาที่สุดในงานก็ว่าได้ “สถาปัตยกรรมเป็นสิ่งที่มีการเติบโต แปรเปลี่ยน และเกิดขึ้นใหม่ในตัวของมันเองอยู่เสมอ” Kreme Piker คิวเรเตอร์ของ Vardiya กล่าว

ในภาพรวม Venice Architecture Biennale ครั้งนี้ ได้ให้ภาพของการสังเคราะห์หรือทริพลจากหลากหลายวัฒนธรรมที่มากับกระแสโลกาภิวัตน์ในเอเชีย ซึ่งเปิดมุมมองให้เราได้เห็นว่าการปฏิสัมพันธ์ระหว่างกระแสธารความคิดจากตะวันตกและตะวันออก สามารถเกิดขึ้นแบบคู่ขนานกันได้ มีจุดปะทะ กลายพันธุ์เป็นระยะ และเป็นสภาวะของการต่อรองกันมากกว่าที่จะมีใครยึดครองชัยชนะและครอบงำเรื่องเล่าแต่เพียงผู้เดียว ระบบเปิดที่ไม่ได้เคลมการนำเสนอแค่เพียงเรื่องเล่าที่จบสมบูรณ์ในตัว จึงเป็นเครื่องมือที่ทรงพลังและมีความยืดหยุ่นมากพอที่จะตอบสนองกับเงื่อนไขของสภาวะลื่นไหลของสังคมสมัยใหม่แบบพันธุ์ทางในเอเชียได้ดี นำจับตามองว่าอีกสองปีข้างหน้า พวกเขาเหล่านี้จะสรรหาเรื่องเล่าอะไรมาเรียกแขกให้มานั่งจับขากาแปพูดคุยกันอีกครั้ง

to serve the diversity of ideas from both western and eastern culture. They pose one question, how much have we tried to go beyond the importation and reproduction of the knowledge that is circulating in the world? The way knowledge is taken and embraced is not, per se, right or wrong, but the point perhaps lies in how dimensional and sophisticated can we be as we play with the contemporary trends or conditions.

PAVILION AS A MEDIUM FOR CRITICAL DIALOGUE

Another pavilion that we cannot fail to mention for its unorthodox interpretation of 'Freespace' through the interconnection of the younger generation population from around the world to visit and engage in the Biennale is the Turkey Pavilion, 'Vardiya (the Shift),' which comes with a platform that is created for new interactions and innovations to be made. Vardiya organizes an activity every other week throughout the 26-week duration, welcoming 122 architecture students selected from over 500 entries from 16 countries around the world submitted through an open call with the support from Istanbul Foundation for Culture and Arts (the same institution that supports Istanbul Design Biennale).

The selected students are able to visit the Venice Biennale and participate in the workshop where they take part in a discussion about ideas and critical arguments around the current status quo of architectural ideas with artists, academics, and architects such as Eva Franchi Gilibert, Nadine Botha, Juhani Pallasmaa, Refik Anadol, etc. The participants are encouraged to change or design the white canvas, which is one of the installations in the pavilion's exhibition space as they wish. This causes the pavilion to be altered by new ideas emerging from the 13 workshops and 50 online conferences. This is probably the most spirited and lively pavilion of the Biennale. "Architecture is a field that is constantly expanding, transforming and renewing itself," said Kreme Piker, the curator of Vardiya.

In the big picture, this year's Venice Architecture Biennale depicts the synthesized influences from different cultures that emerge as parts of the globalization phenomenon in Asia. It opens a new perspective for one to see that the interaction between the conceptual currents from the West and the East can take place alongside each other with sporadic clashing points and mutations. It becomes more of a negotiation rather than a domination where one solely conquers and dominates the narrative. An open system, which does not claim the completed narrative, serves as a powerful tool with enough flexibility to respond to the conditions that the flow of the modern Asian hybrid society has created. It is interesting to see what these pavilions will bring to the table in the next two years for us viewers to eagerly discuss over a fine cup of coffee.

labiennale.org/architecture

16 งานอินสตอลเลชันฉายภาพใบหน้าของนักศึกษาสถาปัตยกรรมที่เข้าร่วมเวิร์คช็อปในพาววิลเลียนของตุรกีที่เปิดโอกาสให้คนรุ่นใหม่ได้ทำอะไรมากกว่าการยืนดูอยู่ห่างๆ

16 THE INSTALLATION PIECE FROM TURKEY PAVILION SHOWS THE FACES OF ARCHITECTURE STUDENTS PARTICIPATING IN ITS WORKSHOP THAT OFFERED THE AUDIENCE A GREATER CHANCE TO TAKE PART IN THE PAVILION'S ACTIVITIES

EXHIBITING THE POSTMODERN: THE 1980 VENICE ARCHITECTURE BIENNALE

Léa-Catherine Szacka
Marsilio, 2017
Paperback, 264 pages, 17 x 22 cm
ISBN 978-8-831-72672-6

หนังสือเล่มนี้ของ Léa-Catherine Szacka จะพาเราเข้าไปทำความรู้จักกับ The Presence of the Past หรืออีกชื่อเรียกหนึ่งก็คือ 'La Strada Novissima' หนึ่งในนิทรรศการที่มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์ของโลกสถาปัตยกรรม และยังถือเป็นนิทรรศการแรกของ Venice Architecture Biennale ที่จัดในปี 1980 โดยมีสถาปนิก Paolo Portoghesi เป็นคิวเรเตอร์ ซึ่งหากผู้อ่านสนใจศึกษาในแง่มุมทางประวัติศาสตร์ที่เกี่ยวกับสถาปัตยกรรมโพสต์โมเดิร์นอยู่ด้วยแล้ว นี่น่าจะเป็นหนังสืออีกเล่มหนึ่งที่ไม่ควรพลาด

Léa-Catherine Szacka พาเราเข้าไปทำความเข้าใจประวัติศาสตร์ในช่วงเวลานั้น โดยใช้นิทรรศการ The Presence of the Past เป็นแกนกลางของเรื่อง และพยายามบอกเล่าแง่มุมต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็นทั้งประวัติศาสตร์ หรือความเป็นมาในการจัดนิทรรศการในอดีต ทั้ง Venice Biennale และ Milan Triennale รวมถึงความวุ่นวายและความขัดแย้งทางการเมือง และข้อโต้แย้งต่างๆ ที่เกิดขึ้น ในช่วงทศวรรษ 1960-1970 ผ่านหัวข้อ 'The Biennale is Dead, Long Live the Biennale!' ซึ่งเป็นเนื้อหาส่วนแรกของหนังสือ ขณะที่เนื้อหาในส่วนที่สอง 'Addressing the Exhibition Paradox' นั้น ประเด็นหลักน่าจะอยู่ที่การเสนอข้อถกเถียงในเรื่องของเทคนิคในการคิวเรต (curatorial techniques) ซึ่งเป็นแกนกลางที่สำคัญ และเป็นหนึ่งในเนื้อหาหลักที่หนังสือเล่มนี้ ต้องการนำเสนอผ่านสิ่งที่เกิดขึ้นในนิทรรศการ รวมถึงคำถามที่ว่า อะไรคือสิ่งที่นิทรรศการทาง สถาปัตยกรรมควรจะเป็น และความสัมพันธ์ของเนื้อหาในนิทรรศการกับเมือง สำหรับเนื้อหาใน ส่วนสุดท้าย 'The Beginning of the End and the End of the Beginning' เป็นความพยายาม ที่จะอธิบายตัวนิทรรศการในฐานะที่เป็นสื่อซึ่งสัมพันธ์ไปกับการพัฒนาไอเดียของแนวคิดแบบ โพสต์โมเดิร์นในโลกสถาปัตยกรรม รวมถึงนำเสนอข้อถกเถียงต่างๆ ที่อยู่แวดล้อมการฟอร์มตัวของประวัติศาสตร์ของสถาปัตยกรรมในช่วงเวลานั้น

ในปี 2017 ที่ผ่านมา Exhibiting the Postmodern: The 1980 Venice Architecture Biennale ได้รับรางวัล Alice Davis Hitchcock Medallion จาก The Society of Architectural Historians of Great Britain (SAHGB) ซึ่งจะมอบให้แก่หนังสือประวัติศาสตร์สถาปัตยกรรมที่มีเนื้อหาที่โดดเด่นน่าสนใจในแต่ละปีด้วย

This book written by Léa-Catherine Szacka introduces the reader to the historically important architecture exhibition 'The Presence of the Past' or 'La Strada Novissima,' one of the first events of the 1980's Venice Architecture Biennale which was curated by the architect, Paolo Portoghesi. It is indeed an essential read for anyone interested in Postmodern Architecture.

Using 'The Presence of the Past' as the central piece of narrative, Szacka takes us to the history of that period in the first part of the book, 'The Biennale is Dead, Long Live the Biennale!' by depicting different aspects of history and the origin of both the Venice Biennale and Milan Triennale, as well as many political upheavals and conflicts and debates during the 1960s and 70s in Italy. The second part, 'Addressing the Exhibition Paradox' primarily considers arguments regarding curatorial techniques, which is the book's central theme, and through which the book depicts one of its main contents of narrating the exhibitions' history. It also addresses the question of how an architecture exhibition should be, as well as how it relates to politics. The last section, 'The Beginning of the End and the End of the Beginning,' attempts to explain the exhibition as a medium that shows the development of Postmodernism in architecture, as well as the discussions surrounding the formalization of the architectural history of the period.

Recently in 2017, Exhibiting the Postmodern: The 1980 Venice Architecture Biennale received the Alice Davis Hitchcock Medallion from The Society of Architectural Historians of Great Britain (SAHGB), which is the award given in recognition of each year's interesting literary works or books on architectural history.

marsilioeditori.it

BIENNIALS, TRIENNIALS, AND DOCUMENTA: THE EXHIBITIONS THAT CREATED CONTEMPORARY ART

Charles Green and Anthony Gardner
Wiley Blackwell, 2016
Paperback, 304 pages, 15.2 x 22.9 cm
ISBN 978-1-44433-665-8

นอกจากหนังสือทั้งสองเล่มในซีรีส์ Exhibitions that Made Art History ของ Bruce Altshuler กับหนังสือรวมบทความหนาเกือบ 600 หน้า ที่มี Elena Filipovic, Marieke van Hal และ Solveig Øvstebø เป็นบรรณาธิการอย่าง The Biennial Reader แล้ว Biennials, Triennials, and documenta น่าจะเป็นหนังสือเล่มสำคัญอีกเล่มหนึ่งที่คอศิลปะ และผู้ที่สนใจในประวัติศาสตร์ศิลปะที่ถูกเล่าและศึกษาผ่านนิทรรศการ (หรือเรียกง่าย ๆ ว่า ‘ประวัติศาสตร์นิทรรศการ’) ควรมีไว้ติดชั้นหนังสือของตัวเอง ความต่างที่ชัดเจนเลยในผลงานของ Green และ Gardner กับหนังสือเล่มอื่นๆ ที่ยกขึ้นมาในตอนต้น คือการเปลี่ยนวิธีการนำเสนอเนื้อหาว่าด้วยปรากฏการณ์การเกิดขึ้นของเทศกาลศิลปะขนาดใหญ่ต่างๆ จากการสำรวจและรวบรวมแบบภาพรวมตามลำดับเวลา มาเป็นการโฟกัสไปที่เหตุผลสำคัญทางประวัติศาสตร์ที่เทศกาลศิลปะต่างๆ ซึ่งบ้างก็มีชื่อเสียงบ้างก็แทบไม่เป็นที่รู้จักนอกวงคนที่สนใจในเรื่องนี้จริงๆ ได้สร้างขึ้น

เนื้อหาของ Biennials, Triennials, and documenta ถูกแบ่งออกเป็น 3 ส่วนหลักๆ คือ The Second Wave, The Politics of Legitimacy และ Hegemony or a New Canon ก่อนจะตามด้วยบทสรุปส่งท้ายที่กลับมาทบทวนถึงสิ่งที่เรียกปรากฏการณ์ biennialization ซึ่งเกิดขึ้นในโลกศิลปะอย่างต่อเนื่องตั้งแต่ช่วงกลางทศวรรษที่ 50 เป็นต้นมาจนถึงปัจจุบัน (ซึ่งก็ดูจะหนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ ดังจะเห็นได้จากจำนวนของเทศกาลศิลปะในเว็บไซต์ Biennial Foundation ที่พุ่งไปมากกว่า 200 งาน) และข้อถกเถียงที่ทั้งคู่พยายามกล่าวถึงตลอดทั้งเล่มอย่าง “อะไรคือผลกระทบที่เบียดเบียนศิลปะร่วมสมัย” และ “ตลอดการปรากฏตัวของศิลปะร่วมสมัยนั้น เบียดเบียนได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างไรบ้าง” ทั้งนี้ ในบทที่ 4 ‘1989: Asian Biennialization’ ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งในหัวข้อ The Politics of Legitimacy นั้น ถือเป็นส่วนที่สะท้อนบทบาทของเทศกาลศิลปะในภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกนี้ได้ อย่างชัดเจนที่สุดผ่านงานอย่าง Asian Art Show (1979), Asia-Pacific Triennial (1993), Gwangju Biennale (1995) และ Shanghai Biennale (2000) ไม่ว่าจะทั้งในฐานะผลพวงของการเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมืองที่เกิดขึ้นหลังยุคสงครามเย็นในภูมิภาคนี้ หรือการปฏิเสธระบอบทศนิยมทางศิลปะที่ถูกนิยามขึ้นโดยโลกตะวันตก และการกลับมาสนใจในสิ่งที่เรียกว่า “ภูมิภาค” มากขึ้น (ผู้เขียนใช้คำว่า “สุนทรียะของภูมิภาคนิยม” หรือ aesthetics of regionalism) นอกเหนือจากบทวิเคราะห์ภายในหนังสือเล่มนี้แล้ว หากใครที่สนใจอยากจะศึกษาเกี่ยวกับการเกิดขึ้นของปรากฏการณ์ biennialization ในเอเชีย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในช่วง 10 ปีที่ผ่านมาเพิ่มเติมก็สามารถเข้าไปฟังการบรรยายของ Anthony Gardner ในหัวข้อ ‘What does a biennial do?’ ที่เพิ่งจะจัดไปเมื่อเดือนกรกฎาคมปีก่อนได้ที่เว็บไซต์ของ Asia Art Archive

Apart from the two books in the Exhibitions that Made Art History series by Bruce Altshuler and the 600-page-long The Biennial Reader that has Elena Filipovic, Marieke van Hal and Solveig Øvstebø as the editors, Biennials, Triennials, and documenta is probably another publication that every art buff and reader who are interested in art history as told and studied through exhibitions (simply called exhibition history) must have on their bookshelves. The great distinction between Green and Gardner’s works and the other aforementioned books is the presentational method that instead of examining the emergence and growing popularity of large-scale international art festivals through surveys and chronological depictions, ‘Biennials, Triennials, and documenta’ focuses on historical milestones created by different art festivals, both the internationally popular and more domain-specific ones.

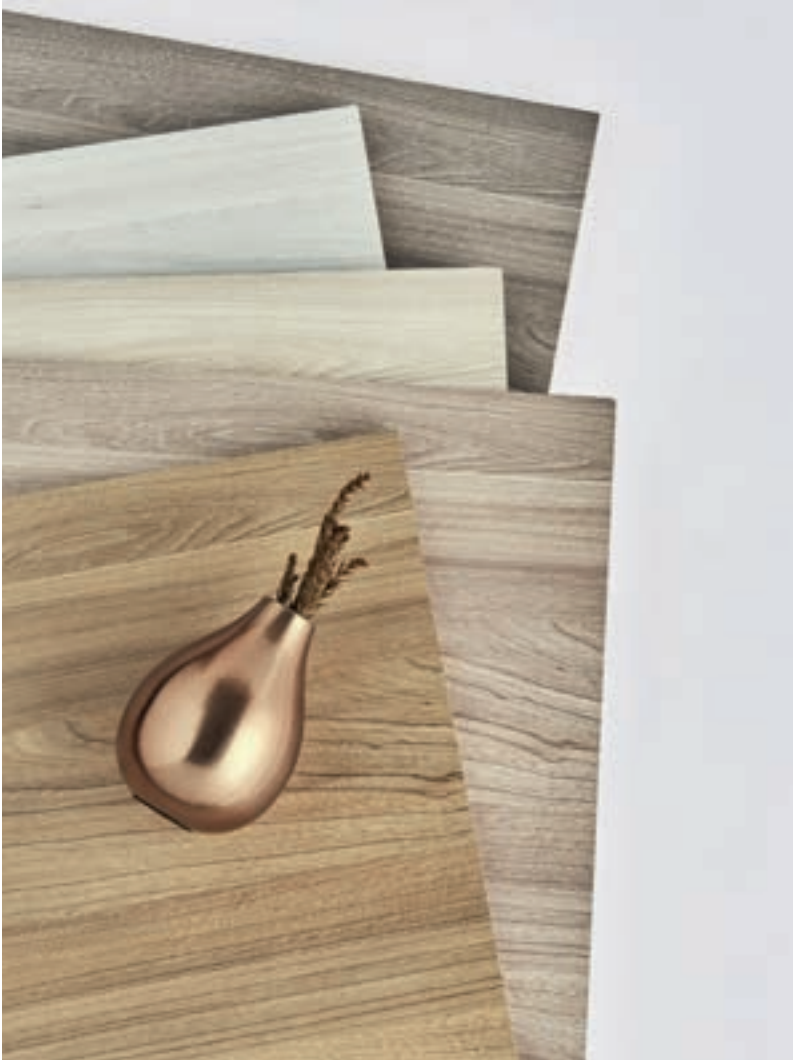
The content of Biennials, Triennials, and documenta is divided into three main parts; The Second Wave, The Politics of Legitimacy, and Hegemony or a New Canon with the conclusion recounting the continual and intensifying biennialization phenomenon in the art world since the mid 1950s to present (the level of intensity is going nowhere but up with currently over 200 art festivals being listed in the Biennial Foundation’s website) including Green and Gardner’s debate over ‘What was the impact of biennials on contemporary art?’ and ‘How did biennials change in the course of the appearance of contemporary art?’ that is brought up throughout the book. The fourth chapter, ‘1989: Asian Biennialization’ under The Politics of Legitimacy topic of the book perfectly reflects the role of art festivals in the Asian Pacific region through case studies such as Asian Art Show (1979), Asia-Pacific Triennial (1993), Gwangju Biennale (1995) and Shanghai Biennale (2000), depicting them as both the byproducts of social and political changes in the region’s post-Cold War era as well as the resistance to western-defined artistic paradigms, and put the focus more on the ‘region’ (the authors use the term ‘aesthetics of regionalism’). In addition to the analyses featured in the book, for those who are interested to look further into the biennialization phenomenon in Asia, especially in this past decade, check out the ‘What does a biennial do?’ lecture that Anthony Gardner did back in July of 2018 on Asia Art Archive’s website.

wiley.com

SYNCHRONOUS PANEL

Particle Panel

The construction and design industry has been a vigorous user of wood, whether it's for large-scale structures or as an element in interior spaces and furniture design. Such popularity is one of the main reasons why a number of manufacturers have been developing wood and wood substitute products to fulfill the seemingly perpetual demand for wood. In the past recent years, wood substitute materials have become increasingly popular for their qualities that are equivalent or even superior to that of wood. Wood substitute materials are designed to provide answers and solutions to all the limitations of real wood, from the color, surface, size and strength to durability including a variety of applications including floors, walls, structures or components in specific functional spaces.

'Synchronous Panel' is a new innovative interior design material. Developed by Panel Plus, the material is manufactured using modern surfacing technology that utilizes the pressing and synchronization of a wood pattern. Created as a result of

that innovative manufacturing process is a wood substitute material with a naturally beautiful and synchronized pattern of wood. Such technology allows for the natural characteristics of wood to be expressed. Synchronous Panel offers aesthetic qualities and surfaces that are equivalent to real wood or veneer with on-point details of natural wood grains and surfaces that are resistant to scratches and water absorption. The material itself is easy to install with more convenient and less time-consuming maintenance, enabling a shorter construction period.

Synchronous Panel comes with three different patterns and colors (Terra Walnut, Forest Oak, Swiss Elm) and a size of 1,830 x 2,440 millimeters or 6 x 8 feet. With comprehensive aesthetic and functional qualities, the product presents itself as another ideal alternative that can bring an interesting and beautiful dimension to any project.

panelplus.co.th

แวดวงก่อสร้างและการออกแบบนับได้ว่ามีส่วนสำคัญเป็นอย่างยิ่งในการนำ 'ไม้' มาใช้เป็นวัสดุในอุตสาหกรรมของตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นงานขนาดใหญ่อย่างงานโครงสร้าง ไปจนถึงองค์ประกอบของงานตกแต่งภายในและงานดีไซน์เฟอร์นิเจอร์ นี่จึงเป็นปัจจัยหนึ่งที่ส่งผลให้ผู้ผลิตจำนวนมากไม่หยุดพัฒนาผลิตภัณฑ์ประเภทไม้ รวมไปถึงวัสดุทดแทนไม้ออกมาหลากหลายประเภท ซึ่งวัสดุชนิดหลังนั้นได้รับความนิยมมากขึ้นเรื่อยๆ ด้วยคุณลักษณะเทียบเท่าหรือเหนือกว่า โดยถูกออกแบบมาเพื่อตอบโจทย์และแก้ปัญหาข้อจำกัดต่างๆ ของไม้จริง ไม่ว่าจะเป็นสี พื้นผิว ขนาด ความแข็งแรงและทนทาน ซึ่งสามารถใช้งานได้ตั้งแต่พื้น ผนัง เพดาน โครงสร้าง หรือชิ้นส่วนที่ใช้ในพื้นที่เฉพาะ

สำหรับ 'Synchronous Panel' หรือ ไม้สังเคราะห์คือ นวัตกรรมใหม่ของงานตกแต่งภายในที่พัฒนาขึ้นโดย Panel Plus ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวผลิตขึ้นด้วยเทคโนโลยีการปิดผิวสมัยใหม่ ที่ใช้

การกดทับและประสานลวดลายไม้ สัมพันธ์และสอดคล้องไปในแนวเดียวกัน ซึ่งนวัตกรรมที่วามันทำให้ตัวผลิตภัณฑ์สามารถถ่ายทอดคุณสมบัติของไม้ได้อย่างเป็นธรรมชาติ นอกจากนี้ Synchronous Panel ยังมีความสวยงามและผิวสัมผัสเทียบเท่าการใช้ไม้จริงหรือไม้วีเนียร์ ไม่ว่าจะเป็นการมีร่องลึกเหมือนลวดลายไม้ธรรมชาติ สามารถป้องกันการขีดข่วน และกันน้ำซึมลงบนผิวหน้าไม้ได้ อีกทั้งยังติดตั้งรวมทั้งดูแลรักษาได้สะดวกและรวดเร็ว ซึ่งช่วยลดระยะเวลาในการทำงานได้มากขึ้น

Synchronous Panel มีสีและลวดลายให้เลือก 3 แบบ ได้แก่ ลายไม้วอลนัท ไม้โอ๊ค และไม้สน มีขนาดอยู่ที่ 1,830 x 2,440 มิลลิเมตร หรือ 6 x 8 ฟุต ซึ่งด้วยคุณสมบัติที่ครบครันทั้งในแง่สุนทรียะและฟังก์ชันใช้งาน ผลิตภัณฑ์ดังกล่าวจึงเป็นอีกตัวเลือกที่สามารถสร้างมิติให้แก่โครงการต่างๆ ได้อย่างน่าสนใจ สวยงามและลงตัว

FORMICA INFINITI® Laminates

เป็นเวลากว่า 100 ปีแล้ว นับตั้งแต่ที่ Herbert A. Faber และ Daniel J. O'Connor ได้ก่อตั้งบริษัท Formica ขึ้นในปี 1913 ทั้งคู่ได้ส่งต่อความตั้งใจในการพัฒนานวัตกรรมให้กับวัสดุประเภทแผ่นลามิเนตมาอย่างต่อเนื่อง ผ่านทุกๆ องค์ประกอบของผลิตภัณฑ์ จนปัจจุบัน Formica ก้าวขึ้นสู่การเป็นบริษัทชั้นนำในอุตสาหกรรมดังกล่าว โดยทุกๆ โลกผลิตภัณฑ์ภายใต้การผลิตของบริษัท Formica นั้นได้รับการสร้างสรรค์ด้วยกระบวนการผลิตที่มีมาตรฐานและการคัดสรรวัสดุที่มีคุณภาพสำหรับรองรับการใช้งานได้ทุกรูปแบบ เช่นเดียวกับ 'Formica Ininiti' ที่ไม่ได้มีดีแค่ความสวยงาม แต่คุณภาพด้านฟังก์ชันยังคุ้มค่ากับการใช้งานด้วยเช่นกัน

จุดเด่นของคอลเลคชันดังกล่าว นอกเหนือไปจากความแข็งแรง ทนทาน พื้นผิวของลามิเนตยังสามารถป้องกันรอยนิ้วมือ คราบความชื้น ไปจนถึงการช่วยยับยั้งการเจริญเติบโตของแบคทีเรีย ซึ่งทำให้ผลิตภัณฑ์สามารถบำรุงรักษาได้ง่าย ยิ่งไปกว่านั้น Formica Ininiti® ยังถูกพัฒนาให้สามารถซ่อมแซมพื้นผิวที่เกิดรอยขีดข่วนแบบตื้นได้ด้วยการใช้ความร้อน

ในเชิงความงาม ด้วยตัวแผ่นลามิเนต Formica Ininiti® สามารถดัดโค้งได้ อีกทั้งยังมีพื้นผิวที่เรียบเนียน หลากหลายดีไซน์ซึ่งเอื้อให้สถาปนิก ดีไซน์เนอร์ และเจ้าของโครงการสามารถต่อยอดความคิดสร้างสรรค์ที่ไม่เพียงแต่ตามต้องการ แต่คือการส่งผ่านแรงบันดาลใจผ่านงานออกแบบของพวกเขาได้อย่างไร้ข้อจำกัด โดย Formica Ininiti® สามารถรองรับการใช้งานได้ในโครงการหลากหลายประเภท ไม่ว่าจะเป็นบ้านพักอาศัย สำนักงาน โครงการเชิงพาณิชย์ โรงแรม ร้านอาหาร ไปจนถึงพื้นที่สาธารณะที่ต้องใช้งานหนัก

It's been over 100 years since Herbert A. Faber and Daniel J. O'Connor co-founded Formica in 1913. The two founders transpired their intent in the development of laminate board innovations, causing Formica to become one of the leading companies in the industry.

Every product line developed and manufactured by Formica is guaranteed for its standardized process of production and use of quality materials that is able to serve all functional and aesthetic demands. 'Formica Ininiti' follows the same standard with qualities that go beyond beauty, encompassing all the expected functionalities and required longevity.

The collection stands for not only its durability and strength but also its surface that can prevent fingerprint stains caused by humidity and maintains the ability to effectively control bacteria, enabling greater maintenance convenience. Additionally, 'Formica Ininiti' was developed to have a surface that can be restored when damaged with mild scratches through the use of heat.

In terms of aesthetic quality, Formica Ininiti® blends well with smooth surfaces and comes in a variety of designs that can fulfill the creativity and imagination of architects, designers and project owners. Beyond functional demands, Formica Ininiti® allows for design inspirations to be materialized without any limitations and serves as an ideal choice for projects of various kinds, from residential to commercial, offices, restaurants and public space.

formica.com

HERITAGE PROTECTION: THE ASIAN EXPERIENCE

ARCHITECTURE

Heritage Protection: The Asian Experience

25 - 26 JANUARY 2019
THE SIAM SOCIETY UNDER ROYAL PATRONAGE

หัวข้อของงานเสวนาครั้งนี้คือการสำรวจและอภิปรายในหลากหลายประเด็นที่เกี่ยวข้องกับมรดกวัฒนธรรมในบริบทของเอเชีย โดยแบ่งเป็น 4 หัวข้อย่อย ได้แก่ มรดกวัฒนธรรมคืออดีตที่ยังมีชีวิต ประชาชนกับความเป็นเจ้าของมรดกวัฒนธรรม จะใช้กฎหมายเพื่อปกป้องมรดกวัฒนธรรมได้อย่างไร และพลังของผู้ประกอบการก็จะส่งเสริมการปกป้องมรดกวัฒนธรรมได้อย่างไร สำหรับวิทยากรของงานในครั้งนี้จะประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญด้านการอนุรักษ์มรดกทางวัฒนธรรมจาก 12 ประเทศในเอเชีย

This architectural conference will concern the exploration and discussion of various aspects of cultural heritage protection in the Asian context. The conference will be divided into 4 sections: Heritage is the Living Present of the Past, People Taking Ownership of Heritage, How to Put Law to Work on Behalf of Heritage Protection?, and How Can Entrepreneurial Energies Complement Heritage Protection?. The conference will feature subject-related experts from more than 12 Asian countries.

conference2019.siam-society.org

2019 Skyscraper Competition

DEADLINE SUBMISSION
29 JANUARY 2019

รายการประกวดแบบตึกระฟ้าที่จะเปิดมุมมองใหม่ๆ ในการออกแบบอาคารประเภทนี้ ทั้งในแง่เทคโนโลยีการสร้างใหม่ๆ รวมถึงแง่มุมทางสังคม ที่จะถูกนำมาขยายความด้วยฟอร์ม ที่มีหัวข้อเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างตึกประเภทที่วางนี้กับสังคม ชุมชน ตัวเมือง และกับบุคคลที่เป็นผู้สร้างสิ่งก่อสร้างเหล่านี้ขึ้นมา

The awards for this competition are one of the world's most prestigious. The competition seeks to redefine skyscraper design both by implementation of various construction aspects and studies of various social aspects. It is also a forum that explores the relationship of skyscrapers to the natural world, city, and community, as well as the role of humans in building those structures.

evolo.us/registration-2019-skyscraper-competition

DESIGN

Bangkok Design Week 2019

26 JANUARY - 3 FEBRUARY 2019
CHAROENKRUNG DISTRICT AND VARIOUS VENUES

กลับมาเป็นครั้งที่สองสำหรับงาน Bangkok Design Week โดยในครั้งนี้จัดขึ้นภายใต้ธีม "Fusing Forward" ผ่านการใช้แนวคิดสหวิทยาการเป็นตัวขับเคลื่อนความคิดสร้างสรรค์ในการออกแบบผลงานและผลิตภัณฑ์เชิงพาณิชย์ชิ้นต่างๆ งานนี้จะจัดขึ้นที่อาคารโปรเซสเนี่ยกลางและย่านเจริญกรุง ซึ่งประกอบด้วยกิจกรรมหลัก 5 อย่าง คือ Showcase & Exhibition, Talk & Workshop, Event & Program, Creative Market และ Creative District

This year's Bangkok Design Week under the theme 'Fusing Forward' will feature the design products and services created through knowledge of various disciplines. The event, held in different areas of Bangkok, will include 5 key activities: Showcase & Exhibition, Talk & Workshop, Event & Program, Creative Market, and the Creative District Project

bangkokdesignweek.com

INVISIBLE THINGS

24 NOVEMBER 2018 - 28 FEBRUARY 2019
TCDC CHIANG MAI

นิทรรศการภายใต้การร่วมมือกันของสถาบันเกอเธ่และศูนย์สร้างสรรค์งานออกแบบ เชียงใหม่ชวนสำรวจถึงความรับรู้ของเราระหว่าง "ความเป็นไทย" กับ "ความเป็นเยอรมัน" ผ่านการจัดแสดงข้าวของในชีวิตประจำวันและภาพถ่ายครอบครัวจากทั้งสองชาติ นอกจากนี้จะมีการฉายภาพยนตร์สั้นฝีมือของนักศึกษาไทยและเยอรมัน เพื่อร่วมสำรวจถึงความแตกต่างทางอัตลักษณ์ระหว่างกัน โดยในตอนท้ายของกิจกรรมได้มีการแจกสมุดเยี่ยมชมให้กับผู้ชมได้แสดงความคิดเห็น

This exhibition, co-hosted by the Goethe Institute and TCDC Chiang Mai, will examine questions regarding perceived 'Thainess' and 'Germanness' by displaying various everyday objects complemented by photos of middle-class families. The displayed objects and photographs will reveal different aspects of the perceived identities of Thais and Germans. Short films by Thai and German students will also be shown in order to examine how they perceive one another's identities. Lastly, there will be a guestbook for the audience to leave their comments.

fb.com/TCDCChiangMai

INVISIBLE THINGS

SINGAPORE ART WEEK

ART

Singapore Art Week 2019

**19 - 27 JANUARY 2019
VARIOUS LOCATIONS IN
SINGAPORE**

Singapore Art Week ประจำปีนี้ ซึ่งถือเป็นการจัดครั้งที่ 7 ของรายการ จะกระจายตัวไปในหลากหลายพื้นที่ทั่วสิงคโปร์ โดยนอกจากการจัดแสดงผลงานแล้ว งานนี้ยังมีกิจกรรมหลากหลายอย่างที่เกี่ยวกับงานศิลปะ ไม่ว่าจะเป็นงานแสดงสินค้า งานเปิดตัวแกลเลอรี กิจกรรมด้าน lifestyle art walks และการอภิปรายเกี่ยวกับศิลปะและวัฒนธรรม โดยจุดประสงค์ของงานนี้นั้น ไม่ได้มีเพียงการสนับสนุนให้ชื่นชมงานศิลปะ แต่ยังรวมไปถึงการกระตุ้นวงการศิลปะให้สร้างสรรค์ผลงานและ lifestyle ในด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานแสดงในครั้งนี้

This visual art event, held for the 7th time, will take place at various sites and spaces across Singapore. The event will not only feature an art exhibition, but also various aspects related to it, including fairs, gallery openings, lifestyle events, art walks, and discussions on art and culture. The purposes of this event lie not only in promoting art appreciation, but also stimulating the art section to create more art and lifestyle concepts and events in conjunction with it.

artweek.sg

This page is intentionally left blank

**2 DECEMBER 2018
- 17 JANUARY 2019
BANGKOK CITYCITY GALLERY**

นับเป็นโอกาสสำคัญอันหาได้ยากในการรับชมนิทรรศการเดี่ยวของ ปรชญา พินทอง ในประเทศไทย โดยในครั้งนี้ศิลปินได้ทำการจัดแสดงสมุดบันทึกเหตุการณ์ประจำวันของพิชภักดิ์-สถานแห่งชาติ หอศิลป์ เพื่อสำรวจถึงความสัมพันธ์ระหว่างสถานะของวัสดุกับความคิดเชิงวิพากษ์ของเขา พร้อมกับได้ ธนาวิ โชติประดิษฐ์ ภักดิ์ทาร์กซ์ของงาน ร่วมตรวจสอบมุมมองอันหลากหลายของวัตถุ ในระหว่างการจัดแสดงจะประกอบไปด้วยโปรแกรมสาธารณะและกิจกรรมปิด รวมไปถึงเวิร์คช็อปจากผู้เชี่ยวชาญภายใต้หัวข้อเรื่องที่เกี่ยวข้อง ซึ่งกระบวนการเหล่านี้อาจช่วยตอบคำถามที่ว่า “อะไรบ้างที่ทำให้ศิลปะเป็นศิลปะ” ก็เป็นไปได้

This solo exhibition of Pratchaya Phinthong will offer the audience a rare chance to see his works in Thailand. The exhibited logbook will examine the relationship between the objects and the artist's critical idea. Apart from this, the curator, Thanavi Chotpradit will examine the various aspects of exhibition-making itself, as well as the question of "what makes art art?" The exhibition will also hold various sections of public and closed programs and workshops from various subject-related experts.

bangkokcitycity.com

Performance Art Festival 2019 Open Call

**DEADLINE SUBMISSION
31 JANUARY 2018**

หอศิลป์วัฒนธรรมแห่งกรุงเทพมหานครเปิดโอกาสให้ศิลปินสาขาศิลปะการแสดงสมัครเข้าร่วมเป็นส่วนหนึ่งของเทศกาลศิลปะการแสดงประจำปี พ.ศ. 2562 ซึ่งในเทศกาลนี้จะประกอบไปด้วยการแสดงจากกลุ่มศิลปินและศิลปินเดี่ยวรวมถึงเทศกาลต่างๆ อาทิ เทศกาล ASIATOPIA เทศกาลละครกรุงเทพ เทศกาลเต้นนานาชาติและเทศกาลบูโตนานาชาติ สำหรับหลักเกณฑ์การพิจารณาสนับสนุนบางประการในครั้งนี้ คือ เนื้อหาของการแสดงต้องส่งผลกระทบต่อสังคมและแวดวงศิลปะการแสดง และที่สำคัญคือต้องมีเนื้อหาภายใต้หัวข้อศิลปะเพื่อคนพิการ

BACC launches an open call for performance artists to participate in its 2019's Performance Art Festival, with the purpose of supporting performance artists, both group and solo, of all types. The festival will be comprised of various performance events including ASIATOPIA, Bangkok Theatre Festival, International Dance Festival, and the International Butoh Festival. Some of the requirements needed for submitted proposal are that they provide a positive contribution to the society and art scene, and are centered around the theme of 'Art For Disability.'

bacc.or.th/event/2132.html

MEDIA

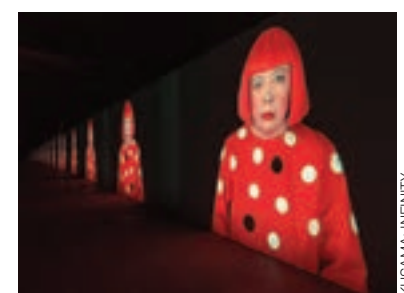
Kusama: Infinity

**FEBRUARY 2019
BANGKOK SCREENING ROOM**

ภาพยนตร์เรื่องนี้จะพาเราไปสำรวจชีวิตของ Yayoi Kusama ศิลปินหญิงชื่อดังชาวญี่ปุ่น นำเสนอด้านที่เธอต้องฝ่าความยากลำบากนานปีในการใช้ชีวิต ชวนผู้ชมตามติดเส้นเรื่องชีวิตของเธอที่ได้รับผลจากความทรงจำบาดแผลวัยเด็กในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 พาพบอุปสรรคที่ต้องเผชิญทั้งเรื่องทางครอบครัวและในวงการศิลปะ ช่วงเวลาของความป่วยไข้ทางจิตใจจนถึงการอุทิศตนให้กับการสร้างสรรค์งานศิลปะ แม้ว่าเธอจะมีอายุมากกว่า 90 ปีแล้วก็ตาม

This film explores the life of the prestigious artist, Yayoi Kusama, who although famously renowned, had to overcome many hardships in her life. This film follows her years from her traumatic childhood in the WWII period, the obstacles she faced both in her family and among the art scene, the period of mental illness, to her devotion for creating art despite being almost in her 90s.

bkksr.com

KUSAMA: INFINITY

BIENNALE ?

Anonymous

เราเคยคุยกันมาเรื่อยๆ ว่าจริงๆ แล้ว เราจะเข้าใจวงการศิลปะในบ้านเราได้อย่างไร “วงการ” ที่ว่านั้นประกอบขึ้นด้วยใคร เกี่ยวข้องกับใครบ้าง ครอบคลุมกว้างแคบแค่ไหน สะท้อนให้เห็นอะไรบ้าง position ของศิลปะในสังคมเราอยู่ตรงไหน เป็นที่เข้าใจว่าคืออะไร มีบทบาทหน้าที่อย่างไร

ตั้งแต่ช่วงที่เริ่มทำงาน เราคุยกันอยู่เรื่อยๆ เรื่องของ definition ความหมาย คำจำกัดความของคำว่าศิลปะ ของคำว่า พิพิธภัณฑสถานของ alternative art space เรื่องผู้ชม ผู้ใช้ และผู้ที่เกี่ยวข้องในด้านต่างๆ เราทุกคนที่วันนี้พูดเรื่องเดียวกันหรือเปล่า ด้วยความหมายเดียวกันหรือไม่ หรือทุกคนต่างคนต่างมีคำจำกัดความเฉพาะตน เฉพาะกลุ่ม และยิ่งในสังคมกว้างแล้ว เราพูดถึงสิ่งเดียวกันหรือไม่ สื่อสารกันอย่างไร base บนพื้นฐานเดียวกันไหม

เราคิดว่าโครงสร้างของวงการศิลปะไทยมีลักษณะค่อนข้างเฉพาะ ไม่น่าจะเอาไปเทียบกับวงการศิลปะของที่อื่น บทบาท หน้าที่ positioning ของศิลปะ ในภาพรวมหรือในสังคมของเราก็เป็นแบบเรา เมื่อไหร่ก็ตามที่เราอยากมีการแลกเปลี่ยน ในเวทีสากลก็คงต้องดูว่าคนที่เป็นคนสร้างบทสนทนาเป็นใคร ทำหน้าที่แทนใคร คุยกับใคร ผ่านอะไรอย่างไร วงของเราครอบคลุมใคร อะไรบ้าง วงของเราเป็นอย่างไร

แม้ปีนี้จะมีการเกิดศิลปะเกิดขึ้นพร้อมกันหลายๆ รายการ สุดท้ายแล้วมันก็ยังเป็นการเคลื่อนไหวของกลุ่มบุคคล วงการแคบๆ หรือไม่ เราสามารถ communicate กับคนทั่วไปได้ไหม การสร้าง hashtag หรือจัดกิจกรรมแชร์ปี๊บรับปี๊บให้เหมือนว่างานศิลปะเข้าถึงคนทั่วไปเชิญชวนคนไปดูงานศิลปะจริงๆ แล้วคนทั่วไปเขาเข้าถึงงานศิลปะที่นำเสนอในแบบไหน งานที่นำเสนอแสดงให้เห็นอะไร หรือสื่อสารกับใคร กับคนในบ้านเรา กับคนในวงการบ้านเรา หรือกับวงการที่เป็นเวทีสากล

วงทั้งหมดที่เป็นส่วนประกอบของ วงการ ส่วนที่ทำให้วงการเป็นวงครบถ้วนสมบูรณ์นั้นคืออะไรบ้าง เรามีครบถ้วนหรือไม่ ทุกส่วนทำงานสอดคล้องประสานโต้ตอบกันในรูปแบบไหน อย่างไร ทำไปเพื่ออะไร หรือเพื่อใคร ได้อะไรกลับออกมาบ้าง

คงต้องคุยกันต่อไป

บทความนี้เขียนโดยบุคคลในวงการศิลปะคนหนึ่งที่ไม่ประสงค์ออกนาม

BANGKOK DESIGN WEEK 2019 FUSING FORWARD

ผลงานสร้าง
สู่อนาคต

เทศกาลงานออกแบบ
ที่รวมความคิดสร้างสรรค์
เพื่อทำให้กรุงเทพฯ
ก้าวไปข้างหน้า

Creativity & design
festival for vibrant
Bangkok.

BANGKOK DESIGN WEEK 2019

26 JAN
มกราคม

3 FEB
กุมภาพันธ์

อาคารไปรษณีย์กลาง
The Grand Postal Building

เจริญกรุง
Charoenkrung

Organized by

สำนักงานรัฐมนตรี

SHOWCASE & EXHIBITION
CREATIVE DISTRICT PROJECT
TALK & WORKSHOP
CREATIVE MARKET
EVENT & PROGRAM

PRINCIPAL SUPPORTERS

OFFICIAL SUPPORTERS

TASTEFUL DECORATION

ความลงตัวแห่งดีไซน์เพื่อสุนทรียภาพของการทำอาหาร New Linea Oven รุ่น SF6104STS

สะท้อนความหรูหราความเรียบง่ายสไตล์ Minimal Elegance ทั้งดีไซน์ของมือจับสีเงิน Glossy Silver ที่ออกแบบให้บางและเรียบเนียนเป็นชิ้นเดียว ลงตัวกับความงามของกระจกหน้าบาน ที่มาพร้อมลายเส้นที่น้อย... แต่เรียบหรู

และเทคโนโลยี Steam Assisted Cooking Functions ทำให้อาหารมีความนุ่ม สุกง่าย พร้อม Slow Cooking Functions คงคุณค่าทางสารอาหาร ด้วยการใช้อุณหภูมิต่ำปรุงสุกอย่างช้าๆ สะดวกด้วยโปรแกรมปรุงอาหารอัตโนมัติ 53 เมนู และระบบทำความสะอาด Vapor Clean System

บริษัท เพ็น เค อินเตอร์เทรดดิ้ง จำกัด
PEN K LIFE CENTER : เซ็นทรัลพลาซ่าลาดพร้าว (ทางออก 1)
ถ.สุขุมวิท โทร. 02 714 0785-6
lifecenter@penk.co.th

www.smeg.co.th

 smeg

 smegthai smegthai